

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel Title:	<u>Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1819; Vol. 5
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus, 1818-1833
Fysiske størrelse Physical extent:	60 bd.

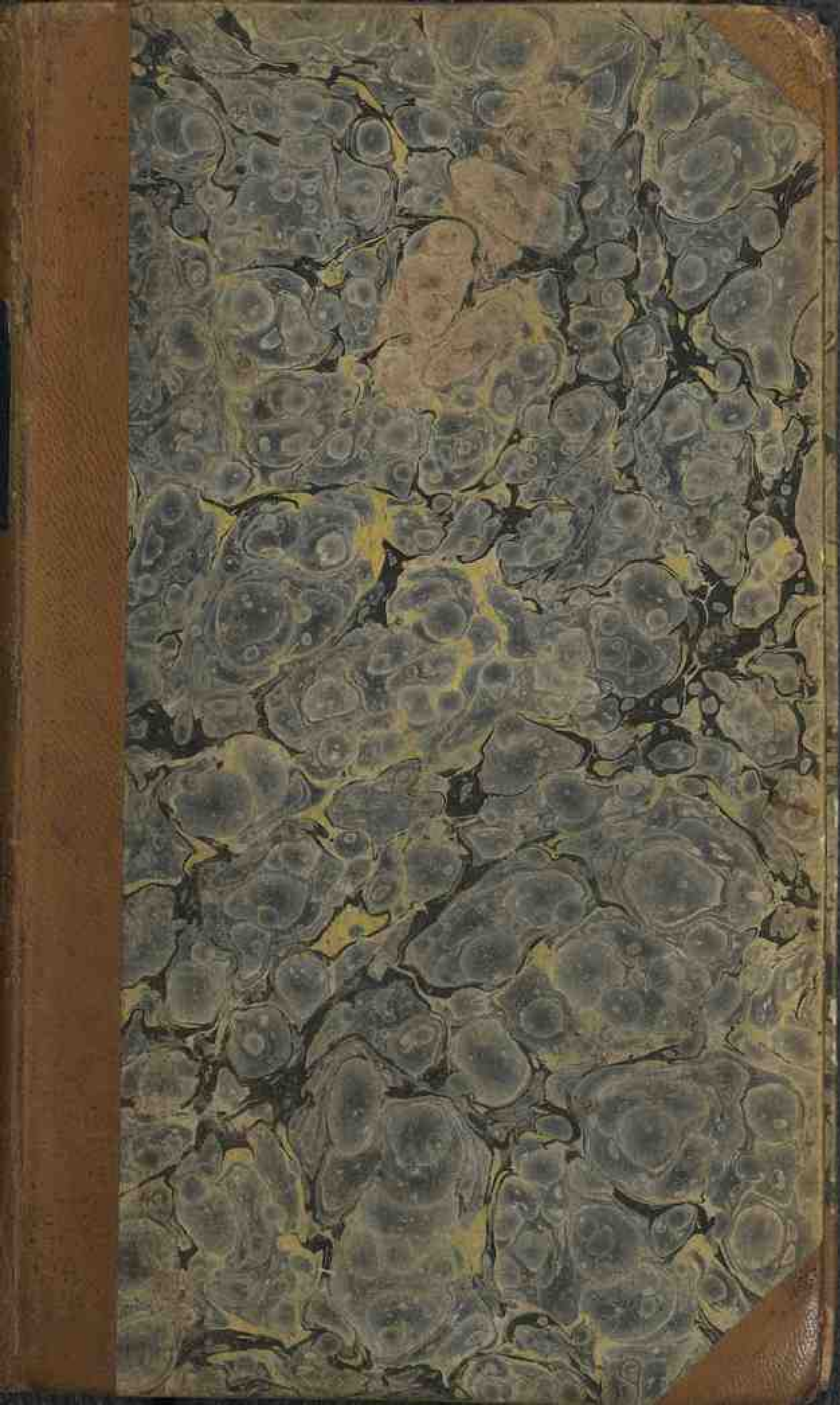
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

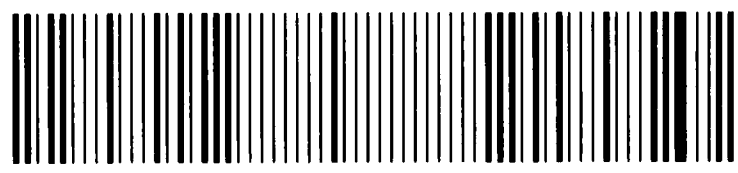
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





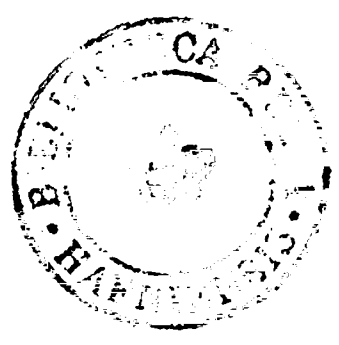
57. - 2.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°



1 1 57 0 8 00075 7

+ Cox







Læsefrugter,

samlede paa Litteraturens Mark

af

N. F. Elmquist.

Femte Bind.

Aarhus 1819.

Trykt i Udgiverens Officin.



I n d h o l d.

	Side
En tybſk Krigers Eventyr i Rusland	1
Kandſtormen i Laubensfeld	21
Cypreſkrandsen	33
De Elſkendes Gravminde	49
Orgelſpilleren Abbed Bogler	63
Mozarts Requiem	66
Et Træk af Peter den Stores Liv	70
Anecdote om Marie Louiſe	72
Lady Hamilton, Nelsons Veninde	73
Guſtav Adolphi Død i Slaget ved Lützen	74
Det galeſte Indfald af Verden	83
Kanarieſuglen	86
Pigen fra Reidpath	89
Misceller	90
Triolet	96
Den tybſke Krigers Eventyr i Frankrige	97
Over Amerikas førſte Befolkning	114
Sierra Morena	133
En Nat paa Befuv	138
Den mærkverdigeſte Knappenaal	142
Sands ſidſte Brev for Fuldbrændellen af hans blodige Daad	147
Mitrakellonen i Holſteen	153
Chineſiſk Dramatik	155
Det hiſtoriske Tribunal	157

dustende Birker og skyggesfulde Linde indfattede Boulevards, fyldte ham med voxende Beundring, jo længere han trængte frem. Staden gik hen over betydelige Høie, der ofte gik steilt ned og derpaa ligesaa steilt hævede sig igien, thi Moskwa tronte, liig den fordums Verdenshersterinde i Westen, paa syv Høie. Høit over Alt hævede sig det under Navn af den store Swan berømte, synderligt afbrudte, mangelkantede Taarn med sit gyldne Kors, værdigt betegnende Herskersædet.

Wallberg tyktes sig henslyttet til en anden Verdensdeel, saa lidet lignede denne Kæmpestad, i sin Blanding af det Europæiske og det Asiatiske, de Andre, han hidtil havde seet. Men en sørgelig Stilhed hvilede over det umaadelige Moskwa, ikkun afbrudt af Hestetrampen, af det grove Skyttes og Krudtvognenes frygtelige Raslen, af de i de tillukkede Huse larmende Hunde. Uvilkaarligt bævede Wallbergs Hierte. Sporret af det forsvundne Liv, der kun endnu syntes at afspeile sig i nogle faa Tammerskikkelser, fyldte hans Phantasie med skrækkelige Billeder. Endelig nærmede han sig det høitliggende Midtpunkt, Kreml, og her hilste det rasende Folk, der bag de tredobbelte, med Grave omgivne Mure haabede at kunne forsvare sine Hersters hellige Sæde, de fremmede Skarer med en strømmende Gldregn; men snart forjoges det af Murats Skyt. Kampen var heftig, men kort: Kreml erobrede.

Nu tænkte paa Qvarterer. Da her hverken var Politie eller Magistrat at finde, saa indlogerede En hver sig, hvor han tyktes bedst, og skælvende udleverede de langskæggede Huusvogtere de forlangte Nøgler. Men Wallberg kom i et anseligt, som det lod, meget rigt Huus, hvis Beboer ikke var flygtet, men strax lod alle, som forlangte Qvarter hos ham, Bærelser anvise. Han fandt Eit meget beqvemt indrettet, Meublerne vare kostbare, Opvartningen fortræffelig. Man bragte ham en herlig Frokost, og spurgte, om han vilde spise paa sit Bærelse, eller ved Herrens Bord. Han valgte det sidste, og fik med det samme at vide, at Denne var en rig russisk Godseier af den gammelrussiske Familie Dondurow.

Wallberg brændte af Begierlighed efter, nærmere at betragte Staden. Med nogle af sine Benner giennemstreifede han de skønneste Qvarterer. Overalt gik det herligt til: Champagneren skummede i Sølvpokaler, Moskwa syntes et Eldorado; men Brød og Riis var ingensteds at finde. Wallberg vendte tilbage, og lod sig melde hos sin Bert. Han fandt i denne en smuk Mand med sortbruunt Ansigt og smaae giennemtrængende Dine. I den korte Underholdning røbede han en høi selskabelig Dannelsse. Ved Bordet gjorde Wallberg Bekiendtskab med en Mand af værdigt Udseende; som det lod, var han af Berten anvist Plads ved

Wallbergs Side. Denne fandt i ham en dannet Tybster. Af Hr. Herrmann, saa heed han, fik han at vide, at Dondurow under Catharina havde beklædt adskillige Gesandtstaber og staaet i høi Naade hos den store Keiserinde, at han i Syd-Rusland eiede betydelige Godser, som han tildeels havde Catharinas Høimodighed at takke for, og som han om Vinteren opholdt sig paa i en meget elskværdig Families Kæds. Da de Franske nærmede sig, var han allene ilet til Moskwa, for at dele Byens Eliebre. Herrmann selv havde været hans eneste paa Keiser i Italien døde Søns Lærer, og var nu Faderens Ven, som han ei heller havde villet forlade i nærværende betænkelige Dieblif.

Da Vinen begyndte at hede Hovederne, stod En af Franskmændene op, og klinkede med Dondurow paa den store Keisers Sundhed. Uden Forlegenhed reiste Dondurow sig og opfordrede hele Selskabet til at drikke den store Keisers Skaal; men Wallberg bemærkede, at hans Die i samme Moment hvilte paa den store Keiserindes paa Bæggen ligeoverfor hængende Billede. Man stod op fra Bordet: Kaffe og fine Liqueurer blev baarne omkring; da saae Wallberg, som den imponerende Russer begyndte at interessere, den Fornemste blandt Franskmændene trække ham hen i et Bindue og tale ivrigt med ham. Dondurow syntes at ville undvige en Opfordring, endelig lod det dog, som han gav efter. — Da meldte man, at Børsen stod i Flamme,

og Alle iiste did. Hvilket Syn! En tyk Røg indhyllede hele den uhyre Bygning. Man søgte at flukke, men Generalgouverneuren, Grev Kostopschin, havde taget alle Sprøiter med. Redning var umüelig. — Napoleon holdt sit Indtog i Kreml, Czarernes gamle Bolig. Staden laae for ham som en øde Grav.

Med tunge Følelser vendte Wallberg fra dette Op- tog tilbage til sit Qvarteer. Her hørte han af Hermann, at Dondurow var hos Keiseren i Kreml. „Alt- saa dog en Forræder!“ raabte Wallberg stormende. — „Ei, ei, Hr. Landsmand!“ svarte Hermann truende. „Hvilket Navn for en Mand, som Napoleon ærer!“ — „Just det“ — svarte Wallberg: — „dette Udtryk i min Mund — mod Dem“ — Hermann vilde svare, da lod Dondurow sig melde; Wallberg gik ham imøde. „Jeg havde hidtil ikke Tid til, selv at eftersee, om min Gæst intet mangler,“ begyndte han. „Jeg hører,“ blev han ved med et sarkastisk Smil, „at vi ikke skilles ad saa snart. Moskwa synes at behage vore Gæster, saalidt vi ogsaa formaae at bidrage dertil, og jeg haaber da, det ikke vil mangle mig paa Leilighed til, nærmere at knytte et Bekjendtskab, der interesserer mig.“ — Wallberg kaldtes til sin Chef.

„Hvorledes er De i'freds med Der s Qvarteer?“ spurgte denne ham blandt andet. Han forsikkrede, at han i Dondurows Huus befandt sig ret vel. — „Dondurow?“ spurgte Generalen: „Er det ikke Rus-

sen, Keiseren talte med?" Wallberg bekræftede det, „Keiseren skal være meget tilfreds med ham," vedblev Generalen, „og hvis ikke Alexander Strax antager Keiserens Forslag, kan maaskee denne Dondurov blive os en Mand af Bigtighed. En stor Bestemmelse synes at være ham tiltænkt. Han skal være en Mand af Forstand, af Karakter, og meget riig, siger man." — Wallberg sagde hvad han vidste. — „Hans Exempel kan virke fordeelagtigt for os. Ei behøver jeg da at sige Dem, hvorledes De har at forholde Dem i dette Huus. A revoir."

Wallberg forlod Generalen. Han vilde nødig tilbage til sit Qvarteer, nødig hve under eet Dag med en Mand, der vilde forraade sit Fædreland, sin Keiser. Han gik til nogle Baabenbrødre, og besluttede, at see sig om efter en anden Bolig. Først sildig paa Aftenen kom han hjem, fandt hele Huset opløst og for hans Stemning meget for larmende. Stierne straalte paa den blanke Himmelhvælving i den reneste Ild, Maanen gjorde Natten næsten til Dag, Luften var mild: det lokkede ham ned i Haven bag Huset. Jerngitterdøren stod paa Klem. Men hvad han havde anseet for en Have, udvidede sig til en betydelig Park. Han giennevandrede den, og kom saaledes til en deilig lille Skov; giennem nogle Slangegange kom han atter i en Have, og foran ham stod et lille Huus, hvis Vinduer vare aabne. Det var beboet, thi han saae Lys deri og

hørte kort efter en rørende Sølvstemme synge følgende
Ord til Harpens Toner;

Klinger svagt, I gyldne Strænge,
Til min Klag-melodie!
Harpen da jeg bort vil hænge,
Glædens Tid er nu forbie.
Faren truer, haard er Nøden,
Bitter, af, er Marterdøden,
Hjertet kvalfuldt sukker i!

End Du staaer i Straaleglanssen,
Moskva, Ruslands Kampby!
Smykker Dig med Stjernekrandsen,
Løfter Panden høit mod Sky!
Af, jeg Stierne seer blegne,
Seer Dig i Din Ildgrav segne,
Seer Din gamle Bælde flye!

Bort fra denne Rædselszone —
Arme, grib Din Vandringstav!
Styrt kun, Ruslands Stæders Krons,
I det vilde Flammehav!
Stolte, Ubetvingelige,
Engang skal Du atter stige,
Lig en Phoenix, af Din Grav!

Strængenes svage og klagende Spil ved de første
Stropher havde ved de sidste hævet sig til en Storm,
der fremhvirvlede endnu en Stund, og derpaa efter-
haanden opløstes. — I Wallbergs Bryst bevægede sig

de mangfoldigste Følelser; en indvortes Gysen greb ham, og dog tiltrak ham den rørende Stemme med unævneligt Tryllerie. Da hører han pludseligt Stemmer, Dørene flaaes ind, der falder et Skud, et Angestkrig hviner i hans Dre. Uden at være sig fuldkommen bevidst, og uden at tænke paa sin værgeløse Tilstand, styrter han mod Huset. Han finder et Menneske væltende sig i sit Blod; ovenfra lyder et Skrig. — Han iler op, trænger ind og seer ved en Lampes svage Skin et ungt Fruentimmer brydes med to Franskmænd, medens et ældre overvindes af to Andre. Alt ville hendes Kræfter forlade hende, hun synker til Jorden og anraaber om Forbarmelse. Rask river Wallberg Bærget fra den Ene og flaaer ham ned. De Andre studse ved Synet af en Officeer; de lade deres Bytte fare, og begge Fruentimmerne flye ind i et Sidsværelse. — „I Keiserens Navn!“ raaber han truende; „agter dette Ufskyldighedens Tilflugtssted, som han beskytter.“ Franskmændene flye.

Nu bliver Alting stille i Huset. Han finder en Sølvlysestage med et Lys paa Gulvet, tænder det ved Lampen, og iler, at berolige Damerne. — Alle Værelser vare tomme. Han kalder, han beder — Ingen svarer. Han hører blot den Sagredes Stønnen nedenfor. Han iler ned til ham. Det var en skægget Russer i en Raftan. — „Marpha Andrewna!“ var hans sidste Ord. Som Wallberg gik bort mødte Herrmann

ham. Bævende greb denne hans Haand og sagde ængsteligt: „Jeg voed Alt. Ved Alt hvad som er Dem helligt, besværges jeg Dem, vend strax tilbage til Deres Bærelse, uden at sige et Menneske Noget om dette frygtelige Eventyr. Jeg skal snart komme til Dem og løse Dem Gaaden.“ — „Men Pigerne?“ — „Ere i Sikkerhed,“ svarte Herrmann og forlod Wallberg. Denne gik paa sit Bærelse, ængstelig ventende paa det Dieblik, det skulde løse Gaaden.

Nede paa Gaden holdt adskillige Slæder; paa Søvn var ikke at tænke. Herrmann kom ikke. Urolig gik han op og ned i sin Stue til Klokkeren slog tre; da kørte Slæderne bort nedenfor, og Alting blev stille. Han vilde kaste sig paa Leiets, da hørte han Fodtrin nærme sig hans Dør. Han aabnede den, og Dondurow stod for ham. „Unge Mand,“ tiltalte denne ham: „Gud har sendt Dem, for at frelse mig det Dyrebareste, han har givet mig paa denne Jord. Hvormed kan jeg gien-gielde Dem? Her, tag dette Guld, tag disse Edelstene — forlang — Alt, hvad mit er, tilhører Dem.“ — „Ikke Deres Guld, ikke Deres Edelstene — kun Deres Tak modtager jeg, naar De vil tilregne mig, hvad Tilfældet...“ — „Tilfælde?“ raabte Dondurow. „Yngling, denne Gudsbespottelse i dette Dieblik!“ — „De har Ret,“ svarte Wallberg, uvilkaarligt bøiede sig: „Forsynet ved mig. Men for Alting — de Frelste?“ — „Ere i god Behold.“ — „Dy tør jeg spørge,

hvem jeg reddede Dem?" — „En elsket Datter," svarte Dondurum, og sluttede Wallberg til sit Hjerte. „Deres Datter?" raabte Wallberg forundret: „Hun her — Faren saa nær?" — „Bed et Tilfælde, som jeg ikke nu kan forklare Dem. Vi troede hende i Sikkerhed og hun var det ei. Hun havde været forloren uden Dem. Gud frelsie hende ved Dem, han kan ogsaa frelse mit Fædreland. Men naar det frelses, da gaaer ogsaa Du, ædelmodige Ungling, tilgrunde med dets Fiender. D, kom! kast Din Kiøle, lad mig frelse Dig!" — „De sværmer" svarte Wallberg: „hvorfra skulde vor Undergang vel komme? Dg kom den, hvad vil da De ansee mig for, hvis jeg blev troløs mod min Pligt? Jeg bliver her, hvordan det end gaaer, og deler mine Vaabenbrødres Lod." — „Saa tag da dette Guld — disse Edelstene." — „Jeg trænger ei dertil; for at plyndre kom jeg ikke hid." — „Kun for at myrde? — Dg det med et saadant Hjerte! Dog et Minde maa Du tage med om denne Time. Her, dette Din Frelstes Billed være Dig en Talisman! Den beskytter Dig, som Du har beskyttet hende!" — Han lagde en Kapsel i hans Haand og gik hastigt bort.

Wallberg stod overrasket der. Han aabnede Kapselen, og et quindeligt Bæsen, fuld af Ynde, tiismilte ham med fængslende Bæsmød fra en med Brillanter rigt besat Medaillon. Han tabte sig i Billedets Beskæftelse — da styrtede hans Tjener ind og meldte ham,

at der var Ildløs i det Qvarteer, hvori hans Chef boede. Rask stak Wallberg Maleriet til sig og ilte did. Det var i Dæmringen. Fra en steil Gade kunde han oversæe en Deel af Staden; en sort tyk Røg saae han stige op fra alle Kanter. Men i hans Chæfs Qvarteer stod Altting i lys Lue. Han jog afsted — da saae han dampende Røg bryde frem af gandske tillukkede Huse. — Sængens gaadefulde Ord og Dondurovs Tale fik en Betydning for ham, hans Jnderste hævede for. I bange Ahnelse gallopperede han tilbage til sin Vaaning: Flammerne sloge ud af Vinduerne, det var umueligt, at komme den nær. Dondurov var, som han hørte, kort før Brandens Udbrud, bortreist med keiserlige Pæsker. — Fire Dage raste Ilden, og det herlige Moskwa laae, paa en ringe Deel nær, i Aske. Med Forsærdelse overskuedede Wallberg dets dampende Ruiner.

Napoleon vendte tilbage til Kreml, indtil efter Mürats Nederlag ved Tarutina Tilbageetoget besluttedes. Wallberg havde i Begivenhedernes Flugt neppe havt et Dieblik-tilovers for Mindet om hiin Aften i Parken. Hvad der her var mødt ham, forekom ham som et af de Eventyr, som, Fostre af Krigen, et Dieblik gribe ind i vor Tilværelse, og derpaa opløse sig som et Laagebillede. Livets silbige Aften stige de vel atter frem for den graanende Krigers Minde og han fortæller da Sønesønnerne dem ved den blussende Krne.

Nu var Ulykkens Haand over Frankerhæren. Mangel og Kulde kæmpede mod den ved Ruslands Side, og det med frygtelig Magt. Og da nu ogsaa det sidste Haab tilintetgjordtes, da man, i Haab om Sikkerhed og Overflod, med fortvivlet Tapperhed havde slaaet sig igiennem til Smolensk og fandt sig rædsomt stuffet i sin Forventning, da opløstes alle Baand, og enhver Enkelt var sig selv overladt. Wallbergs tro Tiener var adskilt fra ham, hans Hest var falden, han maatte følge Hæren ti fo s. Hunger, Kulde og Mødighed udtømte ham snart. Da fandt han en Nat, han ikke formaaede at slæbe sig længere frem, ved en ham bekendt Rytters Medlidenhed en lille Plads ved en Ild, denne med nogle Kamerater havde været saa lykkelig at faae antændt, og hvorfra Enhver, der ikke hørte til Kameratskabet, ubarmhiertigen blev tilbagestødt. Indhyllet i en gammel Kappe faldt han snart, opløst ved den velgjørende Varme, i en dyb Søvn. Han slumrede til den lyse Morgen, og hvilket Syn viste sig for hans Blikke! Ilden var for længe siden udbændt, og rundt omkring den laae de, som havde tændt den, stivfrosne uden Liv! Han var den eneste Levende blandt dem Alle; et rasende Sneefog truede ogsaa at begrave ham med dem. Han reiste sig, trindt om ham var Dødsstille, hvor hans Fod traadte, stødte han paa Liig. Hvor misundte han ikke sine Ulykkesbrødre deres Dødsflummer! Dreven af rasende Hunger, giennem-

søgte han adskillige af de Dødes Lommer; i en Officeers fandt han en Flaske med en Sluk Brændeviin i, den vederqvægede ham lidet. Han kastede et taknemmeligt Blik paa sin affieledede Belgiorer — da truede hans Hierte at bryde. Det var den samme, han den første Dag havde giennemstreift Moskwa med! Uvilkaarligt greb han i Lommen, og fandt sin Frelstes Billede. Han stirrede paa det, og vænste paa Dendurovs Dufte, at det for ham maatte være en beffiermende Talisman.

Da nærmede sig ham, uden at han blev det vaer, en plyndrende Kosak, og fræved ham Billedet. Wallberg brødes med ham om det, da kom Kosakkens Officer, viiste denne tilbage og sagde paa Tydsk til Wallberg: „Skynd Dem herfra, før Sneefoget begraver Dem. Did gaaer Deres Wei.“ — Og han viiste ham Weien, ad hvilken de Flygtende vare dragne. Wallberg betragtede ham med store Dine, Officeren smilte. „Undløb Deres Skiebne, hvis De kan,“ blev Denne ved. „De er en Tydsker, jeg ogsaa. Vi ere ikke Fiender.“ — „Denne Sabel og dette Billede,“ sagde Wallberg, „er Alt, hvad der blev mig tilbage. Vil De lade mig beholde Sabelen, saa tag Indfatningen af dette Billede her!“ — „En Erindring fra Moskwa?“ spurgte Kosakofficeren, idet han betragtede det.

„Hvad har De der?“ spurgte et forbigaaende regulairt Troppekorps's Kommandeur, paa russisk. „Et Billede, som tilhører denne Herre,“ svarte Ko-

kasofficeren, og rakte den Spørgende det, Men neppe havde denne kastet et Blik derpaa, før han med synlig Forundring spurgte Wallberg paa Franck, hvorledes han var kommen til dette Villedede. — „Det er et Minde om et af mit Livs lykkeligste Dieblikke,“ svarte denne. „Deres Navn?“ spurgte Kommandeuren levende: „De er en Tydskker — af det westphalske Kavallerie, om jeg ikke feiler.“ — „De feiler ikke,“ svarte Wallberg: „jeg er Ritmester, og mit Navn er Wallberg.“ — „Wallberg?“ raabte Russen: „Hr. Lieutenant — sagde han til Kosakofficeren — jeg beder Dem overlade mig denne Fange.“ — „Jeg gjør ingen Forundring paa ham, min Fyrste,“ svarte denne. — „Men — vedblev hiin — jeg maa endnu bede Dem om en Artighed. Jeg kan ikke tage ham med mig. Bring ham til Darwinowskoe og — han kaldte ham tilside og Wallberg saae, at han rev et Blad af sin Lommebog, skrev nogle Linier derpaa og gav Officere: dem. „Maleriets Værd erstatte denne Pung Deres Folk,“ sagde han høit, idet han gav Officeren sin Børs og Wallberg Maleriet tilbage. „Man vil ret yde Dem Tak paa Darwinowskoe, hvis De afleverer Fangen velbeholden. Følg De uden Frygt, Hr. Ritmester!“ sagde han til Wallberg: „Skiebnen samler os vel engang igien.“ — Og dermed galopperede han efter sit Korps.

Officeren kaldte sine Folk til sig og bød dem bryde op. Ugierne hørte de, at det ikke gik efter Sienden,

men han viste dem den fulde Pung, som han lovede at dele imellem dem, hvis de bragte denne Fange i Sikkerhed, og en af Kosakkerne maatte afstaae Wallberg sin Peltz og sin Hest. Wallberg spurgte sin Ledfager, hvem den fremmede Russer var. „Fyrst Darwinow, en almindelig, agtet General.“ — „Jeg har aldrig hørt hans Navn, og begriber ikke, hvorledes mit kan være ham bekiendt.“ — „Jeg kan ikke løse Dem Gaa-den. Her paa Sedlen staae blot de russiske Ord: „Her sender jeg Dig Wallberg. Tænk paa mig!“ — De sælsomste Gisninger giennemkrydsede Wallbergs Hjerte, uden at finde noget Hvilepunkt.

Efter nogle Dages Reise sinede de et Slot, der vel kun var af Træ, men i de ædleste Forhold og af stort Omfang. Slæden bødte hen imod det, og Wallberg hørte af sin Ledfager, at de vare ved deres Reises Maal. Alting var her i Bevægelse, man kom dem imøde. En ung Dame kom aandeløs løbende imod dem. Hun talte russisk med Officieren og syntes ængstelige at spørge om Noget. Han rakte hende Fyrstens Seddel. Hun læste den, udstødte et Skrig og iilte op paa Slottet. En Kammertiener bad Officieren følge sig med Wallberg. En herlig Frokost bødtes de Fremmede. „Deres Fangenskab“ — sagde Kosakofficieren smilende til Wallberg — „lader til, at ville blive ret taaleligt. Deres Kamrater har det vist ikke saa godt.“ — „Og hvorledes jeg kommer til det, er mig en Gaa-de,“ svarte Wall-

berg: „som jeg ikke formaaer at l se, hvis ikke dette Slot tilhører Geheimeraad Dondurow.“ — „Det tilhører Fyrst Darwinow og heder Darwinowskoe. Den unge Dame, De saae, er hans Gemalinde. Var det maaskee hende, De frelste?“ Wallberg viste Maseriet — det var ikke hende. Man spurgte Betientene, om maaskee Darwinow var i Familie med Dondurow — de kiendte ikke dette Navn. Wallberg bad om Tilladelse til at gøre Fyrstinden sin Opvartning. Hun lod ham svare, at hun vilde opsætte den Fornøielse, at gøre hans personlige Bekiendtskab, til i Morgen, at han kunde udhvile sig efter N. isens Møie. Dagen gik hen for ham under Grublen paa, hvorledes Gaarden vilde l se sig.

Næste Morgen saae han adskillige skønne Slæder k re ind i Slotsgaarden med i Peltser indhyllede Herter og Damer. Solen gik ned. Endelig blev Wallberg bedt, at komme til Fyrstinden. Hvor bankede hans Hierte, da en Række glimrende oplyste Værelser  abnedes for ham! En høi, gammelagtig Herre traadte ham imøde med udbredte Arme. „Velkommen i Deres Families Kreds!“ raabte han og omfavnede den Overraskede. Det var hans Morskvaer-Bert, dog ikke Dondurow, som han hist havde kaldt sig, men Fyrst Wi smitin. „Her seer De Deres Søster — blev han ved — hvis Liv De frelste, og hvis Hierte taknemmeligt Naer Broderen imøde.“ Hans Tryllebillede stod for

ham, med et deiligt Barn paa Armen. — „Min Datter, Grevinde Waldinsky,“ sagde Fyrsten, gribende hendes Haand: „og det er Din Frelser, Din Broder Wallberg.“ — Wallberg fattede sig, og nærmede sig hende med beskeden Anstand. „Naadige Grevinde — sagde han — De belønner mig for en Fortieneste, jeg skylder det lykkeligste Tilfælde i mit Liv“ — og han kysfede ærbødig hendes Haand. Men hun berørte hans Kind med sine Rosenlæber — hun formaaede ikke at tale — hun rakte ham sit Barn. „Lad det takke Dem!“ stammede hun, og den Lille kjærtegnede ham, som om han forstod sin Moders Ord. — Fyrstinden nærmede sig. Begge Æstrene begyndte en ædel Strid om, hvem Wallberg skulde høre til. „Wallberg tilhører os Alle — sagde Faderen — Alle har vi lige Ret til ham, som han til os; saalænge han er iblandt os, blive vi Alle sammen.“ Da jublode Alle.

Fyrsten forestillede Wallberg for Bordselskabet som et nyt Led af sin Familie. Han maatte ved Taffelet fortælle hiin Aftens Begivenhed i Parken, og han gjorde det med en Beskedenhed, som vandt ham Alles Hjærter. Grevinden bestormedes fra alle Sider med Bønner om, at gientage Sangen, hvis Ord og Melodie vare af hende selv. Hun lod sig række en Guitar, og foredrog den i hine Trylletoner, der havde virket saamægtigt paa Wallbergs Hierte. Begeistrede tømte

Alle Keiser Alexanders og Fyrst Wismitins Slaaler. — Nu omdøbtes Wallberg og kaldtes paa russisk Wiis efter sit og sin Faders Døbenavn, Ossip Antonowitsch (Joseph, Antons Søn) og man erklærede ham derhos, at hvis han efter tre Dages Forløb endnu kaldte Familien anderledes end paa samme Maade, skulde der ned sættes en Familie=Ret over ham. Efter Taffelet bad Fyrsten ham følge sig paa sit Værelse, og tiltalte ham her:

„Jeg skylder Dem Oplysningen af mangen Gaade; thi ugierne vilde jeg miskiendes af Dem. Saa hør mig da! Bort visse Haab, at redde Moskwa, tilintetgiortes af det ulykkelige Slag ved Moschaisk. Bort Fortvivlelse ved Efterretningen om, at Moskwa maatte gives til Priis, var ubegrændset. Naar det gielder Fædrelandet, er Russerne Intet for kostbart. Moskwa tilhørte for størstedelen Adelen, og denne besluttede, at bringe Ruslands Frelse dette Offer. Bore Troppet trak sig tilbage, Flenden nærmede sig. Generalgouvverneuren torde ikke tøve længere, og dog var det nødvendigt, at En blev tilbage, for at sætte Planen iværk. Navnet Dondurow kunde ikke være Napoleon mistænkeligt; jeg vidste, at han ønskede en Forkindelse med den russiske Adelen. Men tænk Dem min Skræk, da min Datter, Grevinde Walinsky, pludselig kommer fra Petersborg til Moskwa. Ubekiendt med Tingenes Stilling, var hun kommen, for ved Faderhiertet at

udgræbe sin Smerte over, at hendes Mand, en Po-
lak, af misforstaaet Patriotisme havde forenet sig med
Erobreren og grebet Waaben imod Rusland. Hun
vilde ikke forlade mig. Det Dem bekiendte Havehuus
synes mig et sikkert Tilflugtsted paa nogle Dage. Og
dog truede mig her den største Fare, som Gud kun ved
et Underværk kunde vende fra det elskede Hoved. Alt
lykkedes mig. Jeg skuffede Napoleon. Han holdt mig
for en misfornøiet Russer og tilbød mig Passer, for
at vinde Glæde for hans Interesse. Jeg sendte min
Keiser den mig givne Fuldmagt. Passerne lod jeg
udstæde paa en Secretair — det var Hermann — en Kam-
mertjener — det var min Datter — og nogle Betiente.
Den til Afreisen bestemte Aften melde en Tjener
mig aandeløs, at Fiender vare trængte ind i Havehu-
set, at en fremmed Officeer havde forjaget dem, og at
min Datter med sin Kammerpige var flygtet til den i
Krattet staaende Ruin. Jeg torde ikke være fraværen-
de, Hermann lod jeg kalde, og betroede ham Alt. Ne-
sten veed De. — Vi iilte fra Moskwa, tvungne til, at
overlade Dem til Deres Skiebne. Det smertede os!
Hvor let kunde De finde Deres Grav i den uhyre
Brand. Vi udsendte Folk efter Dem — forgæves.
Da fører Forsynet Dem i Nødens yderste Dieblik i
min Dattermands Hænder: saalunde kunde vi da afbe-
tale en liden Deel af vor Gield til Dem; og da vor

høimodige Keiser veed, hvad vi skyldte Dem, saa tvivler jeg ikke paa, han jo vil tillade os, at beholde Dem iblandt os, som vor Belgiorer, som en elsket Broder, som en Søn."

Wallberg glødede. Hans Phantasie havde malet ham Billedets Original som Jomfrue, og han fandt en Moder — en ulukkelig Kone!

Saa Liger efter kom en keiserlig Skrivelse, der skienkede Wallberg hans Frihed, og ledsagedes af St. Annaordenen i Brillanter, hvilken Alexander sendte Grevinde Walinsky for hendes Ridder, som han kaldte Wallberg. Den var et Beviis paa Keiserens Agtelse og Naade for Fyrsten, hendes Fader. Det var en Glædesfest uden Lige. Alle Naboer, i hundrede Wersters Omkreds, maatte hid, værdigen at feire den. Wallberg ahnede Intet. Da bød Grevinden ham knæle ned i den glimrende Kreds, og hængte Ordensbaandet om ham. I hendes glædetindrende Dine bævede en Taare, paa hans Pande trykte hun et inderligt Venkabs og Taknemmeligheds Kys.

Evigvarmt brændte dette Kys paa hans Pande, det giennemglødede hans Sinderste, han folte med hver Dag hvor faulig denne utvungne Omgang med den hulde Kvinde kunde vorde hans Rolighed. Og da nu Rygtet lød om Preussens Opstand mod Franker.Ørnen, da slog hans Hierte høit af mægtig Længsel efter, at hellige Fædrelandets Frihed sit saa sølsomt frelste Liv. Han

meddeelte Fyrsten sin Beslutning. „Reis Du min Søn, vor sømmeſte Kiærlighed ſkal ledsage Dig, men lad ikke mine Døttre erfare det. Skaan dem og Dig for Skilsmisſens bittere Smerte.“

Ikke længe efter bad Fyrsten Wallberg, paa nogle Dage følge ſig til et andet af ſine Godſer. Her fandt han Alt beredt til ſin Reife. Han græd endnu engang i Fyrstens faderlige Favn — og forlod da hine Egne, hvor Udelmod og Taknemmelighed havde beredt ham evig uforglemmelige Dage, og det i et Dieblif, da den ſortefte Skiebne ſtod for ham i alle ſine Rædſler.

(G. Reinbeck.)

Landstormen i Taubefeld.

// Hurra! Fienden kommer!“ ſkreg en Bønde, ſom med flyvende Haar, uden Hat, paa en uſadlet Hest foer igiennem Byen. Landstormens Befalingsmand, Borgemeſter Gundram, ſkiælvede og bævede. „Skynd Jer at ſadle!“ raabte han ind ad Stalddøren, og viøſte af Angſt ikke hvor han ſkulde faae Folk nok fra til at falde paa hans Adjutant, lade Piſtolerne, opfordre Klokkeren til at ringe med Stormklokken, og meget an-

det. Imidlertid stortede alle Borgerne ud af deres Huse, væbnede med lange Piger, og samlede paa Torvet. Ogsaa Adjutanten, den fyrrige Dandssemester Hæstlein, kom farende i fuld Galop. Han sad fast og rank tilhest som en Berider. Sæblens Metalstede klang lydeligt mod Sporen, og en frygtelig Knebelshart paatrykte det ungdommelige Mandskeds Stempel. Saaledes fløi han op og ned ad Torvet, ordnede Rækker og Gelede og indgisd Borgerne Mod. — Ein Adjutantsværdighed skyldte han egentlig sin spraglede Hest, som han holdt for nogle udenbyes Dandseskolarers Eftid; dog agtede ogsaa hele Laubensfeld ham som den heltemodigste Mand og varmeste Fædrelandsven. Han bar endogsaa Nationalkokarden paa den hvide Nathue, han havde paa, naar han om Morgenen røgede sin Pipe Tobak i det aabne Vindue; og ved hvert Glas Vin, han drak, paastod han med tordnende Stemme, at man skulde offre Fædrelandet Gods og Blod, og give dets Fiender Død. Naar han talte om denne Gienstand traadte han næsten uden for Menneskelighedens Skranter, idet han med skrækkelige Eder forsikkrede, at han uden Naade og Barmhiertighed vilde nedhugge enhver fiendtlig Kriger, som kom for hans Klinge. „D, ikke saa grusom, kære Hæstlein!“ sagde da stedse Gundrams Pionne Datter Dorthe, som isvrigt elskede ham ret inderligt for hans hellige Tver for Frihed og Fædeland. Hun selv tog levende Deel i det betrængte Germaner-

folks Skæbne. Deri stemte hun aldeles overeens med den aandrige Dandsmester, og han vandt det Hjerte, hun for hans Skyld unddrog en tidligere Tilbeder. — Denne var Kiøbmand Burkhard, en ung elskværdig Mand. Men han talte aldrig om de Heltegierninger, han vilde udføre, og derfor holdt Dorthé ham for feig. — Hæsleins flammende Mod opluede selv de fornemste Koner og Piger i Byen. Alle vare beredte til Kamp for Fædrelandet. Hovedet for denne lille Amazonehær var Fru Polteratzki, en Fændriks Enke. Hun var en Kone af Kæmpevært, mandigt Ansyn og Tordensstemme. Hun havde allerede udmærket sig i en tidligere Krig. Da drog hun med sin Ægteherre, den ved sit Regiment høitagtede Kommandeersergeant Polteratzki, tilfælts som Marketenderske, og fangede engang ved Nattetid med egen Haand en fiendtlig Officeer, som i Drukkenskab havde forvildet sig. Til Løn for denne Helte- daad fik hun en Guldmedaille, som hun siden stedse bar om Halsen. Dgsaa Hr. Kommandeersergeanten havde af sin Kones Tapperhed den Fordeel, at han, efterat Krigen var endt, fik Afsked som Fændrik og blev Soldatbetient i Taubensfeld. Men hans mandige Gemalinde frabad sig overalt hvor hun kom, den borgerlige Titel; hun lod sig kun kalde Frue. — Da Landstormen oprettedes i Taubensfeld vilde hun iføre sig Mandsklæder og ansættes som Officeer. „Deres Beslutning henrykker mig, naadige Frue!“ sagde Hæslein, „men De kan

ogsåa vinde nye Laurbær uden at fornægte Deres Kion. Fortidens ædle Qvinder beskyttede ofte Byer ved at øse fyldende Vand fra Mure og Binduer ned paa den indtrængende Fiende. For endnu at forstærke dette Slags Forsvar, ville vi kiøre begge Byens Sprøiter hen til Porten, og af dem pompe kogende Strømme i Fiendens Ansigt; dette vaade Batterie vil usfridig giøre megen Birkning, naar De, naadige Frue, ville kommandere det." — Hun besluttede sig dertil, og hvervede mange Koner og Piger, mod hvilke hun en Tidlang anstillede flittige Dvølseser. Alle Andre, som ikke vilde tiene Krættilleriet, maatte forpligte sig til, saasnart de høite Stormflokker, at bringe Kiedler og andre store Kiofskørfar til Porten, sammentænde tænde Ild og Koge det fornødne Vand. Hr. Hæsklein forbedrede siden sin Opftindelse ved det Forslag, at lade Sprøiterne med tynd Meelpap, fordi det, som han sagde, ved Erfaring var afgjort, at en saadan Meelvælling ikke tiøtnedes saa hastigt, som simpelt Vand. — Hvad han saaledes havde udkastet og forberedt udførtes nu, da Fienden var i Anmarsch, med mueligste Raskhed. Kiække Qvinder spændte sig for Sprøiterne og trak dem til Porten, Andre gjorde Ild paa, og bare Potter, Kiedler og Vand til. Dameren Potterakki's gevaltige Stemme lod fra Porten, hvor hun kommanderte, giennem den hele Bye. Udrukten kom færende: „Alt godt! alt skiont!“ raakte han. „Nu at Sprøiterne rettes saaledes, at de be-

stryge Porten med en Krydsild; saa gab jeg seet den, der vil komme uskoldet ind!" — Herr Obersten — saa hed han i hele Byen — besteg imidlertid sin store Stridshest med Sukken og Stønnen. Han var en meget tyk Mand, og det undrede Ingen, som vidste, at han bryggede meget nærende Ol, og drak det meste selv. Hans Bryggerie gjorde, at han var tilhest, i det den dygtige Ganger, som nu skulde bære ham til Kamppladsen, til andre Tider trak Bryggervognen. — Da Adjutanten kom tilbage fra Porten, holdt man Krigsraad, og besluttede at rykke frem ad Landeveien til en vis paa begge Sider med Skov omgiven Plads. Der skulde Gloiene af den lille Hær paa høire og venstre Side læne sig til Skoven, og saaledes spærre hele Veien. Dette Krigsraad holdt Oberst Gundram udenfor sin Gadedør med alle sine Officerer, blandt hvilke ogsaa Burkhard befandt sig. Dorte saae nysgierrig ud af Vinduet. Adjutanten kysede paa Fingeren til Afsked. Hun giengieldte denne Omhed, og tørrede sine vaade Dine. Burkhard hilste beskeden med sænket Haarde. Hun takkede koldt. — Landstormen rykkede nu ud. Da fattede hun pludselig den Beslutning, at være Dievidue til hendes Elskedes Daad. Hun vilde efter Fægtingen tilraabe ham som Klopstocks Thusnelda:

„Ha! dort kömmt er mit Schweiß, mit Feindesblute,
mit dem Staube der Schlacht bedeckt! So schön war
Häselin niemals; so hats ihm niemals vom Kuge
geflammt!"

Rast og modig ilte hun afsted til Kamppladsen. Men da hun var kommen ad Sideveie, undgik hende den Fornøielse, at være Vidne til Landstormens første Heltedaad. — Stormhæren var neppe tusind Skridt udenfor Byen, da en skarpsynet Borgermand tog paa at krige: „Gud naade os! Der driver en Snaphane alle vore kære Køer bort!“ Adjudanten saae igiennem sin Riffert, og saae virkelig en Karl, som bar Fiendens forhadte Uniform, drivende Byens samtlige Køer foran sig. Hædslein kunde lettelig have indhentet og nedfablet ham, dog forsmaaede han den alt for lette Seier, og beordrede en Deel af Landstormen til Angreb.

Med skrækkeligt Hurraraab styrtede strax tyve til tredive grimme Løver imod Fienden, og kastede ham til Jorden. „Herre Gud! hvad vil I?“ raabte den Overvundne; „jeg er jo den gamle Mikkel, Byens ærlige Hyrde!“ — Og han var det virkelig. Han havde for kort siden kjøbt en fremmed Mondur af en Pjaltefræmmer, idag for førstegang taget den paa, og var endnu ikke seet i den af Noget i Byen, thi han hode udenfor Porten, og Køerne vare saa forstandige, at de hver Morgen, naar man aabnede deres Stalde, af sig selv fandt Veien til deres Græsgange. — Da Adjudanten saae den formeente Røver overmandet, gallopperede han strax derhen. Man fortalte ham den latterlige Feiltagelse, men han fandt i Sagen høist betænkelig, og bekyldte Hyrden for at have villet overlevere Fienden

Byens Dvæg. Den gamle Mikkel forsvarte sig saa godt han kunde, men maatte dog paa Stedet trække Monderingen af, og Adjutanten hug den med sin tapre Sabel i tusind Stykker. — Hæren drog derpaa videre og hvilede sig paa den med Træer omgivne Balsplads. Den frygtelige Slagorden var neppe fuldendt, før en udsendt Speider meldte: at det i Skoven paa høire Side ikke stod rigtig til; man havde tydelig hørt fremmed Tungemaal og Vaabengny. — Obersten vendte sig til Adjutanten og sagde: „Kære Hæslin, jeg vil unde Dem, fremfor alle de Andre, den Hære, at aflægge en Prøve paa Deres Mod; giennemstreif Skoven, og tag saameget Mandskab med, som De troer at kunne behøve.“ — „Jeg kunde strax skyde mig en Kugle for Panden!“ raabte Hæslin, „Jeg er ude af mig selv, fordi jeg ikke kan svare til Deres Tillid! Til Hest kommer man ikke frem i Skoven, og uheldigviis har jeg igaar forvredet min høire Fod, saa det er mig aldeles umueligt at gaae.“ — „Det er dog Skade!“ sagde Gundram, og oversaae sin Skare, for at udvælge en anden duelig Officeer. Da traadte Burkhard frivillig frem og bad at maatte vorde Streiftoget anbefæret. Hæslin blinkede med Linene til Obersten, for at erindre ham om, at Burkhard var et Menneske af tvetydig Tapperhed og Fædrelandskierlighed. Men Gundram forstod ikke denne Advarsel, eller vilde ikke forstaae den; han opfyldte Burkhard's Onske og raabte:

„Fribillige frem!“ ti eller tolv modige Mænd sprang ud af Geledeerne; dog — næsten ligesaa mange maatte trækkes ud ved Haarene. „Venner!“ sagde Obersten, „det er umueligt at opildne Eders Mod. I ere taushedsfulde Borgere, hvis Forfædre strede kæft i Trediveaarskrigen. Fornyer vor gamle Hæder! Mere siger jeg ikke. Den Tappe er tapper af sig selv; men hvis I vare feige, kunde jeg snakke Eder nok saa meget for, Malt og Humle vilde dog være spildt paa Eder. Drager bort med Gud!“ — Efter denne Tilstale — hvori Feldtherren ikke kunde undgaae, at laane et Udtryk af Ulbryggeren — førte Burkhard sin lille Hob kæft ind i Skoven. Kort derpaa hørte man skøde. „For Ganden! det bliver Alvor!“ råbte Obersten. Hans Adjutant dinglede i Sadlen med klaprende Tænder. „Ven, hvad feiler Dem?“ spurgte Gundram. „Det er fordomt koldt i Dag!“ stammede Hæslein.

Nu løsnedes atter to Skud paa høire Side i Skoven. Lynsnar foer Adjutanten ind mellem Busskene paa venstre Haand. „Hvad vil De der? Paa høire Haand staaer Fienden!“ kreg Gundram med sin Stemmes hele Bægt. Men Hæslein hørte intet; han forsvandt blandt Busskene. — Ikke langt fra Stedet hvor hans Hest giennembrød Krattet, stod Dorthé. Han saae hende ikke; men hun troede neppe sine Dine, da hendes Helt med blegt og forstyrret Ansyn saa pludselig hidse kom. Nyssierrig efter at vide hvad han nu vilde ta-

ge sig for, røbede hun sig ikke. Han sporede Hesten, den skulde trænge dybere ind i Skoven, men da Buskene hindrede den deri, sprang han af, drog sit Sværd, saugede i en Hast Tøilen over, lod Hesten staa og klempe tilfods med Grenene. Da greb en Tornbuss ham lumsk bagfra og holdt ham fast. Han troede at være i Siendehaand, gjorde, uden at see sig om, et ængsteligt Skrik, faldt paa Knæ og bad med oploftede Hænder om Livet. Da han intet Svar erholdt, vovede han at kaste et frygtsomt Blik over Skuldren. Han saae Tungen, sprang munter op, opdagede Tornene som havde grebet ham, og hug med sit Sværd saa rasende løs paa dem, at de maatte slippe ham. — Han arbejdede sig nu videre frem. Saaledes kom han endelig til en gren og aaben Plads, hvorpaa der stod en Høstak. Hastig besluttet, at kaste sig ind i denne Fæstning, steg han ind med Støvler og Sporer og tildækkede sig med Høe. — Med Skræk og Forundring saae Dorthé alt dette, og følte for den feighiertede Praler en saadan Foragt, at hun foresatte sig at hævne sig paa ham, at det ei i Fremtiden skulde falde ham ind at spille Helten. Hun traadte hen for Høstakken og raabte høit med paatagen Stemme: „Hr. Adjutant!“ — Han rørte sig ikke. Endelig rev hun Høet tilside, saa at Mundheltens Hoved tittede frem. Stivt betragtede han hende et Dieblik, dog beholdt han Nandsnærværelse nok til at ville isøre sin fiændige Flugt en ærbar Kappe. „Himmel! er det

Dem?" raabte han. „Deres Spøg fordærver mig en herlig Plan. Jeg havde her lagt mig i Baghold, for som et Tordenveir at bryde frem, hvis Fienderne havde forsøgt paa denne Side at snige sig giennem Skoven og omringe vor venstre Fløi." — „Stille, stille, Hr. Eisenfresser!" sagde Dorthé, „skulde jeg troe Dem, maatte jeg ikke have været Vidne til Deres Flugt." — „Hvad taler De om Flugt?" svarte han opbragt. „Min Hest blev sty, jeg vilde holde den, Tøilen brast — —" — „Efterat De havde sauet den itu," afbrød hun ham. Han foer sammen og blegnede. Dog i et Nieblik fattede han sig igien og sagde med veemodsfuld Tone: „De behandler mig haardt! og jeg skaante dog mit Liv ene og allene — for Deres Skyld!" — „Behøvedes ikke!" gien svarte Dorthé. „Jeg elsker ingen feighieret Mand; vi ere for evig adskilte." — „Vil De at jeg skal myrde mig for Deres Dine?" raabte han heftig, og rev Sablen ud af Skeden. — „D!" sagde hun smilende, „havde De havt Hierte dertil, vilde De ikke være flygtet!" — Enden paa dette Optrin blev, at hun lovede ham at tie, og overlod det til ham selv at redde sin Ære. „Ja, jeg vil redde den," raabte han resoluteert; „jeg flyver til Byen, lægger et andet Bidsel paa min Hest, kommer tilbage, og seirer eller dør!" — Bedøkket med Høe steg han, som en Wildmand, ud af sit Rede. Han fik ingen Tid til at børste sig af; hurtig knyttede han det sønderkaarne Bidsel sammen,

Kastede sig paa sin Ganger, og foer afsted over Hals og Hoved, fordi Geværilden just nu igien begyndte paa den anden Side af Skoven.

Smidlertid vare Amazonerne i Byen paa deres Post. Frue Fændrikinden udstillede udenfor Porten, hvorved det svære Skyts var opplantet, en Skildvagt, som skulde passe nøie paa, og melde ethvert fiendtligt Phænomen. Kommandeurinden betroede Forposten til en gammel Moerlille, der absolut vilde med i Slaget, og dog formedelst sin Kraftløshed var ubrugelig til aktiv Tjeneste, men dygtig skrige kunde den Gamle, og et Par gode Brillen havde hun ogsaa; hun var altsaa, som det lod, fuldkommen fikket til at staa Skildvagt. — I det hun nu med en Ildtang i Armen stod paa sin Post, og som en Vindfløi, der tumles af to stridige Vinde, dreiede Hovedet til høire og venstre, kom i det Fjerne Adjutanten ridende med slap Tøile. Han var ved sit Ophold i Høstakken bleven saa ufiendelig, at den vedagede Skildvagt, som ikke gav sig af med Dandsmestre eller Dandskunst, fiendte ham overhovedet saa lidet, at hun holdt ham for en fiendtlig Bovehals, der vilde overrumple Byen. Hun gav sig ikke Tid til nøiere at undersøge Sagen, men styrtede med et ynkeligt Skrig og med Tabet af begge sine Tøfler ind ad Porten. Hurtigen ladede man Skytset med kogende Meelpap. Tilskuerne fløede af Angst. Adjutanten kom i susende Gallop langs med Muren, dreiede hurtig ind ad Por-

ten, Fjænderinden kommanderte: „Fyr!“ — og i et Nu overøste begge Sproiterne ham med sydende Vælling. Han faldt, som truffen af en Kanonkugle, stønnende af Hesten. — Med Forundring saae nu Artilleristerne hvem de havde strakt til Jorden. De omringede ham; de spurgte hvad han vilde i Byen. Hans Evar vare Eder. Han forbandede hele det taubensfeldtske Artillerievæsen. „Herre, De bander Deres eget Barn!“ sagde Fjænderinden. „De selv opfandt dette Skots, De selv anordnede Krydsilden! Hvem kan for, at De ogsaa selv reed ind i den; vi ville holde Krigsret over den Gamle som stod Skildvagt, det er alt hvad der kan gøres.“ — Han larmede endnu længe, men i Hjertet var han glad over, at det lidte Nederlag gav ham et godt Paaskud til at blive borte fra Slaget. Oversprøjet med Vælling og ubleet af Dvinderne gik han hjem og lagde sig i sin Seng. Hesten, som uskyldig maatte lide med sin feige Herre, var flygtet.

Imidlertid blev Skovfægtningen stedse heftigere; man maatte sende Hielpemandskab. Dog før det naaede Kamppladsen havde allerede Burkhardt tilfægtet sig en fuldstændig Seier, og vendte, to gange saaret, tilbage med tolv Fanger. Udmattet sank han til Jorden, idet han meldte Obersten Træfningens Udfald. Dorthe saae det, hendes Kiærlighed vaagnede, hun iilte til ham, og forbandt hans Saar. Kort trykkede han hendes Haand. Gundram lod strax sin Kæret hente,

og den blev Burkhardts Triumphvogn: ved Dorthes Side holdt han sit Indtog i Byen. — Saarene vare ikke farlige, og Kiærlighedens Balsom lægede dem snart. Kort derpaa endtes Krigen og med Fredsfesten høitideligholdt Burkhardt og Dorthes deres Forbindelse. Præsten som viede dem, sagde blandt andet til Brudgoma men følgende Ord: „De er et levende Beviis paa at den bestedneste og roligste Mand stedse er den Tapreste, og at man kan være en god Patriot om man end ikke stedse og overalt, som en Tiger, tørster efter sin Fiendes Blod.“

(Langbein.)

Cypres = Krandsen.

Freden var sluttet, Regimenterne vendte tilbage; med Høitidelighed droge de ind i den befriede Hovedstad. Det var en Søndagmorgen. Gamle og Unge trængte sig igiennem Gaderne hen mod Porten. Nu blinkede de første Waaben; Blomster og Krandsse fløi dem imøde. En Uhlans greb en Løvkrands med sin Landsse og nikkede ad den lille Engel som kastede den ned fra det høie Bues

vindue. En Officeer red ham i det samme forbi og raabte: „Sh, Wolf! en Cypreskrands! Hvor kommer Du til den? Den betyder intet Godt.“ Wolf sat Krandsen paa sin høire Arm, og red, noget trusfen, videre.

Wolf anvistes Qvarteer hos en riig Slagter. I Porten stod en kæmpehøi Mand i Skiortærmer, hvis brungule Ansigt saagodtsom overstyggedes af de fulsortede nedhængende Dienbrøn; de smaae mod Solen blinkende Dine syntes tankeløs at følge Røgskyerne af en Kort Pibe. Wolf hilfede venlig og foreviste sin Billet; hiin skelede fra Siden hen derpaa uden videre at lægge Mærke til sin Gæst og sagde gandske ligegyldig: „gaae kun ind, mine Folk veed Besked!“ Wolf skar Tænder og traadte noget stærkt til, saa at Sabelen strøfede de Mester Johan temmelig haardt paa Benet. „For Dævlen!“ brummede denne og stampede med Foden. Wolf brød sig ikke videre derom, men traadte ind i Gaarden. En bleg Pige af sygeligt Udseende slæbte mæsommelig to Spande Vand op fra Brønden. Wolf hilfede hende, og spurgte, om Somfruen tiende Slagteren. Pigen betragtede ham forfærdet, med hvert Døielik blev Kind og Pande blegere, hun selv syntes at forstenes. Da Wolf gientog sit Spørgsmaal, lod hun Hovedet synke ned paa Brystet, og idet hun løftede Spandene op igien, sagde hun med henvendt Blik til Sidetrappen i Baghuset „derop! og saa skal den føre

ste Dør til Høire — der vil De finde Deres Kammer.” — Wolf stod en Stund i Tanker og saae efter Pigen; derpaa steg han op ad de smalle Trapper, som hun havde betegnet ham. Stuen var snever og mørk, Luften indspærret og forpestet; paa de tilrøgede Vægge vare store Stykker Kalk faldne af; hist og her saaes Bogstaver, Tal, Menneſteansigter og Dyrehoveder malede derpaa med Kul. Lige over for det mørke Vindue stod en simpel Seng; tæt ved Siden stak et rødligt rustent Søm langt frem af Væggen. Wolf hængte sin Krands derpaa, satte Landse og Sabel i en Krog, fastede sin Randsel paa Bordet, og, brummende imellem Tænderne: „noget lumpent Pak det rige Kram“ lænede sig i Vinduet, bortfløitende sin Værgrelse. — Over Gaardben og Sidebygningen saae man ned i en stor, smuk Have, der frisk og duftende hævede sig i den graalig-blaa Byluft; de dunkle Alleer hvelvede sig høit og heligt over de eensomme Sletter; guldgule Coelsikker gængede frem og tilbage paa deres smækkre Stængler over lange Ranker af hvide og røde Roser, som indfattede Gange og Buskadser; Alt var der i dyb Stilhed og syntes, liig en fortryllet Lunds, ikke at kunne betrædes af nogen menneſkelig Fod. For denne Udsigt Skyld, blev Stuen ham nu kjær. Næste Aften kom han hjem i Skumringen. Han sad sig i det aabne Vindue og lod allehaande Tanker og Erindringer drage sig forbi. Den

eensomme Hauge, de mørke Træetoppe, den glødende
 Maane, Alt trængte sig underligt sammen i ham.
 Han tænkte paa Hiemmet og paa sin gamle Moder.
 Det faldt ham ind, at han dog Ingen havde her, som
 tog Deel med ham i hans Nydelser; han følte engang
 en inderlig Længsel efter sin Broder, der nu allerede
 saa længe havde giennemstrøifet Verden, uden at man
 vidste hvor han var. Først havde han været Møllers-
 svend, sidenefter Joermandskar, og var derpaa for-
 svunden udenlands. Maaſkee han ogsaa er bleven
 Soldat, tænkte Wolf; nu er der Fred og Røe i alle
 Lande, hiemme har de vel sagtens hørt fra Andreas.
 Strax vilde han til at ſkrive hiem: Tanken om hans
 Broder havde pludselig ſaaledes bemægtiget sig ham, at
 han var gandske beflemt. Men han havde ingen Lys.
 I en linned Vest, uden Halsklæde, ſted han med en
 drøi Ged ned af Trappen. Misforſielsen ſtod malet
 paa hans Pande. I Forſtuen ſkinnede en Lampe gands-
 ke ſvag. Wolf traadte ind i dens ſnevre Belysnings-
 kreds, og medens han bukkede sig, for at ſege efter
 Klokkestrengen, gav Meſter Johan, der med glødende
 Anſigt vendte tilbage fra Aftenklubben, det ſædvanlige
 Tegn med ſin tykke Knortekiep paa Døren. Wolf gior-
 de et Skridt hen imod ham, og ſagde, idet han hævede
 Hovedet iveiret, ſaa at det blev belyst af Lampens
 Skin, med en bydende Stemme: „ſkal jeg da evig ſid-
 de der i Mørke?“ Meſter Johan foer ſammen, ſom

truffen af et Lyn, lod Stokken falde ud af Haanden, saae stivt og forvirret paa ham, og styrtede med et dømpet Skrig ind ad den da netop aabnede Dør.

Er han fuld eller gal? tænkte Wolf, og, endnu mere opægget ved denne sælsomme Udfærd, trak han hæftig i Klokken. Lovise, hiin blege Pige, kom ængsteligen ud, undskyldte sin Forsømmelse og lyste ham op. Hun satte Lyset paa Bordet i hans Kammer, lukkede Vinduet, og gav sig endnu eet og andet at bestille i Værelset. Wolf var meget alvorlig og sædelig i Fruentimmerselskab; han havde ond Eftersnak og havde overalt ingen fordeelagtige Tanker om dette Huus: derfor ængstede Pigens Nærværelse ham. Han vendte hende Ryggen og trommede med Fingrene paa Vinduesruderne. Lovise stod ved Sengen og glattede Teppet. Wolf hørte hende dybt at sukke. Han saae om efter hende, da gik hun hulkende ud af Døren. Dette gik ham til Hjertet. Hvad græder hun da for? tænkte han; har maaskee mit stude Væsen forskrækket hende? eller: har jeg i min Hidsigthed maaskee sagt hende et haardt Ord? — Med Lyset i Haanden iilte han efter hende, idet han raabte: „saa hi dog, Tomfrue, det er mørkt paa Trappen. De kunde komme til Skade.“ Lovise takkede ham rørt; hendes vaade Dine hævede sig smertefuldt op til Wolf, der greb hendes Haand og sagde: „Kiere Tomfrue, De er saa bedrøvet, har jeg fornærmet Dem?“ — „Gud, nei!“ raabte hun, og

græd paa nye. „Har ellers Noget gjort Dem Fortræd?“ spurgte han mere paatrængende. Hun foldede begge Hænder, trykkede dem mod Dinene og rystede sagte med Hovedet. — „Himlen har saa villet det,“ sagde hun derpaa; „ogsaa Dem har den sendt. Du gode Gud! det var allerede saa godt, saa rolig! nu er det igjen som før!“ Hun vaskede Taarerne af sine Dine og gik taus ned af Trappen.

Længe sad Wolf ligeover for Lyset, med Hovedet støttet paa begge Hænder. Det var ham saa tungt om Hjertet, som om der forestod ham en Ulykke. Lovises grædende Stemme trængte sig i tusindfold Echelyd ind i hans Underste; hendes stille Rummer knuste hans Hjerte; det var, som om hun gjorde ham deelagtig i sin Sorg. Saalunde nedstunken i dybe Tanker sad han og kradsede med en lille Kniv allehaande Linier og Ribser i den allerede forud forridsede Bordplade. Uden at vide eller ville det, havde han skaaet Lovises Navn, som han flere Gange havde hørt raabe i Huset. Han blev halv bange, og foer paa kryds og tværs over det med Kniven. Men som han nu sad og saae ned for sig, faldt det samme Navn, skrevet med hans egne Bogstaver, ham gandske tydeligt i Dinene fra forskiellige Hjørner og Kanter af Bordet. „Er jeg forheret?“ raabte han, idet han eftertænkte, om han ikke ogsaa virkelig selv havde skrevet det altsammen. Men saa langt kunde han ikke naae over; og Bordet havde jo ikke været

flyttet fra Stedet. „Dumme Streger“ mumlede han og skøttede ængstelig omkring i det mørke Kammer. Kæbnerne i Bæggen, de forkradsede Steder over Sengen, derimellem de sorte med Kul afridsede Ansigter, der endogsaa syntes ham bekendte, forarsagede en uvilkaarlig Gysen hos ham. Han lukte Lyset og aabnede atter Vinduet. Den svale Aftenluft viftede ham hilsende imøde. — Alt syntes taus og stille. Men længe varede det ikke før Wolf tydeligt bemærkede i Haven ligeoverfor en Gestalt, som langsom skred op og ned af de dunkle Gange, og undertiden blev staaende, hævede Armen iveiret og bevægede den, som om hun vinkede ad en Ledfager. Nøie kunde Wolf ikke adskille Gestalten, thi det opstigende Taagesløv ligesom indhyllede den i lange hvide Klæder, og jo skarper han saae derpaa, desmere taaget flød Alt iblandt hinanden. Wolf traadte bort fra Vinduet, lod det staae aabent og kastede sig paa Sengen. De tørre Blade paa Krandsen hvislede og raslede omkring ham i Trækluften liig sagte hvissende Stemmer. Wolf sprang atter i Beiret; Krandsen ruskede frem og tilbage paa Bæggen. „Er det dig?“ sagde han, og tænkte halv i Søvne efter, hvor han var. Hans Die faldt paa Vinduet; det forekom ham, som Gestalten hist fra Haven saae ind til ham. Han stak Hovedet ned under Dynen og sov endeligen ind.

Omtrent en Time tid kunde den dunkle Drømmeverden saaledes have draget ham hemmelighedsfuldt med

fig, da en Pusken pludseligen vakte ham. Maanen var endnu i Kamp med det frembrændende Dagslys. Han slog Dinene op og saae en stor hvid Hund staaende med Fotpoterne op paa hans Seng og hæftede sine i Mørket gloende Dine paa ham. Alt tættere og tættere pudsede den Hovedet op til Wolfs Bryst, og ligesom ifølge en ved Sædvane høvdedet Net forblev den rolig i denne Stilling. „Maa vel høre her til,“ tænkte Wolf, idet han klappede Hunden, „og troer nu, at jeg er dens Herre. Gud veed, hvem der her har maattet gjøre Plads for mig.“ Dog — neppe havde han sagt dette, før den fælsomme Drøm, hvorfra han nylig vaagnede, atter faldt ham ind; og nu syntes det ham, som om han netop i dette Kammer havde seet Nogen. For ikke at kalde sig dette tilbage, sprang han ud af Sengen; Hunden fulgte ham, hvor han gik og stod.

Det begyndte at blive levende nede i Gaarden. Elagtersvende haandterede samt fløitede og sang derhos. Een af dem, med et frastøbende Udbrud, trak et skrumpet Dg af Stalden, snørede en Badsæk paa det, kastede en gammel Dverkiøle om sig, hængte den tykke Pidsk over Skuldrene, og svang sig paa det endnu trætte Usens Ryg. Den Reifende lokkede, fløitede og bandede imellem hinanden og spurgte, om Ingen havde seet Lur. Denne laae knurrende ved Wolfs Fødder, og viste hvergang Tænder, saa ofte den hule Stemme dernede kaldte ad ham. Wolf havde imidlertid ikke

Lyst til Klammerie for Hundens Skyld, og sagde derfor, idet han strøg det troe Dyr paa Hovedet: „søger De den store hvide Hund? Den ligger heroppe hos mig, men jeg kan ikke faa den ud af Stuen.“ Den høirostede Svend gjorde paa ham med aaben Mund og red sin Tøi uden at mæle et Ord. „Bliv Du kuns her, min gamle Hund, og pas paa mit Tøi“ sagde Wolf, og Lur saae paa ham sem om han forstod hvert Ord og blev lurende liggende paa Dørtærskelen.

Det var allerede silde ud paa Aftenen, da Wolf stod udenfor Porten og saae ned ad Gaden. Da kom Rytteren fra sidste Morgen tilbage i kort Luntetrav. Uden at saae Pøse paa Wolf red han lige ad Stalden til, og gik derpaa ind til Mester Johan. Imidlertid gik Wolf op og ned udenfor Huset. Man begyndte at blive høirostet derinde. Hans Blik faldt uvilkaarligt ind ad Vinduet. Svenden syntes at være i en heftig Ordstrid med sin Herre. Han holdt en tom Pengekant i Haanden og slog dermed eftertrykkeligt i Bordet. „Hvad Satan! skal jeg lade mig oversnøfle for de lumpne Penge? jeg har dog hjulpet ham til langt mere; med mig skulde han ikke begynde, thi jeg taaler det min Salighed ikke.“ — „Naa, naa! det er jo godt,“ svarede Hr. Johan beroligende, men den Anden løftede den knyttede Næve imod ham, og tilføiede: „forglem Han ikke en anden Gang, at jeg kan gjøre Ham kold som en død Hund!“ — Wolf var det herved, som en iskold

Haand foer ham ned ad Ryggen. Han løb op paa sit Kammer og slog Døren i Laas; thi han syntes at besfinde sig midt i en Morderhule. Lyd kom krybende hen til ham. Han trykkede ham som Ben og Staldbroder op til sig. Det var ham tungt om Hjertet; først silde gik han tilfængs. Den næste Morgen, da Trompeterne blæste til Fouragering, vaagnede han under Febergysen af de dunkle Drømmerier, som under halv Bevidsthed i flere Timer havde bemestret sig hans Sandser. Forstyrreret sprang han ud af Sengen; paa hans dødblege Ansigt laae tydelige Spoer af en tung Siælekamp. Hans Kammerater saae forbausede paa ham, dog forblev han taus imod dem Alle.

En Aften kort derpaa sad han med flere Andre paa en Bænk udenfor Hovedvagten. Det var lummervarmt, og en tung, tyk Luft hvilede over dem. Der blev sunget allehaande gamle Sange. Wolf hverken hørte eller saae, og da det hedte: „nu er det Tid, at Hver maa gaae til sit!“ da ryste hans Knøe, saa han neppe kunde reise sig. Men en af hans Kammerater, der længe havde betragtet ham, og troede at han var syg, tog ham under Armen og fulgte ham henad Gaden. Da de nu ikke vare langt fra Slagterens Huus, stod Wolf pludselig stille, gyste hemmelig sammen og drog tungt sit Beir. „Nei,“ sagde han „jeg vil ikke længere slæbe paa de Griller, som martre mig til døde.“ — „Nei!“ raabte den Anden, „kuns ud dermed! hvad

har Du da?" — „See ikke!" sagde Wolf alvorlig; „det er en Drøm, som kunde berøve baade Dig og mig Forstanden." Hiin foer uvilkaarlig sammen for Wolfs stirrende Blik; Begge saae de stille paa hinanden og treen saaledes ind i Wolfs Kammer. „Her," tog denne Ordet, „see Dig engang ret omkring her! her kommer nu alt flere Nætter en hvidgraa Gestalt, gandske for- tæret af Graddunster og med fordreiede Ansigtstræk, sætter sig hist paa Stolen for min Seng, lægger sit Hoved i den ene Haand og seer bedende paa mig. Jeg paaager ikke, jeg sover ikke, jeg føler og seer, og kan dog ikke røre et Lem. Efter en kort Tids Forløb vinker det ad mig og peger hen imod hiin Have, som Du kan see her over Muren. Det talet ikke, og dog er det mig som om jeg hører det sige: hist ved den forfaldne Tiskielder, under de to af een Stamme udborede Linde- træer, skal Du søge. Det hører ikke op at vinke og bede, før Dagen skinner mig i Dinene, og jeg befin- der mig."

Begge taug og saae ned for sig. Men det blev Wolf lettere, da han havde givet sit Hierte Luft. „Der- som det kommer i Nat igien" sagde han dristigere, „saa følger jeg det. Jeg maa løse Knuden, det koste hvad det vil. Gaae Du nu kun" — sagde han derpaa til sin Kammerat — „Du kan desuden ikke hielpe mig; thi to ere her for mange." Han rakte ham derpaa Haan- den, fulgte ham ud og hvisttede i det samme: „den fiære

Gud vil vel hjælpe mig!" Neppe havde han udtalt disse simple Ord, førend han blev heftig rørt ved at erindre sig, hvor synlig nær Gud ofte havde været ham i Arisgen, og hvorledes i Nød og Fare en stille Bøn havde beroliget det bange Hjerte. Ret inderlig fattet, lukkede han sit Lys, satte sig i en Krog, foldede sine Hænder, og bad ret af Hjertensgrund et Fader vor. Derefter var han rolig og fornøiede sig endnu en Stund over den majestætiske Torden, der saa heit og herligt drog hen over Staden. Udmattet lukkede sig derpaa hans Dine. Men hans natlige Drømmegeist lod ham ogsaa denne Nat ingen Roe. I en Svæven mellem Sovnen og Vaagen udstod Wolf en skrækkelig Angst. Et frygteligt Lyn og Tordenskrald rev ham ud af denne halve Dodskamp. Storm og Regn slog imod Vinduet, Haven histovre syntes at staae i lys Lue. Himlens lydelige Raab gav ham Mod. Han kastede sin Kappe om sig, tog Sablen under Armen, og saaledes begav han sig, ledsaget af den tro Lur, under Storm og Tordenbrag i Guds Navn paa Veien.

Træerne rystede deres vaade Toppe og hjulpede ham med dybt gienlydende Stormflager. Under deres raslende Grene vandrede han rask fremad, da pludselig et Lyn adskilte det sorte Skjeteppes, og han stod ved den mosbegroede Tisshielder; Lindetræerne, — gandske saaledes som Drømmene havde afmalet ham, strakte deres Grene henover den, og ligesom pegede ned paa den forfaldne

Indgang. Wolf stødte denne ind med Foden. I hans Sæl var nu intet Spor af Frygt; enhver Vengstelig-
hed taug for den stigende Lyft til her at opdage Noget. Lur snusede og kradsede, og kastede Jorden i større og
større Buer høit hen over sig. Pludselig gæede den
forfærdeligt og stod som fastmanet til et Sted. Wolf
bøiede sig over den. Uveiret rullede endnu i det Fierne;
en lille Stierne skød sit blege Lys ned imellem Folderne
af Nattens mørkeblaa Bevandt. Wolf gik tilbage:
en Dye, en blank Dye laae for hans Fødder. „Hvad
skal du mig?“ sagde han, tog den op, og traadte fra
Trærnes Skygge ud i det Frie. Den lille Stierne
speilede sig i Staalet; Wolf saae med Forfærdelse tæt
ved Skaftet to indrustede Blodpletter. Blodet klemte
ham om Hjertet. „Et Mord!“ skreg han, fuld af
dunkel Ahrelse, „et lumsk, forbandet Mord!“ Han
sittrede over sit hele Legeme, tog Dren under Rappen,
og gik, uden at vide hvad han vilde, tilbage til sit
Logis.

Det var imidlertid blevet stille; det sorte Skybjerg
dalede dybt imod den nordlige Horisont; Morgenen brød
allerede frem, kun i Østen joy endnu de rødliggraae
Striber flygtig giennem Luften. Wolf gik med store
Skridt hen mod Bagdøren: hans hvide Kappe slagrede
for Vinden; han var frygtelig tilmode. Saaledes strøg
han forbi Hr Johan, der rolig saae efter Uveiret og
røgede sin Morgenpipe udenfor Porten. „Seer han,

„Mester!“ raabte Wolf, og trak Dren frem under Skap-
pen; „seer Han, hvad jeg fandt i Nat.“ Elagteren
tabte Piben; Hans Dine dreiede og vendte sig. Han
udstødte et dump Brøl. „Gud har dømt!“ skreg han,
og sank med faldede Hænder, truffet af et Slag, død
til Jorden.

Wolf stod som naglet fast til Stedet, da Lovise i
det samme saae ham over Skulderen og høit og giennemt-
trængende skreg: „Jesus! det er jo Andreas's Dre! der
staaer hans Navn: Andreas Wolf!“ Og, med Lynets
Hurtighed fattende Sammenhængen, slog hun jamrende
Hænderne sammen og raabte med dømpet Vandedræt:
„det er hans Blod! de have slaaet ham ihjel!“ —
Ullarmen havde ført alle Husets Beboere hid. Man
trængte og stormede ind paa Wolf, for at saae den
rædselsfulde Hemmelighed aabenbaret. Denne stod en
Tidlang ubevægelig og stirrede paa Dren; hede Taaer
rullede ham ned ad Kinderne. Pludselig saae han vilbt
omkring sig og styrtede ad Haven og Tischielberen til.
De Andre fulgte ham; Spader og Stiger bleve hentede.
Man grov og ryddede, og drog endelig et halvfortæret
Ligg ud af den dybe Grav; Intet paa det var kiendeligt
uden en Sølvring, som sad ufortæret paa det forgnæ-
vede Fingerbeen; og, da Lovise med bævende Læber hvii-
kede: „det er ham!“ sank Wolf afmægtig ned til
Jorden.

Medens han nu under skrækkelige Nerverystelser bares til Lazarettet og der faldt i en dødelig Feber, efterforskede og samlede Ketten enkelte Udsagn, og ved at sammenligne dem med hiin uimodsigelige Kiendsgierning, bragte den saameget ud: hvorlunde der for syv Aar siden var traadt en ung, flink Karl, ved Navn Andreas Wolf, i Mester Johans Tjeneste. Han var duelig, snild og erfaren i Regning og Skrivning, og blev snart uundværlig for sin Herre. Snart bar Andreas en stille, inderlig Kiærlighed til Lovise. Begge vare eenige, og, da den flittige Yngling havde samlet sig en liden Kapital, tænkte han paa at blive sin Egen og at gjøre sin troe Pige lykkelig. Han stod i Begreb med at sige det til sin Mester, da Martin, just ham som Wolf hiin Aften hørte skiendes med sin Husbond, en Aften lokkede ham til Kortenspil med ham og Mesteren. Men Wolf vandt fra dem Begge; og, da det var silde, og Lovise gav ham et Vink, saa holdt han op op og gik paa sit Kammer, efterat han endnu først flygtig havde kysset sin Pige og hvistet til hende, at han den næste Dag vilde sige hende Bessked om Alt, og betolige hende for Fremtiden. Flere af Folkene havde endnu samme Aften hørt Johan og Martin hvikke sammen paa Trappen, og sildigere ud paa Matten seet dem gaae op til Wolfs Kammer. Næste Dag var han forsvunden, Ingen vidste hvorhen. Mesteren udsprede, at han var gaaet over til de Francke.

Medens man saaledes afhørte Lovise og flere af Husets Folk, savnedes Martin. Tidlig om Morgenen var han rømt, seent eller tidlig ventende Guds Straf. — Lovise pleiede fra nu af i stille Hengivenhed den stakkels Wolf, som i lyse Dødblikke lod hende fortælle sig om Andreas, og ofte foldede sine Hænder og sagde: „Gud har dømt. Vi ville tilgive vore Skyldnere.“ Snart lukkede han da ogsaa de ærlige Dine for evigt. Lovise lagde Cypresskrandsen, som hun havde taget ned fra Sømmet, paa hans Kiste; hun og Lur fulgte i nogen Afstand, da hans Kammerater bære ham til Jorden, og lagde ham ved hans Broders Side, hvis Liig man havde undet et stille Hvilested.

Ofte græder hun endnu over begge Gravene; dog — hendes Hjerte er roligere: Andreas var jo ikke trosløs, og Gud har dømt. From venter den stakkels hvilde Rose, indtil Livsstormen engang vil bryde og sænke den blidt ned i den natlige Grav.

(Caroline de la Motte Fouque.)

De Elskendes Gravminde.

I Sachsenland levede engang en Greve, ved Navn Rudhart. Han var riig paa Gods og Guld, men sin største Skat eiede han i sin Datter Adalgund, ved Skionhed og Sæder en Stierne af første Rang blandt Landets Møer. Hun havde først naaet sin syttende Sommer, og alt beilede mange Herrer til hendes Haand. Rudhard var ærgierrig og stolt, og meente, hans Datter var vel en Prinds af Blodet værd. Koldt vistes Beilerne bort, uden at Adalgund erfoer Noget om deres Dnsker, thi Greven var en raa Mand, og et haardt, ufaderligt Hierte slog i hans Barm.

Blandt hans Hoffinde var Junker Gisbert. Greven leed ham godt, og paa Adalgund havde Unglingens Skionhed giort Indtryk. Dysaa han følte sig dragen til hende, men Følelsen af Afstanden mellem ham og hende tillod længe intet Dnske at vaagne i hans Hierte. — En Dag steg han op af en Vindetrappe; Adalgund sprang i samme Dieblis, let og munter, ned af Trappen, stødte mod Gisbert, og blev hængende i hans Arm. Ved denne Berørelse giennemtvævede ham en glødende Ild, og Kiærligheden greb hans Bæser med al sin Almagt.

Stedse høiere blussede Luen i Ynglingens Hierte, og naar han vilde samle al sin Kraft for at bekæmpe den, følte han sig dog for svag. „Godt,“ raabte han endelig, „saa vil jeg da intet have meer end denne Kiærlighed, skulde jeg end i den gaae under!“ Kummerfuld sneg han sig en Dag ned i Haven, kastede sig paa en Græsboenk og lagde det brunlokkede Hoved i sin Haand. Langsom og dybsindig nærmede sig Udelgund ham. Da han ikke vidste at dølgge sin Forlegenhed, lod han som han sov. Hun kom, stod stille og nævnte sagte hans Navn; hun bøjede sig over ham, som om hun vilde trykke et Kys paa hans Kind — han følte hendes Munds Vande. Hastig foer hun tilbage; han kastede sig for hendes Fødder, trykte sine glødende Læber paa hendes Haand, og betragtede hende med bedende Kiærligheds Blikke. Hun giengialdt dette Blik, uden at sige et Ord, trykte let hans Haand, og gik langsomt bort. Gisbert stirrede efter hende, og saae, hvorledes hun tørrede sine Dine med sit Slør. Fra denne Time af blev det roligere i Ynglingens Siel. „Jeg elsker, jeg gienelskes,“ sagde han til sig selv: „glad kan jeg nu gaae under i denne Kiærlighed!“ Gisbert var nu meget muntre end før, og hvem der saae ham, spurgte, om en uventet Lykke var bleven ham til Deel. Men i Udelgunds Væsen viiste sig en mørk Tungsin- dighed, og hendes Lide smilte kun, naar det mødte Gisberts Lide, dog var det intet Glædesmil, men

Ynglingen forstod det vel. — — Pludseligt indløb den Efterretning, at en Søn af den kongelige Major domus samme Dag vilde indtræffe, at beile til Adalgunds Haand. Streng og alvorlig sagde Greven til sin Datter: „i Aften er Din Forlovelse! Du viser Dig ved den med en Pragt, svarende til mit Navn og min Rigdom!“ — „Forlovelse! Med hvem?“ stammede Adalgund dødbleg. — „Med Gislin, en Søn af Major domus,“ svarte Rudhart. „Gaae, og gjør som jeg befaler!“ Adalgund vaklede til sit Gemak, og kaldte sine Terner. „Bringer mig en Liigdragt,“ sagde hun, „og en Krands af hvide Roser.“ Ternerne studsede, men de adløde deres Hersterindes Bud.

Brudgommen kom. Strax lod Rudhart sin Datter kalde. Ledsaget af nogle Veninder treen hun ind i Salen, liig en Himmelbrud, hvidklædt, med en Krands af hvide Roser i det blonde Haar. Men sneehvide vare ogsaa hendes Rinders og Læbers Roser. Greven blev bleg og rød af Uergrelse, dog en Gysen greb ham, da han betragtede hende nærmere. Adalgund havde ikke Hierte til, at see paa sin Brudgom. Eigegyldig tillod hun, at Rudhart lagde hendes Haand i Gislins. Man satte sig tilbords. Nu først vovede hun, at see op paa sin fremmede Nabo. Hans Ansigt havde noget Græsseligt, Panden veeg tilbage, Rinderne stod frem, det lignede en fordreiet Spøgelsesmaske.

Gisbert, der havde været paa Jagt, erfoer først sildig, hvad der var foregaaet, og hans varme Livs-
 Kilder bleve til Gis ved dette Morgens Budskab. Vel
 havde han forud ahnet, at denne Kiærlighed blot vilde
 skabe ham Qual, men Hagelbygen faldt for pludseligt i
 hans Blomstervaar til, at Følelsen af hans Tilintet-
 gørelse ikke havde skullet overmande ham. Han gik i
 Nærheden af Ridder salen frem og tilbage, for blot at
 see Adalgund et Dieblik, og gienfinde sin Kraft i hen-
 des Smerte. Hun kom ogsaa snart, og da hun ingen
 Vidner saae, rakte hun ham Haanden, og sagde med
 svag Stemme: „Frelse eller Død!“ Krampagtigt
 trykte Gisbert hendes Haand mod sit Bryst. I dette
 Dieblik gik Døren op, og Rudhart stod for dem. Fryg-
 teligt rullede hans Die, hans Høre foer mod den ven-
 stre Side, som søgte den Sværdet. Dog besindede han
 sig rask, bød Adalgund gaae paa sit Værelse og tilord-
 nede Gisbert: „Billigt var det, at Du med Døden be-
 dede for Din Frækhed, men Livet er for Dig en haar-
 dere Straf: Straf forlade Du min Borg, og hvis
 Du nogensinde vover, at komme den nær, skal dens
 dybeste Fængsel være Dit Døtskammer.“ — Bort
 styrtede Gisbert, sadlede sin Hest, svang sig paa den
 og lod den trave, hvorhen den vilde.

Om trent en halv Fierdingvei fra Slottet, paa en
 Høi, stod et rundt ældgammelt Taarn. Ingen Nab-

ning havde det, uden en smal lav Dør, og Tilgangen var besat med vilde Buske. Man kaldte dette Taarn de Elskendes Gravminde, thi engang havde en Fyrste ladet sin Datter og hendes Elsker, hende ulig i Rang, indspærre oer og give til Priis for Hungersøden. Eielden vovede Noget af Borgbeboerne sig derhen, thi Sagnet gik: Man hørte fra Tid til anden en jamrende Røst fra Jordfængslet, og den myrdede Kongedatter sad stundom ved Krattet og plukkede sig Hedeblomster til en Dødingkrands. Adalgund havde aldrig før havt Hierte til, at komme dette Nædselssted nær, men nu vandrede hun hver Morgen før Solens Dypgang derhen, hun frygtede ikke de Døde, siden hun havde tabt Modet til at leve, og ofte ønskede hun, at hiin ulykkelige Kongedatter vilde aabenbare sig for hende.

En Dag, da hun i stille Bemod saae op mod Taarnet, og i smertelig Bevægelse udraabte: „Maatte jeg hvile med Gisbert her, ved deres Side, der elskede og vare ulukkeelige som vi!“ hørte hun sit Navn nævnes. Hun bævede. „Adalgund!“ raabte det nok engang, „frygt Intet, det er Gisbert, som kalder Dig.“ Hun saae Unglingen ved Indgangen til Taarnet, og vilde ile ham imøde, men al Kraft var vegen fra hende, hendes Knæ vaklede, hun kunde ikke røre sig af Stedet, før Gisbert kom, greb hende under Armene, og førte hende til Taarnet. Der satte han sig paa en Steen, og tog hende paa sit Skød. „Adel-

gund," sagde Ynglingen, og lagde sin Haand paa hendes blondlokkede Hoved, „jeg kan ikke leve uden Dig, og ikke døe uden hos Dig."

Wigen betragtede ham med et Kiærlighedens og Smertens Smil. „Vi sidde her ved de Elskendes Gravminde," sagde hun: „gid de dog vilde komme op, og hente os ned!" Ved disse Ord stirrede hun paa Taarndøren, som om hun ventede de Dødes Aabenbaring. Ynglingens Dine hvilte ufravendte paa hendes Ansigt. Den stille Smerte gav dets Træk noget Overjordisk. „Ak," raabte han, overvældet af uendelig Jammer, „Adelgund! snart, snart —" mere formaaede han ikke at frembringe; han holdt Haanden for Dinene, og mørke Tanker syntes at omspænde hans Siel. Blidt drog Adelgund Haanden fra hans Dine, og sagde med Haab: „Gisbert, aldrig vorder jeg nogen Andens!"

„Vil Du flye med mig?" spurgte Ynglingen glad opfarende. — „Ja," svarte hun, „men hør mig ud! Gi skal vor Kiærlighed besmitte vor Vre. Du kender Klosteret paa Rupertsbierget ved Rhin, som den hellige Hildegard har stiftet. Abbedissen er min Frønske. Du følger mig til hende og jeg tager Elskret." Gisbert ærede sin Elskedes Følelse, og hans Siel fandt Trøst i den Tanke, at han beholdt hendes Hjerte, om han end ikke fik hendes Haand. — De aftalte nu det Fornødne. Gisbert skulde sørge for Heste og for en

Dragt til Udelgund og for en sikker Weiviser. Tredie Dagen efter skulde de igien mødes og aftale Resten.

Gisbert indfandt sig paa bestemt Tid ved de Elskendes Gravminde. Han ventede længe, Udelgund kom ikke. Ynglingen blev angst og bange. Mørke Uveirsskyer trak op fra Vesten. Alt hørte man Torde-
nen i det Fjerne, da raslede det i Krattet — det var Udelgund. Bleg som et Marmorbilled stod hun der, Eyret af hende giennembævede Ynglingens Hierte. Hun havde neppe Kraft nok til at fortælle, at Gislin uventet var kommen paa Borgen, for at ægte hende endnu samme Aften. Redning syntes nu umuelig for de Elskende, og paa sikker Flugt var ei at tænke. Begge sadde de der i stum Fortvivlelse, da Fodtrin og Stemmer nærmede sig. Med et Skrig sank Udelgund, næsten livløs i Gisberts Arme. Hastig førte han hende til Taarnet, løftede med Ræmpekraft den tunge Steen, der laae over Indgangen til Dødshvælvingen under Taarnet, en bred Marmortrappe førte ned i, og bød Pigen hastigt stige ned; kraftløs sank hun ned paa det tredie Trin.

Med draget Sværd ilte Gisbert til Taarndøren, fast besluttet, at forsvare sig til den sidste Blodsdraabe. Nogle Stridsknegte nærmede sig, ei uden Frygt, og kiendte nu Ynglingen, der bad dem vogte sig for hans Sværdod. De syntes tvivlraadige, men Audhart, der fulgte dem, havde neppe hørt Navnet Gisbert, før han

med Vished sluttede, Udelgund maatte ogsaa være i Taarnet. Med skummende Raserie drev han Stridsknegtene frem, og befalte dem at trænge ind, og bringe Unglingen ud, levende eller død. Men Døren var meget dyb, og derhos saa smal og lav, at det syntes umuligt at komme ind, uden at ligge under for Unglingens Slag og Stød. Greven vilde selv gjøre et Forsøg, men Gisberts blinkende Sværd trakke ham tilbage. Nu kom ogsaa Gislin, som man ikke længere kunde skule det Forefaldne for. Med en græsfelig Latter rev han en af Knegtene Spydet af Haanden, og trængte, holdende det langt foran sig, gennem den smalle Dør. Gisbert sprang tilside, knuste Spydstagen med et vældigt Slag, og bibragte Gislin et Saar i den høire Haand. Han brølte som et Dyr i Skoven, Sægerens Piiil har saaret, ei af Smerte, men af rasende Forbittrelse, og uden at ændse Rudhart, der dog allene var Herre her, bød han at hidkalde Arbeidsmænd, der skulde tilmure Taarnets Indgang. Stridsknegtene saae slagne paa deres Herre, men Greven var ligesaa rasende som Gislin, tilmed frygtede han dens Hævn, derfor gientog han hans Bud. — Strap hentedes Arbeidsfolk hid: bag dem opstilledes Bueskytter, der uophørligt skød over deres Hoveder mod Indgangen, for at Gisbert ikke skulde hindre dem i deres Værk. Matten brød ind, Arbeidet maatte fuldendes ved Fakkelskin. Døren var nu tilmuret paa en lille Abning nær.

Giennem denne indkastede en gammel Stridsknegt sin brændende Fakkul, sigende, de Indmurede maatte dog i det mindste have et Lys at døe ved.

De Elskende sadde imidlertid paa Trinene, der førte til Gravhævningen. Adalgund fandt nogen Trøst i den Tanke, at hendes Lidelser nu snart havde naaet deres Maal og Ende, og Gisbert var glad ved, at forde vente Døden ved sin Elsktes Favn. Men da nu det sidste Hammerslag lød, og en af Stridskvendene sagde til de Dvorige: Lad os nu knæle, og bede et Fadervor for de Døende, da foldede de levende Begravne uvilkaarligt deres Hænder, og bade sagte med, og Gravens Aande omviftede dem. Adalgund lagde sin blege taarevaade Kind paa Gisberts Skulder, og han talte fromme Trøstens Ord til hende. — Efterat hun havde fattet sig lidet, tog han Fakkelen, der endnu laae brændende paa Jorden, og de nedstege i Dødshvælvingen. Den var meget rummelig, af langrund Form, og hvilete paa stærke Piller. Midt i den stode to Steenkister, den ene var tom, i den anden laae to Skeletter. Adalgund gik ved dette Syn. Længe taug Begge, og stirrede paa de Elskendes sorgelige Levninger. Pludseligt syntes Pigen at føle sig forunderligen styrket. Paa Skeletternes Hænder saae hun to kostbare Ringe; hun tog dem af, stak den ene paa Gisberts Finger, lod ham sætte den anden paa sin, og sagde høitideligt: „Seg er Din Hustru! Hos de Døde er vor Formæling, og her

staaer vor Brudsfeng. Den var beredt for os, før vi fødtes." Med usigelig Rærlighed og Bemød trykte Gisbert sin Dødsbrud mod sit Hjerte. Saalunde stode de længe maalløse, med det stille Dnske: „Maatte vi saaledes indslumre og aldrig vaagne mere!"

Fakkelen gik ud, og Gravens Ræbster syntes at udbrede sig trindt omkring dem. Gisbert tog Adalgund paa sit Skjød, og hun indslumrede ved hans Bryst. Endelig lagde ogsaa Sønnen sig paa Gisberts Dine. — Han vaagnede først, og saae med Forundring en mat Lysstraale paa Trappen, som førte ned i Hvælvingen. En glad Gysen greb ham, og ved den Bevægelse han gjorde, foer Adalgund ængstelig op. Han meddeelte hende sit Haab, og de gik hen til Trappen, for at see, hvor Lyset kom fra. Men med Smerte opdagede de, at det faldt ned giennem en stor Kloft i Taarnloftet. Som de stode der, hørte de en Larm, der syntes at komme fra den anden Ende af Hvælvingen. Gisbert drog den skielvende Adalgund bag en Pille, og rev sit Sværd af Skeden. Larmen kom nærmere og nærmere. Det var en Los som sneg sig omkring der. Gisbert tog Leiligheden iagt til at bibringe den et Slag, der ikke dræbte den, men dog hindrede den i, raak at flye. Det lykkedes ham, og hylende slæbte Lossen sig tilbage; Gisbert greb Adalgund ved Haanden, og begge fulgte den langsomt giennem Hvælvingens Mørke. Da de havde naaet en af de bageste Piller, blev det stille.

Gisbert stødte med sit Sværd til alle Sider, og opdagede bag Pallen en viid Abning, og i nogen Frazstand hørtes atter den Saaredes Hyl. Mellem Angst og Haab skrede de Elskende Arm i Arm giennem en underjordist Gang og naaede snart igien deres Weiviser, hvis Saar maatte være dybt og smerteligt, da den kun fornaaede at frembevæge sig meget langsomt. Pludseligt begyndte Mørket at tage af, alt aandede dem en anden Luft imøde, og Adalgund troede, at høre Fuglesnes Sang; med hvert Skridt blev det lysere, og snart befandt de sig ved Enden af Gangen, mellem vilde Buske og lodrette Klipper.

Adalgund sank paa Kneee, og udgiød Taknemmeligheds Taarer, ogsaa Gisbert opløstede bedende sine Hænder. Forsigtig besteg han Klippetinden; under sig saae han en eensom Dal, giennemkrydset af en bred Etrom. Ved Klippesoden stod en ussel Fisserhytte; Gisbert saae nu hvor han var, men da Solen alt stod høit paa Himlen, torde de ikke fortsætte deres Flugt og skjulte sig i Gangen til efter Solens Nedgang. Da begave de sig paa Veien, og efter flere Nætters Vandring vare de saa lykkelige at naae Klosteret paa Rupertshierget. Huldrigt modtoges Adalgund af Abbedissen, og med hiertelig Deeltagelse hørte denne de Elskendes sørgelige Skiebne. Ligesaa klog og forstandig, som god og medfølende, saae hun snart, hvad her var at gjøre. Adalgund skulde under et andet Navn blive

i Klosteret som Chorfrøken, og Gisbert skulde træde i Tjeneste hos Gartneren. Efter nogen Tids Forløb, naar Historien var glemt, skulde de Elskende forenes ved ægteffabeligt Saand, og Abbedissen lovede, at give dem et lidet Klostergæds hinsides Rhinen til L. hn. Med taknemmelige og rørte Hjerter billigede Gisbert og Adalgund dette Forslag. Vel torde de kun samtales fielden, men de følte sig allerede lykkelige ved, at boe inden samme Mure, og dagligen at see hinanden.

Saaledes henrødt et Aar. Da indløb den Efterretning at Gislin var paa Jagten bleven sønderreven af et Wildsviin. Abbedissen holdt det for godt, ogsaa at erkjendte sig om Rudhart, og affærdigede en tro Diener som Speider til hans Borg. Da han naaede denne, stod den i lys Lue, og Folk fortalte ham, at Rudhart, der i lang Tid havde været mørk og menneskesky, Aftenen forud havde affærdiget alle sine Folk, og sandsynligviis selv stukket Slottet i Brand, efter i Forveien at have opsat sin sidste Willie, hvorefter der af alle hans arvelige Besiddelser skulde bygges et Kloster og et Herberge for Pillegrime, hvis han ikke om fem Aar var vendt tilbage. Man troede dog almindeligt, at han frivilligen havde indbrændt sig i Borgen. — Denne Efterretning meddeelte Abbedissen Gisbert og Adalgund, dog fortaug hun Sagnet om Grevens skrækkelige Endeligt. Adalgund hængslede i Taarer, thi skændt hendes Fader havde handlet umenneskeligt mod hende, saa var

bog hendes barmhige Hjerte ikke gandske vendt fra ham, og Alt behudede jo ogsaa hans smertelige Anger. — Faa Dage efter viedes de Elskende af Klosters Skrifterfader, og afreiste strax til deres lille Gods. Det laae i en noget vild, men smuk Egn. Baaningshuset stod paa en Høi, Indgangen beskyggedes troligt af en gammel Lind, fra Binduerne saae man en Sølvstribes af den forbitrende Lahn, og rundt omkring afveylede Mark og Eng og Skov i behagelig og mangfoldig Blanding.

Gisbert henlevede her med sin Adelgund, under landlige Glæder og Eysler, fem lykkelige Aar. En Søn og en Datter knyttede Kærlighedsbaandet endnu fastere. Den lille Langelin var sin Moders Billede og Lyndets Lyst og Glæde. Neppe fire Aar gammel, kiendte han den hele Omegn, hver Buss og Hække, hver Huulvei og Bakke. Helst sad han ved Lahnsflodens Bred, frydende sig ved de forbiseilende Skibe. — En mørk Hestasten dvælede han længere end sædvanligt ved Strømmen, og morede sig med, at kaste Smaastene henad Bølgernes Flade. Da saae han pludseligt ved Siden af sig en gammel Pillegrim, med hvidt Skæg, mørkt og stibt stierende i Floden, som om han var tilfunds, at styrte sig deri. Venlig sprang Langelin hen til ham, trak ham i Rappen og sagde: „Mand, kom med mig, paa vor Urne brænder Gld, og Moder vil give Dig Mad og Drikke.“ — Forundret og bevæget saae Pillegrimen paa Drengen. „Har Gud sendt mig

„Dig,“ raabte han, „at Du skulde holde mig tilbage fra Fortvivlelse ved Budskabet om hans Naade, Du elskelige Dreng?“ — „Kig! hist er vort Huus,“ sagde Drengen, der Intet begreb af Pillegrimens Tale. Stedse alvorligere stirrede denne paa ham, og endelig spurgte han heftigt bevæget om hans Forældres Navn. „Ei“ svarte Langelin, „Folk kiende Fader og Moder ret godt, han hedder Gisebert, og Moder —“

„Din Moder? Din Moder?“ afbrød Pillegrimen ham med skjælvende Røst. Barnet blev angest og vilde løbe sin Vej, da det saa sine Forældre komme ned ad Flodbredstien. Adalgund bar den lille Williwinde, og Gisebert spøgede afvejlende med Moder og Barn. Da de saa Pillegrimen, bød de ham velkommen; men med et Skrig sank han paa sine Knæ, udbredte sine Arme imod Himlen, og raabte med hjerterstærkende Stemme: „D, lad det ikke være nogen Drøm, intet Syn til min Qvalse Forøgelse!“

Nu gienkiendte Adalgund sin Fader; Gisebert løfte ham op fra Jorden — hun holdt begge sine Børn imod ham — han favnede hende og Gisebert og Børnene, men formaaede ikke at frembringe et Ord. Først derhjemme fik han Mælet igien, og priiste Gud, der saa forunderligt havde scelst hans Børn, og ved hans lille Dattersøns Haand reddet ham selv fra Fortvivlelsens Død.

(Aloys Schreiber.)

Orgelspilleren Abbed Bogler.

Sikkert har Læseren hørt tale om den berømte Abbed Bogler der spillede Orgelet saa kunstfærdigen, at han selv paa et gammelt forslidt Orgelværk kunde opføre udmærket skønne Stykker, f. Ex. et Tordenveir, saa naturligt, at Tilhørerne, naar han ret kom i Hebe, skælvende og bævende raabte: „Gud i Himlen! blot det ikke slaaer ned!“ — eller en Regn saaledes at Herrerne hurtigt satte Hattene paa. Derhos var han en from, kristelig Mand, og hvad han i en Bye havde indtaget for et saadant Orgelspil, det gav han igien til Byens Fattige og tænkte: Sørg ikke for i Morgen!

Nu kom engang denne berømte Bogler giennem den lille Stad Lingen ved Nederchin; Mens Hestene spændes om — tænker Bogler — skal Du drikke Dig en Snaps i den røde Dre! Og da han igien griber efter Hat og Handske og spørger: „hvad er jeg skyldig?“ siger Berten: „Tre Styver, og — Herren vil allerede bort igien? Hvis Herren er en Kiender eller en Liebhaber af Musik, kunde De, hvis De endnu vilde opholde Dem et Par Timer, faae noget Smukt at høre.“ — „Hvad da?“ siger den Fremmede. „En Kiender er jeg ikke, men dog en Liebhaber, og noget Smukt hører jeg gierne.“ Da sagde Berten: „Den berømte

Abbed Vogler lader sig i Aften høre i Kirken her, paa Orgelet; Billetten koster en Daler; hele Byen er allerede fuld af Fremmede, der ville høre ham." Da foer vor Abbed Vogler med den høire Haand over Ansigtet, og tænkte: Drømmer du da, eller seer Verten dig dobbelt? Derpaa sagde han: „Det Navn har jeg ogsaa hørt før, og da jeg ikke har Noget at haste efter, saa vil jeg da blive."

Kort efter vandrede utallige Skarer, og deriblandt ogsaa vor Abbed Vogler til Kirken, for at høre den anden Abbed Vogler spille paa Orgelet. Nu raabte Folk rigtignok ikke: Gud i Himlen! blot det ikke slaaer ned! Ikke heller satte Noget under Orgelregnen Hatten paa; men dog klappede Alle i Hænderne og raabte Bravo, og da Concerten var tilende, fulgte en stor Hob Mennesker jublende og vivatraabende den anden Abbed Vogler til den røde Dre, hvor han vilde spise til Aften. — Ved Bordet tænkte han: Gudskelov, det gik dog godt. (Den forstandige Læser vil bemærke, at Gudskelov'et ikke passer, naar en slet Streg er gaaet godt fra Haanden, og at det som oftest ogsaa kommer for tidligt, som vi strax ville faa at see:) Gudskelov! tænkte han: min Pose er velsyldt og velsignet tung at slæbe paa; for imorgen behøver jeg nu ikke at sørge, og naar Posen er tom, giver jeg en Orgelconcert igien et andet Sted.

Da Aftensmaaltidet var forbi, gik vor Abbed Vogler til Stadsdirectøren i Lingen og sagde: „Hr.

Stadsdirectør, vær dog af den Godhed at hjælpe mig af Drømmen; den berømte Abbed Bogler har i Dag, som De har hørt, spilt paa Orgelet her, men jeg heder ogsaa Abbed Bogler," og han viiste Stadsdirectøren Sort paa Hvidt derfor og Segl derunder. Stadsdirectøren, der var en forstandig Mand, mærkede strax, hvad Klokken var slagen, og sagde: „Hr. Abbed, jeg skal statuere et Exempel. — Vor Abbed Bogler svarede: „Ei, Hr. Stadsdirectør, Orgelspil er ingensteds forbudet, men er min Kollega ogsaa Abbed Bogler, saa maa han ikke heller have det bedre end jeg: Indtægten maa han give til de Fattige. Men vil Gud, vi leve til i Morgen, skal jeg spille Orgelet her i Kirken uden Billetter.“

Da nu Stadsdirectøren lod den anden Abbed Bogler ved Raadstuetieneren fiatage de samme Aften indtagne Penge, tænkte han: det Gudskelov var for tidligt, og nu maa jeg dog sørge for i Morgen. — Men da Stadsdirectøren videre sagde: der var kommen nok en Abbed Bogler til Byen, og han, den Anden, maatte slaae sig til Ro paa Raadstuen, til man havde undersøgt, hvem den Rette var, tænkte han: Nu behøver jeg dog ikke at sørge for i Morgen!

Mozart's Requiem.

Mozart var imod Slutningen af sit Liv sygelig og leed af en heftig Nervesvagthed; herved var han meget ængstet og havde idelige Forestillinger om en nær forestaaende Død. Under denne hans Svaghed arbejdede han saa meget, saa hurtig og undertiden saa flygtig, at det synes han vilde unddrage sig fra den virkelige Verdens Ængstelse til sin Aands Phantasier. Anstrængelsen gik derved ofte saavidt, at han ei allene glemte den hele Verden, men endog nedsaak gandske afkræftet, og maatte bringes til Hvile. Enhver indsaar at han herved vilde snart opofre sine sidste Kræfter; alle Forestillinger af hans Kone og Venner vare frugtesløse, iligemaade alle Forsøg paa at adsprede ham: For at føie dem han elskede, førte han ud med dem, men i ingen Udspredelse tog han nogen Deel; kun i sine Phantasier svævede han, hverfra han vækkedes ved en Gysen for den Død, der allerede syntes at omspænde hans udmarvede Been. Da han en Dag sad nedstunken i saadanne tungsindige Phantasier, fører en Bogn for hans Dør, og en Fremmed lader sig melde. En aldrende Mand af et særdeles værdigt Udseende, træder ind, hverken Mozart eller hans Kone kiendte ham. — Den Ubekiendte talte: „Jeg er udsendt til Dem fra en meget anseelig Mand.“ — „Hvo er det?“ spurgte

Mozart. — Den Ubeſ. „Han ønſker at blive ubeſkiendte.“ — Mozart. „Godt! hvad forlanger han af mig?“ — Ubeſ. „Han har ved Døden miſtet en Perſon, ſom er og evig vil blive ham ſærdeles dyrebar; han ønſker aarlig at kunne feire denne Perſons Dødsdag paa en ſtille, men tillige værdig Maade, og beder Dem derfor, at komponere et Requiem, ſom dertil kunde bidrage.“ — Mozart blev inderlig rørt ved denne Unmodning og endnu meer ved det Dunkle, der udbredte ſig over den hele Sag, ved det Høitidelige i dens Mandſ Tone ſamt ved ſin egen nærværende Sindſfatning, og lovede at komponere det Forlangte. — Ubeſ. „Arbeid De kun med al muelig Flid; det er for en Kiender.“ — Moz. „Deſto bedre.“ — „Ubeſ. „Han indſkrænker Dem ei til nogen vis Tid, men De maae ſelv beſtemme, naar De kan være færdig.“ — Mozart, der ſielden pleiede at beregne Tid og Penge, ſvarede: „om fire Uger.“ — Ubeſ. „Til den Tid kommer jeg igien og henter Partituren, hvad Honorarium forlanger De?“ — Moz. „Hundrede Dukater.“ — Ubeſ. „Her ere de.“ — Manden lagde paa Bordet en Rulle, hvori vare 100 Dukater, og gik bort.

Nu nedſank Mozart i dyb Eſtertanke, hørte aldeles ikke efter hvad hans Kone talede til ham, men fordrede ſtrax Pen, Blæk og Papiir, og begyndte uførtøvet at arbejde paa det Forlangte. Med hver Taft

syntes hans Interesse for Arbeidet at tiltage, han blev Dag og Nat. Det svage Legeme kunde ei udholde denne Anstrængelse, adskillige Gange sank han i Afmagt over Arbeidet. Forgæves var al Tiltale om at holde Maade dermed. Først efter nogle Dage kunde hans Kone overtale ham til at kjøre ud med hende i Prateren. Han sad bestandig stille og indsluttet i sig selv. Endelig aabenbærede han sin hemmelige Formodning: at han troede at udarbejde dette Stykke til sin egen Død; fra denne Idee kunde Ingen afholde ham. Nu arbejdede han som Raphael paa sin Forklaring, stedse under Følelse af den nær forestaaende Død, og forfærdigede, liig hiin herlige Kunstner, sin egen Forklarelse.

Imidlertid nærmede sig Keiser Leopolds Afreise til Prag for at krones. Theater-Directionen anmodede noget sildig Mozart om at udarbejde en nye Opera til denne Festlighed. Hans Kone og Venner glædede sig herover, da denne Bestilling tvang ham til andet Arbejde og nye Udspredelser. Efter deres Opmuntring og da det tillige smigrede hans Vresfølelse, paatog han sig Kompositionen af den forlangte Opera: *Clemenza di Tito* af Metastasio. Denne Text var valgt af de bøhmiske Stænder, men Tiden var saa kort, at han ikke selv kunde skrive de uakkompagnerede Recitativer; enhver Sæt, som han leverede saasnart den var færdig, maatte han strax lade sætte ud i Stemmer, uden at faae

Tid til at revidere dem; han saae sig altsaa tvungen til, enten at levere et gandske maadeligt Værk, eller og at udarbejde Hovedsagerne overmaade godt, og de mindre interessante gandske let, overensstemmende med den store Hobs almindelige Smag, og heri var han heldig. Meget sygelig var han reist til Prag. Det meget Arbeide havde endnu engang oplivet hans Aands Kræfter, de mange Udspredelser havde indgivet ham Mod, og stemt hans Sind til en Slags let Munterhed. Endnu engang opflammede Lampen, før den slukkedes, i klare Luer. Men endnu meer udmattet ved denne Anstrængelse reiste han endnu mere syg tilbage til Wien, og gandske kied af den Tummel, som Festens Pragt medførte, faldt han med en brændende Længsel over det afbrudte Arbeide af hans Requiem. Smidlertid vare de af ham selv bestemte fire Uger forløbne, og neppe var han kommen tilbage, før den Ubekjendte atter fremstod. „Jeg har ei kundet holde mit Ord,“ sagde Mozart. — „Det veed jeg“ svarede den Ubekjendte, „De har gjort Ret i ei at binde Dem til Tiden, men hvor lang Tid vil De nu bestemme?“ — Moz. „Endnu fire Uger — dette Arbeide bliver mig efterhaanden meer og meer interessant; jeg udfører det langt vidtløftigere end jeg fra først foresatte mig.“ — U bek. „Bravo! Smidlertid bør De derfor have mere Betaling, her ere andre hundrede Dukater.“ — Moz. „Min Herre, af hvem er De udsendt?“ — U bek.

„Fra En som vil være ubekendt.“ — Moz. „Hvem er De?“ — Ubek. „Det gjør Intet til Sagen; om fire Uger er jeg her igien.“

Og hermed gik han bort. Man var opmærksom paa hvorchon han gik; men enten vare de Folk man udsendte forsømmelige, eller og de bleve vildledte. Kort — Intet kunde de opdage. Nu var Mozart fast overbevist om: at hiin Mand med det ædle Udseende var et overordentligt Menneske, som stod i næriere Forbindelse med den anden Verden, og som vel endog var udsendt til ham, for at forkynde ham sin Død. Endnu alvorligere besluttede han at hædre sit Navn med et værdigt Mindesmærke; med disse Ideer arbejdede han fort, og intet Under er det, at et saa fuldkomment Værk blev fuldbragt. Af og til under dette Arbejde sank han i en total Afsmagt og Besvimelse. Inden de fire Uger var han færdig med Arbejdet, men og hensovet. — Ved hans Begravelse blev det bestilte Requiem opført.

Et Træk af Peter den Stores Liv.

Følgende Træk af Czar Peters Liv, der karakteriserer hans Siels Storhed, ligesaameget som hans menneskelige Hjerte, er i sine Details kun lidet bekendt:

I Aaret 1724 angrebes han af et smerteligt Onde, som han bar med Standhaftighed og dulgte for selve Keiserinden. Det tiltog mere og mere. Han maatte betroe sig til en Kammertiener, for at faae Hielp. Denne henvendte sig til en Charlatan, der gjorde det Onde endnu værre. Endelig saae Peter sig nødt til, at spørge sine Læger tilraads og maatte nu holde Sengen i fire Maaneder.

Han kom sig raff. Han følte større Kraft, end Lægen tiltroede ham, satte sig paa en Jagt, og tog Bygningsarbeidet paa Søen Ladoga i Diesyn. Da Touren gjorde ham godt, foer han nedad Nawa lige til Zacht, en Landsbys ved den finske Bugt, for at besøge en Vaabenmanufactur der i Nærheden. Det var i November Maaned. Man meldte Keiseren, at en Chaluppe, fuld af Soldater, i nogen Afstand fra Stranden, kæmpede med den største Fare. Efter nogle Minuters Forløb stødte den paa en Sandbank. Keiseren befalede, at bringe de Ulykkelige, som Bølgerne hvert Dieblisk indstormede paa, hastig Hielp. Forgæves. Vindene raste for stærk til, at man kunde komme Chaluppen nær.

Brændende af Utaalmodighed efter at hielp de arme Soldater, springer Keiseren selv i en Baad, og naaer ved kraftig Roen den fastsiddende Chaluppe, men Klipperne gjorde det umueligt at komme nærmere. Nu kaster Peter sig i Havet, og naaer efter uårte Un-

strængelser Chaluppen. Man tænke sig Soldaternes Forundring, da de see deres Keiser iblandt dem, liig en himmelfendt Skytssaand! De fatte Mod paa ny. Peter selv, som med hiin Landsnærværelse, der aldrig forlod ham, ophød al sin Styrke, lyktes det endelig, at giøre Chaluppen flot, og Soldaterne vare reddede. Af, Keiseren betalte deres Tilværelse med sit dyrebare Liv! Hans Ophold i det kolde Vand, hans Bekynning, hans Anstrængelser, kastede ham tilbage paa Sygelsiet. Han bragtes til Petersborg med en heftig Feber, der satte et Maaal for hans daadfulde Løbebane.

(Af R. Porter travelling sketches &c.)

Anecdote om Marie Louise.

Før Keiserinde Marie Louise betraadte Frankrigs Grændser, erholdt hun en gandske almindelig Gulddaase fra Napoleon. Forundret over denne Foræring, saa afvigende fra de forrige, som hun hver Morgen havde modtaget paa sin Reise, den ene kostbarere end den anden, aabnede hun Daasen og finder — en Keiserlig Dwittering for de endnu resterende 25 Millioner øster-

rigste Kontributionspenge, tilkigemed et Brev fra Keiseren. Overvældet af Glæde over dette Edelmødigheds og Kærlighedens Offer, trillede Taarerne ned over hendes Kinder. Med foldede Hænder og giennem Taarer og mod Himmelen opløstede Blik kysfede hun Giversens Billede.

„Allmægtige Guddom — sagde hun — beskyt min Gemal!“ og nu ilede hun, fik det kostbare Document affærdiget med en Koureer til Wien, og skrev tillige selv følgende Linier med samme:

„Paa Grændsen af Frankrigs Enemærker velsigner det' Alting styrende Forsyn Keiseren min Fader og hans Folk. Mine Taarer falde paa dette Blad; de ere Vant paa min Kærlighed og Trofskab.“

Marie Louise.

Lady Hamilton, Nelsons Veninde.

I Slaget paa Kiøbenhavns Rhed paa hiin for Danmarks Søefrigere saa hæderfulde 2den April 1801, var en Kugle saa nær efter Søhelten Lord Nelsons Liv, at den sprængte Guldkjæden i hans Sabel, der var en

Præsent af den tyrkiske Keiser. Midt under Slaget indviklede han det afrevne Riædestykke i et Papiir og skrev derpaa til sin Veninde, Lady Hamilton, disse Ord: „Indlagte være Dem et Beviis, at mit Liv var i Fare, men og tillige, at jeg i hiint skiebnefulde Die- blik tænkte paa Dem.“ Officeren som overbragte Bud- skabet til Engelland om Slagets Udfald, havde ogsaa dette med til Lady Hamilton. Strax efter Modtagel- sen heraf foranstaltede hun en glimrende Fest. Da Selskabet var samlet, fremviste hun sin Foræring, og paa hendes Bink treen nu Guldsmedde ind i Salen med deres Pander, Kul og øvrige Redskaber. I Al- les Paasyn lod hun sig Riæden lodde omkring Armen, imedens hun udraabte: „Intet i den hele Verden skal fælle mig fra denne Riæde!“

Gustav Adolphs Død i Slaget ved Lützen.

(Et Brudstykke af Trediveaarskrigens Historie.)

Begge Hære, den Keiserlige og den Svenske, stode den femte November (1632) paa Sletten ved Lützen, rustede til Kamp mod hinanden. Den svenskes Løsen var: Gud med os! Den keiserliges: Jesus Maria! Natten brød ind. En dyb rædselsfuld Stilhed svævede

over Egnen, der snart skulde vorde Tusinders Døds-
 seng. Den siette November, denne i Protestantismens
 Historie evig mærkværdige Dag, brød frem. Gustav
 vilde strax i Dæmringen begynde Angrebet, men en tyk
 Taage indhyllede hele Egnen, saa man neppe kunde see
 en Haand for sig. Dog kæmpede alt, forberedende den
 store Blodscene, enkelte Rytterfæarer med hverandre i
 den tykke Taage, liig de ossianske Helte. I dyb, hoi-
 tidelig Andagt sang den svenske Hær, under Paukers
 og Trompeters Lyd, begge Psalmerne: „Vor Gud han
 er saa fast en Borg“ og „Gud, os naadig vær!“
 For Hærens Afsyn kastede Kongen sig paa Knæe for at
 bede. Taagen begyndte at adspredes. Alt bragede en-
 kelte Ildsvælges Torden giennem den stille Morgen,
 det afgjørende Moment kom stedse nærmere. Kongen
 var usædvanlig alvorlig. Iført en graa Klædeskiøle
 og en let Skindkøllert — et Skuldersaar tillod ham in-
 gen Harnisk at bære — red han giennem sine Krigeres
 Rækker, opmuntrende Svenske og Tydske til tapper
 Strid. Hertugen af Friedland, skændt heftigt plaget
 af Podedgra, forlod Bærestolen, og besteg Gangeren,
 efterat Stigbøilerne vare ombviklede med Silke. I
 hans Følge befandt sig to toskanske Prindsfer og to
 Prindsfer af Modena.

Den frembrydende Soel bestraalte nu den vide
 Slette; de slagfærdige Hære bleve i hele deres Udstræk-
 ning synlige for hinanden. Løken stod i Flamme;

antændt paa Wallensteins Befaling, for at dække ham Nøggen. Kongen gav Angrebssignalet. Modige og uforfærdede rykte de Svenske frem mod de af de Keiserlige besatte Grave, og angribe dem. En heftig Ild strækker dem rækkeviis til Jorden. De som trænge frem til Gravens Rand, giennembores i Haandgemæng af Raarder og Landsker. — Kongen holdt ikke langt derfra i Spidsen for den høire Rytterfløi, for at benytte Godfolkets Angreb, hvis det lykkedes. Da han mærkede at det veeg, steg han af Hesten, rev en Soldat Piken af Haanden, stillede sig i Spidsen for de Bigende og tilraabte dem: „Soldater! Hvor er Eders Mod? Strømme har I giennemvadet, Mure har I stormet, og denne Godbred Jord kunne I ikke tilkæmpe Jer?“ Han skrider foran, de følge ham i Ilden. Ustandselige trænge Svenskerne frem. Ilden tier. Man kæmper Mand mod Mand i frygtelig Haandgemæng med Geværkolber, Piker og Raarder. Graven spides med de Keiserliges Liig, og foran den ligger en lang Række ihjelslagne Svenske. Endelig bryder Oberst Winkel med det blaa Regiment igiennem og trænger under sine Krigeres Seiersskrig frem over begge Grave, og alt ere Svenskerne i Begreb med, ogsaa at angribe den tredie, da pludselig Hølk kommer med sine Rytasserer, og igien frariver dem de tilkæmpede Fordele. Paa alle Kanter drives Svenskerne tilbage; men i et Dieblik forandredes Scenen paa nye.

Det svenske Rytterie, som det endelig var lykkedes at komme over Gravene, ilte, anført af Kongen, det vigende Fodfolk til Hielp, angreb de keiserlige Eskadroner, styrtede de forreste tilbage paa de bageste, og udbredte Skræk og Forvirring over Keiserhærens hele venstre Fløi. Andengang erobrede Svenskerne de tagne og igien tabte Kanoner, og Seiren syntes paa denne Fløi gandske at være deres. — Mindre gunstig var Tingenes Stilling paa deres venstre Fløi, der var nær ved at vige. Da dette blev Kongen meldet, overdrog han strax Feltmarskalk Kniphausen Kommandoen over den seirende høire Fløi, satte sig i Spidsen af det smaalandiske, af Grev. Steenbock anførte Regiment, og ilte den betrængte venstre Fløi til Hielp. Frygtelig var Kampen her. Hertug Bernhard af Weimar, der kommanderede den, var med nogle Regimenter fulden sin Modstander Gallas i Flanken. Tugen vilde vige. Tykke Dampskyer indhyllede Blodmarken og hele Egnen.

Midt i denne Morblarm bragte man Hertugen af Weimar Kongens blodbestænkte Ganger, der, uden sin ædle Rytter, vrinskende var kommen løbende gienem Svenskernes Rækker. De affødte Pistoler i Sadelen, Blodet, og andre Omstændigheder lode ingen Tvivl om Kongens Død, og Hertugen udsendte strax hundrede Mand, at søge hans Liig. Imidlertid fortaug han sin Formodning om Kongens Død, og udsprede den Efterretning, at han var fangen. Sven-

skerne ophidsedes derved til, med Lovemod at kæmpe
 for hans Befrielse, medens Andre, der ahnede hans
 Død, ved Begierlighed efter at hævne deres elskte Fyr-
 ste, begeistredes til lige Tapperhed. Saaledes fortsat-
 tes Slaget paa begge Fløie. Hertug Bernhard overtog
 Kommandoen over hele den svenske Hær, og viiste sig
 sin store Lærer Gustav værdig. — Seieren syntes atter
 at erklære sig for Svenskerne. Dog i det Dieblik, den
 alt synes tilkæmpet, kommer Wappenheim med sit Ryt-
 terie paa Kamppladsen, alle blodigt købte Fordele ere
 nu tabte for Svenskerne, et andet, gandske nyt Slag
 begynder, og de svenske Guulkiortler laae nu i de sam-
 me Rækker, hvori de saa tappert havde kæmpet, lem-
 læstede paa den blodige Slette. Overmandede vige de
 svenske Brigader tilbage over Gravene, og Wappenheim
 trænger ustandseligt efter dem. Men midt paa hans
 Seiersbane traf en Falkonetskugle ham i Hosten. Den
 ham ledsagende Trompeter greb Generalens Hest og
 førte ham ud af Kamptummelen. Da Rytterne hørte
 deres Feltherres Skiebne, sank deres Mod. De kom i
 Uorden, dog skulde, til deres Lykke, en tyk Taage,
 der i dette Dieblik omgav dem, dette for de Svenske.
 Dette benyttede Piccolomini. Han ordnede Skarerne
 paany, hug i deres Spidse ind paa de svenske Blaa-
 kiortler, og anrettede et saadant Blodbad iblandt dem,
 at de deelte de Gules Skiebne.

Alt skumrede Aftenen. Bernhard vovede endnu et Angreb. Han styrtede igien over Gravene og erobrede tredie Gang Batteriet, der alt havde kostet saameget Blod. Skræk og Forvirring udbredte sig blandt de Keiserlige. Forgjæves anvendte Wallenstein, der var paa Færde overalt, Eder, Trudsel og Løfter; det var ikke mueligt at bringe Krigerne til at staae. De skrege: Pappenheimeren er død, Slaget er tabt, Svenskerne komme over os! Bloddryppende besteg Piccolomini den femte Hest, opholdt med sin Rytterhære de seirende Svenske og skaffede Wallenstein og Gallas Tid til, endnu at ordne nogle adsplittede Eskadroner. I den indbrudte Nats dybe Mørke forlode de Keiserlige Walpladsen. Midt om Natten ankom Wallenstein til Leipzig med et Følge af omtrent firesindstyve Ryttere. Hertug Bernhard ordnede igien de adspredte svenske Regimenter og forblev Natten over paa Walpladsen. — Dette mærkværdige Slag varede ni Timer, og kostede begge Partier mellem syv og nitusinde Døde; dets største Offere vare Gustav Adolph og Pappenheim, deres Tids største Feltherrer. Mandskabet, Hertug Bernhard under Slaget havde udsendt, at søge det Kongelige Liig, fandt det ikke langt fra den bekendte store Steen ved Landeveien blandt en Skare af Døde, gandske afklædt, sondertraadt og hartad ukiendelig.

Om Gustav Adolphs Død har August von Leubelsingen, som dengang var Kongens Livpage, meddeelt

følgende Beretning: Kongen satte sig i Spidsen for det smaalandske Regiment, og udsøgte otte Personer, med hvilke han red fremad, sandsynligen for at rekonoscere. Iblandt dem, befandt sig Hertug Franz Albert af Sachsen-Lauenburg samt Livpagerne Molk og Reubelfingen. Skuffet af Daagen eller af sit korte Syn stødte Kongen uventet paa Fienden, mod hvem han forsvarte sig saa kiæft, at han nedlagde sex med egen Haand. Et Skud kauste hans venstre Arm. „Det er Tåtet,“ raabte han til sine Ledsagere, „følger mig!“ Da gallopperede en keiserlig Kyrasfeer imod Kongen og stød ham Bøssen giennem Ryggen. Denne Kyrasfeer skal have været en katholsk Oberstlieutnant Falkenberg. Gustav forsøgte, trods det svære Saar, endnu at redde sig, men segnede nedaf Hesten, blev hængende i Stigbvilen, slæbtes henad Jorden, og kom derved midt iblandt Fienderne. En keiserlig Soldat, ved Navn Schneeberg fra Westphalen, spurgte ham, hvem han var. Gustav svarte: „Kongen af Everrig!“ Soldaten stræbte derpaa at slæbe den allerede halvt Afstølede til sine Kammerater, men da i samme Dieklid en Ekare svenske Ryttere gallopperede forbi, frygtede han, at tabe sit Bytte, ihjelstak Kongen, fratog ham hans Raarde og en Guldklæde og gik sin Vej. Andre fiendtlige Soldater kom siden til, afflødte ham, og gav ham endnu flere Stik. — Den Omstændighed, at Kongen skal have faaet et Skud i Ryggen, modsiges dog

derved, at den Besselskindskellet som Kongen bar i Elaget, og som opbevares i Tøihuset i Wien, kun skal være giennemskudt forfra.

I den svenske Hær gik dengang det Sagn, at Hertug Franz Albert af Sachsen-Lauenburg, der befandt sig i Kongens Følge, da han faldt iblandt Fienderne, havde, efterat en fiendtlig Rytter havde knust hans Arm, givet ham Dødsstuddet. Puffendorf og andre, der have beskrevet Trediveaarskrigen, have fæstet Lid til dette Sagn. Omstændighederne, der have foranlediget denne Beskyldning, ere følgende: Hertugen havde for kort siden, uden nogen vitterlig Grund, forladt den keiserlige Tjeneste og var gaaet i svensk. Man sagde, han havde dermed ingen anden Hensigt end den, at hævne sig paa Kongen. Han havde nemlig i sin tidligere Ungdom nogen Tid opholdt sig ved det svenske Hof, hvor han engang for en Uforstammenhed, han tillod sig i Enkedronningens Nærværelse, af den unge fyrige Monark fik et Slag i Ansigtet. Fra det Dieblik af nærede han et uforsonligt Had til Kongen, som man paa keiserlig Side benyttede, for at bevæge ham til den Beslutning, ved en gunstig Leilighed at give Kongen sit Banesaar. Derfor gik han i svensk Tjeneste, uden derfor at opgive sin Forbindelse med Wallenstein og andre keiserlige Officerer. Ogsaa yttrede Rigs-kantsler Drenstierna sin Mistro til ham, da han som

Volontair kom til den svenske Hær ved Nürnberg; men Gustavs store Siel gav ingen ubis Mistanke Rum. Hertugen var siden stedse om Kongens Person, og blev ogsaa i Slaget ved Lützen, hvor han bar det keiserlige Felteegn, stedse ved hans Side. Han var den Eneste af alle Kongens Ledsagere, der kom uskadt af Slaget. Strax efter traadte han i sachsisk Tjeneste, gik siden over til den katholske Religion, og yttrede ligetil sin Død det fiendtligste Sindelag mod Svenskerne.

Uvist er det, hvorvidt alle disse Omstændigheder ere grundede. Være de det endogsaa, vilde de dog i det høieste kun vække en Mistanke, som den historiske Retfærdighed forbyder at bygge nogen Pished paa. At det Slør, der tilhyller den store Gustavs sidste Dieblikke, nogensinde vil vorde løftet, staaer neppe til at haabe, og rimeligviis vil det derfor stedse blive uvist, om han faldt ved Fiende, eller ved Forræderhaand.

Den affieledte Monark bragtes til Weissenfels, hvor Dronningen som Liig gienfandt sin dyrebare Gemal, der for faa Dage siden havde forladt hende i Sundheds Kraft og Fylde. Han blev, imod sit udtrykkelige Forbud, af Nødvendighed indbalsameret. Ved Sectionen fandt Lægerne alle indvortes Dele i den sundeste Tilstand, og Hjertet usædvanligt stort, thi det veiede et Pund og tyve Lod. Under store Høitideligheder in- skibedes det kongelige Liig til Sverrig.

Det galeste Indfald af Verden.

Saa lykkeligt, som nogle engelske Bovehalse for adskillige Aar siden slap fra en yderst letsindig Streg, gaaer det blandt hundrede Forbovne neppe Een:

I Alexandria, denne berømte ægyptiske Handelsstad, seer man, foruden adskillige andre Lærninger af Oldtidens prægtige Kunstværker, ogsaa Pompejus's Støtte. Denne ærværdige Reliquie, der uden tvivl hidrører fra selve den navnkundige Romerfeltherre Pompejus's Tider, er for sin Høides, sin Skønheds og nuværende Tilstands Skyld lige beundringsværdig. Thi den holder 110 Fod, bestaaer, Piedestalen undtagen, af eet eneste Stykke, er fortreffeligt gjort, og har i de to Aartusinder, den nu har staaet, næsten Intet lidt. Kun af Piedestalen, der er tyve Fod høi, og bestaaer af en Granitklippe, har nu og da en Elsker af Oldsager hugget et Stykke, for at komme i Besiddelse af et Fragment af denne ærværdige Antike. Men af Capitaelen blev en af Sneglefigurerne afbrudt paa en Maade, Læseren vil have ondt ved at gætte.

Disse Engellændere, hvis Skibe låe i Alexandria's Havn, havde engang drukket noget meer, end just nødvendigt var. Blandt de Narrestreger, Wiin flasken havde avlet, løb ogsaa det snurrige Indfald ind,

at roe i Land og tømme en Bolle paa Pompejus-Støtten. Neppe var det faade Naafund bragt til Torvs, før vore Drikkebrødre ret alvorligt lavede sig til, at give det den muligste Birkelighed. De lode Punschens lave, som de tænkte at drikke paa Søilespidsen, roede de med alle til denne Lustreise nødvendige Rekviziter iland og kom til Søilen. Længe betragtede de dens Taarnhoide, og ligesaalænge raadsløge de om Indfaldets Udførelse, da endelig det lystige Hoved, som havde givet det til Bedste, ogsaa foreslog et Middel til dets Jværksættelse. Han lod nemlig hente en Papiirsdrage, hvormed ogsaa de ægyptiske Drengene forstaae at lege. Den bragtes ogsaa saa heldigt over Søilen, at Snoren blev liggende ovenpaa, i det Maskinen faldt ned paa den anden Side. Hermed var altsaa den værste Hindring hævet; thi man knyttede nu et to Tommer tykt Reeb til den ene Ende af Snoren, begyndte med Forsigtighed at trække i den anden, og fik saaledes rigtigt Reebet over Søilen. Nu holdt nogle stærke Mænd den ene Ende af Rebet fast, medens en forvovent Matros klattrede op af den anden. I mindre end en Time forfærdigede Manden en Lougstige, ad hvilken hele Drikkeselskabet ubeskadiget steg op. En uhyre Mængde Tilskuere havde samlet sig omkring Støtten, og længtes nu ret efter at see, hvor det opklattrende Selskab vilde faae Plads at staae paa; thi nedenfra forekom det Diet, som om neppe to Fodder kunde faae

Rum derpaa. Men til deres store Forbauselse saae de, at otte Personer gandske mageligt kunde staae paa Svilespidsen. De lystige Brødre stillede sig i Positur derpaa, og drak deres Punsch under mangehaande Skaaler, der alle besvartes af det nedensaaende Folks larmende Jubel.

Saa snurrit Indfaldet var, saa mærkelig var ogsaa de Punschendes sælsomme Lykke; thi icke een Eneste af dem kom til mindste Skade, da dog det lille med intet Bitter indfattede Rum, ved det første Blik fra denne betydelige Høide, maa true hver Vedru, hvormeget mere en Beruset, med den frygteligste Svimmel. Den eneste Skade der tildrog sig, traf Svilen selv; thi idet Selskabet steg ned, faldt den omtalte Sneglesfigur ned. Engellænderne forcerede siden en Dame af deres Nation den som en kostelig Reliquie.

Men dog havde de sælsomme Klattrere ved denne Leilighed giort en Opdagelse, der maa være af Bigtighed for Antiquarerne. De have nemlig paa Støttens Spidse fundet et afbrudt Been. Der maa altsaa ovenpaa denne uhyre Svile have staaet en Støtte, der sandsynligviis har forestillet Pompejus selv og maa have været af kolossal Størrelse, naar den nedenfra skulde synes at være af almindelig Menneskehøide.

K a n a r i e f u g l e n.

(Af Pratt's Reise giennem Holland, Westphalen, &c.)

Vi stode (i Cleve) op fra Middagsbordet, da en Fuglelæfænger lod sig melde, ved sin Kunstfærdighed vidt og bredt berømt i hele Egnen. Især fortalte man Mirakelting om en af ham afrettet Kanariefugl. Vi lode ham komme ind. Efter en ærbødig Kompliment tog han sin stiedrede Lærling ud af et lille Buur, og satte den paa sin Pegefinger. „Hør, Bijou,“ tiltalte han den: „Du staaer her for en anseelig og høilærd Forsamling, tag dig i Agt, at du ikke skuffer dem i de Forsventninger, Nygteret har vibragt dem om dine Talenter. Viis at du er, hvad du hedder, din Slægtis Klensodie!“ Det lille Dyr syntes ved denne Tiltale lutter Dre; i en lytende Stilling stod det der, det lille Hoved rettet mod den Talende, som om det vilde snappe ham Ordene af Munden.

„Forstaaet?“ spurgte den Gamle. Fuglen nikkede tre Gange. „Godt“ vedblev hiin, „viis nu, at du er en Kanariefugl af Vre, syng lidt for os!“ Bijou adlød. „Hold, du skriger jo som en Ravn, syng os noget Pathetisk!“ — Sangeren begyndte paa ny, og med en Belklang, som om dens lille Strube var bleven til en Luth. „Raskere,“ raabte den Gamle, „stærkere, høiere! — Nu blidere, mere smeltende!“

Bijou adlød punktlig. „Bravo! Men hvad Pokker, dit Hoved og din Fod er jo stille; du glemmer Takten.“ Bijou lod sig det ikke sige forgiæves: han sang, og Hoved og Fod betegnede Tidsmaalet. „Saa, det kan passere. Bravo, min lille Mandsling.“ — Et larvende Bisaldsraab lod fra alle Munde. „Nu,“ begyndte Fuglefængerens paa ny: „har du da slet ingen Sands for den Vre, man viser dig?“ Estrax bøjede Virtuosen fra de kanariske Der ret gracieust sit lille Hoved for Forsamlingen. Med et Bevæg af Estrax produceerte nu den søde Sangerlil alle mulige militaire Kunststykker med en Færdighed, der vakte den høieste Beundring. Derpaa forelagdes den et Alphabet af Pap, hvormed den sammentlagde Ord og Navne. Med sin lille høire Fod betegnede den de den foreholdte Kommeuhres Timezifre med en Nøiagtighed, at man kunde bleven fristet til, at troe paa Hererie. Paa Applausen var ingen Ende.

„Nu kan det være nok for denne Gang, min gode Bijou,“ tilraabte Mesteren den: „du har anstrænget dig og er sikkert træt. Kom nu og sov lidt. Klappet og kysset af sin Herre, faldt Bijou lidt efter lidt i en forstilt Søvn, og saa naturligt, som om Drømmenes Gud virkelig overmandede den. Først lukkede den det ene, saa det andet Øie, dinglede til Siden, nikkede med Hovedet, og sov endelig fast. Nu tog dens Mester den af Fingeren, lagde den udstrakt paa Bordet

og sagde den Godnat. Derpaa bad han om et Glas Viin, og drak paa sin Lærings Sundhed. Flur sprang denne op fra Bordet, stillede sig paa Randen af Glasset, stak Næbbet ned i Vinen, drak nogle Draaber, tattede nikkende med Hovedet, flet tilbage paa Bordet, og lagde sig igien til at sove.

Nu kom Efterspillet. Den gamle Mand efterligede paa forskellige Slags Træblade adskillige Fugles Gang beundringsværdigt skuffende. Bijou blev rolig ved at sove. Hans Læremester underholdt os nu med allehaande Tassenspillerkunster, hvoraf Nogle vakte almindelig Opmærksomhed, den arme Bijous Ulykke. Thi ubemærket af os sprang en stor sort Kat op paa Bordet, greb ham mellem Tænderne, og foer med ham ud af det aabne Vindue. Vel afjog en af Betientene den dens Bytte, men hvorledes saae den arme Fugl ud! Dod og blodig bragtes den sin Herre.

Hvo formaaer at beskrive det Smertens Udtryk, der ved dette Syn viiste sig paa den gamle Mandes Ansigt! Med taareløse Dine stirrede han paa sin Underlings blodige Liig. Endelig flode hans Taarer og han udbrod: „Vel har jeg Marsag at begræde dig. Over fire Aar have mine Hænder fodret dig. Dig skulder jeg min Underholdning, Tilfredsheden med mit Kald. Hvad skal der nu blive af mig? Med dig var jeg velkommen overalt. Dine Talenter aabnede mig hvert et Huus, selv de Stores Palladser. Og jeg, jeg var

Skuld i din Død! Hvi passede jeg ikke bedre paa dig? D, min Bijou! søde Bijou, gid jeg var død som du!" — Hans Smerte steg til Fortvivlelse, han rev sig i Haaret, vred sine Hænder, tog derpaa op af sin Lomme en grøn Fløielspung, hvoraf han tog en lille Pakke Bomuld, han havde viklet sin Løkkepibe og nogle andre Instrumenter i; deraf gjorde han et Leie for sin Yndling, og udbrod paany i hierteskærende Klager.

Dybt bevægede vare vi Alle. Vi traadte sammen, Een af os indsamlede, listede sig sagte hen til Fuglesfængerens, og stak ham Pengene i Lommen. Den Gamle bemærkede det, tog Pakken op igien, og med den en lille Pung, der indeholdt hans tabte Yndlings Foder. Dybt virkede Synet af den paa den stakkels Mand. Bild kastede han Pengene paa Bordet, aabnede Pungen, tog nogle Korn deraf, og holdt den elskte Bijou dem for Næbbet. „Nei" sukke de han og hullede høit, „nei, du æder aldrig mere af min Haand!" — Han tømte Pungen, skjulte den fikere Fugl deri, stak den i sin Barm, og styrtede ud. —

Pigen fra Reidpath.

Endnu gaar i Tweeddale det Sagn, at der, paa den Tid Greverne af March behøede Kastelet Reidpath

(i Nærheden af Byen Pebbles, i Sydskotland), mellem en Datter af denne ædle Stamme og en Søn af Lord Tusielaw opdagedes en Rivaliseringsforståelse. Denne var aldeles mod Forældrenes Villie; Unglingen maatte paa Keiser. Ladyen græmmede sig og blev meget syg. Det eneste Middel til at redde hende, var den Elsktes Tilbagekaldelse. Hendes Fader gav sit Minde dertil. Paa den Dag han skulde komme giennem Pebbles, lod den Syge sig føre did, og sad paa Balkonen af et Huus i Byen, for at see ham ride forbi. Hun hørte Hestens Hovslag i utrolig Frastand. Men Tusielaw, der ikke vidste, hvor hun var tæret hen, ei heller ahnede hende her, saae paa hende og red forbi uden at standse; thi han kiendte hende ikke. Da sank hun i sine Terners Arme, og døde af Smerte.

M i s c e l l e r .

Componisten Gretry besøgte den berømte Fabeldigter Abbé Le Monnier i en liden Landsby, hvor han var Præst. „Seg skal idag gjøre Dig bekiendt med en Dame, som vil behage Dig,“ sagde Monnier en Morgen til sin Ven. Er hun ung? „Henimod de tredive.“ Smuk aandriig? „Derom kan Du nu

selv komme; Men hun er saa undseelig, nævne Dig tør jeg ikke, thi saa lader hun sig nu slet ikke overtale til at synge for Dig. Vare jeg dog vidste, hvorledes man skulde bære sig ad dermed!" — De begave sig paa Veien og Monnier gik hele Tiden og pønsede paa Midler. Paa eengang brød han ud: „Jeg har det! Jeg har det!" og klappede i Hænderne. Gretry trængte ind paa ham, at han skulde meddele ham Planen, men Monnier rystede med Hovedet, og gav sig til at fordeklamere ham en Fabel, for at blive hans Spørgen qvit. — De kom til Stedet, og fandt Fruen i Haven, hvor hun laae i en Løvhytte og læste. Hun reiste sig, gik dem imøde og hilste Abbeem paa en Maade, der ikke tilkød nogen Tvivl om, at den ømmeste Forbindelse fandt Sted imellem dem. Han forestiller hende Gretry, dog uden at nævne ham; Strax derpaa tager han hende til en Side, og taler længe hemmeligt med hende. Gretry lurer, men han kan ikke blive flog paa, hvad de tale om, og hans Nysgierrighed opvæktes endnu mere derved, at Damen et Par Gange seer paa ham og siger: „det arme unge Menneske!" Endelig gaar hun ud, for som hun siger, at besørge et Huusholdnings- Anliggende.

Hvad fortalte Du hende om mig? spurgte Gretry — „Jeg kunde ikke have udtænkt noget bedre; jeg fortalte hende at Du er forrykt." — Hvad! forrykt? — „Ja, at Du leed af et blidt stille Elskovs- Banvid,

og at Musik er det eneste, som kan heroelige Dig. —
 „Vas paa! nu synger hun for os den hele Dag.“ —
 Gretry bliver halv ærgerlig, men beslutter dog at paa-
 tage sig Rollen. De opsoge Damen og finde hende be-
 fæftiget med at bestrænge sin Guitarre. Gretry an-
 sikker sig meget glad derover. Endelig er hun færdig.
 „Hvad skal jeg nu synge? spørger hun Abbeem. — „Syn-
 noget af Gretry, hans Compositioner ynder De jo
 meest.“ Hun synger en af Gretrys smukkeste Arier
 med en ubeskrivelig yndig Stemme, og en dyb reer-
 følelse. Componisten svømmer i Henrykkelse. Hun
 istemmer en anden, en tredje, stedse kun af hans Mu-
 sik. Nu kan han ikke længer tvinge sine Følelser,
 men styrter ned for hende, omfavner hendes Knæ og
 brøder ud i de meest smigrende Lovtaler; hun hører
 ham ventlig, smiler til ham og siger til Monnier, idet
 hun med om Deeltagelse lægger sin Haand paa Gretrys
 Hoved: „Det arme gode unge Menneske!“ Monnier
 bider sig i Læberne, bliver rød og uroelig og saasnart
 det lader sig gjøre, brøder han af. Gretry maae føl-
 ge med, men hører at Damen siger til Monnier:
 „Bring De ham snart hid igien! Jeg haaber at kunne
 bevirke hans fuldkomne Helbredelse. — Heimveien før-
 rer Vennerne forbi Kirken. „Du maae vise mig en
 Føielighed Gretry!“ siger Monnier. „Du har endnu
 aldrig hørt mig præke; Min Menighed forsamler sig
 netop nu. Jeg vil præke selv idag, og Du maae vær-

re med iblandt mine Tilhørere!" — Men har Du da en Præken færdig? — „Ikke engang Text har jeg tænkt paa." Gretry gaaer med ind i Kirken, stiller sig ligesom Prækestolen, i spændt Forventning, hvad dog det besynderlige Menneske saa uforberedt vil kunne ryste ud af Ermet. Monnier bestiger Prækestolen, bebuder i høi begejstret Tone Texten: de Amicitia! og udvikler med sprig Bøltalenhed og hjerterørende Kraft det sande Venstabs Natur, dets høie ædle Character, det Skændige ved Forræderie i Venstabs, og vender sig tilsidst med Slutnings-Ordene af sin Tale gandske pludselig mod Gretry: „Vogt Dig, Menneske, vogt Dig for at bedrage Din Ven! Der gives ingen Forbrydelse saa affkyelig! — ingen Straf i Underverdenen, der er stor nok for den!" Bønderne græd. Gretry loe; men han saae dog aldrig sin Vens Elskede mere.

Paa et Val engang hos Talleyrand forlangte en ung Officeer et Glas Limonade. Denon rakte ham det han just stod med i Haanden. Denne Opmærksomhed gav Anledning til en Samtale og lagde Grunden til et Venstabs som Officieren selv i sin ubegribelige Lykke aldrig glemte. Denne unge Officeer var Buonaparte, som, da han var bleven Keiser, ophøiede Denon til alle de Værdigheder han siden beklædte.

Den i de skjønne Videnskabers Rige berømte Madame Stael. Holsteingiorde Fordring paa at giælde for smuk, endskiøndt hun var intet mindre. Engang sad den lærde Lalande mellem hende og den virkelig smukke Mad. Recamier. Han vilde sige Begge noget Behageligt, og udraarte: „Hvor lykkelig sidder jeg ei her mellem Skønhed og Vittighed!“ — Hurtig svarede Mad. Stael: „uden at besidde nogen af Delene.“

Michael Angelo var saa lidenskabelig indtaget for de skjønne Mindesmærker fra Tidtiden, i Belvedere i Rom, at han daglig besøgte dem; og da han blev saa gammel, at han ei længere kunde gaae, lod han sig føre derhen. Uagtet han var Eynet berøvet, afbrød han derfor ikke sine daglige Besøg, men stod hele Timer og besøede de Antiker, han ikke mere kunde see; ogsaa omfavnede han dem og græd naar han forlod dem.

For halvhundred Aar siden levede i London en hollandsk Landskabsmaler, ved Navn Vanderstraaten, der maaskee er den gesvindteste Maler, som nogen sinde har været til. Man siger, han har paa een Dag malet tredive Landskaber, af et almindeligt Art

Papirs Størrelse. Han havde adskillige Potter med Farve staaende for sig, en for Skyerne, en anden for det Grønne, en tredje for Skyggen, o. s. v. Begyndte han nu at male, saa raabte han i hollandsk Accent: „Hei, Dreng! En Skye her!“ hvorpaa han med en tyk Pensel foer ned i Farvepotten og overstrøg Lærredet horisontalt. Saa raabte han: „Der ere Skyerne! Nu Skyggen hid!“ Og saaledes blev han ved, til de tredive Landskaber vare færdige. Videre siger man, han overmalede Stykker Lærred fra den ene Ende til den anden paa omtalte Maade, idet han nemlig først malede det Grønne eller Skyerne hele Stykket igiennem, og derpaa gjorde en anden Deel færdig. Bar der nu af det Hele blevet et Landskab, da blev det efter Kjøbernes Bestillinger, skåret i Stykker. Man kunde hos ham kobe 1, 2, 3 eller 4 Fod Landskab, alt efter som man behøvede. Engang bad hans Kone ham komme ind at spise. „Nu kommer jeg,“ svarte Banterstraaten: „med Christus er jeg færdig, jeg behøver blot endnu at sætte de tolv Apostler ved Siden af.“

Da Admiral Nelson engang krydsede ved Neapel, sendte han en Baadsmand i Land med et Brev til sin Veninde Lady Hamilton, hvis Mand dengang residerede som engelsk Minister ved det neapolitaniske

Hof; „Min gode Ven“ sagde Fruen til Raadsmændene da hun modtog Brevet, „hvad maa jeg byde ham: en Dram Rom, en Skaal Grog eller et Glas Punsch?“ Den ærlige Sæmand stammede og gjorde Complimenter; hun gientog sit Spørgsmaal. „Ja — svarede han tilsidst — siden Deres Raade endelig vil at jeg skal drikke noget, saa lad mig da faae den Dram Rom, og saa imedens De laver Punschen til, kunde jeg maaskee faa den Skaal Grog til Livs.“

T r i o l e t.

Paa' een Dag det for meget var,
 Det havde skullet sig fordele;
 Jeg neppe bære kan det Hele —
 Paa een Dag det for meget var!
 Et Blik saa mildt som Himlens Blaa,
 Et Kys i Panteleeg derpaa —
 Paa een Dag det for meget var,
 Det havde skullet sig fordele!

Bilag.

Formeninger og Onsker, angaaende den paaistjendte National-Sang.

(medbeelt.)

Indsenderen formener, at den ypperlige patriotiske Prindses herlige Idee om en Dansk Nationalsang er bleven en national Sag, saa at enhver Dansker har Ret og Frihed til at bedømme den kronede Sang.

Jeg formener, at den ædle Digterinde har været begejstret, da hun forfattede Sangen, at den har skjønne Steder, og at den aander Dansk Fædrelands-Kjærlighed, samt at hun som Digterinde og som ædel Danneqvind fortjener Nationens Agt og Ære.

Jeg formener, at den Versart, Digterinden har valgt, kan være ganske god, skjøndt den forekommer mig for hoppende, og at, saavidt jeg kan udlede ved at sammenligne Versene, skulde Stavelsemaat, Takt og Tonesald være dannede efter følgende Form:

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Jeg formener, at enhver Kjender, ved at anstille Prøvelse, mau overbevise sig selv om, at Takt og Tonesald ikke i eet eneste af alle 5 Vers ere blevene nøiagtigen fulgte efter ovenstaaende Form.

I det første Vers gaaer Alt ret godt efter Formen, undtagen: „Som Wrens Havn“, da „Wrens“ er brugt som to korte Stavelser, uagtet de ere lange.

I det andet Vers gjaelder det Samme om: „din Hæders Gang“ og: „Til Bølge-Gang“, dog er det kun den første Stavelse af: „Bølge“, der urigtigt er brugt som kort.

I det tredje Vers støder Linien: „Hos Dannemarks Love var aldrig Svig“ fremt an imod Formen; thi Stavelserne: „ne“ maa dog vel udtales kort, men er her brugt lang. Den første Stavelse i: „Love“ og „aldrig“ ere begge lange, og dog her brugte, som kort.

I det fjerde Vers humper fælt den hele Linie:

„I Fredstimen høre de Mandens Færd“
„Til Borger-Værd“ og „til Helte-Færd“ have ligeledes de ovenanmerkede Feiler.

Det femte Vers har de fleste og værste Feiler imod rigtig Tonefald.

„Danmark! Dine Sønner paa Kampens Dag“
„Og hver Dannemarks Søn, som vandt det Navn“
„Ved virksomt Gavn“
„Skal lignende nævne i Dødens Favn“

ere lutter taktstridige og mislydende Linier. Om endog en god Melodie kan hjælpe noget paa Tingen, saa ville de anførte Linier dog aldrig kunne declameres paa en let og behagelig Maade. En god Musicus har sagt mig, at han havde begyndt paa en Melodie til Sangen, for at concurrere, men maatte for de knudrede Verses Skyld opgive sit Forsøg.

I Henseende til vort ypperlige Hørsmaal formener jeg følgende Feil at have Sted: „Danne mark.“ Fædrelandets rette Navn er: „Danmark“ som er et to Stavelers Ord. At gjøre det til et Ord af tre Stavelser, ved at indskyde Stavelserne: „ne“ synes mig urigtigt og sprogsfribigt. Vel nævner Digterinden det og: „Danmark“; men skulle begge være rigtige, saa have vi jo to Navne til vort

Fødeland, og endda synes det, at Digterinden lader „Saga nævne et ældgammelt Navn, som Wrens Havn.“ Den her anmærkede formeente Feil kan dog neppe forsvares med Ord- sproget: „Det kjære Barn har mange Navne.“ Skal Fædrelandets Navn vorde os helligt, og saa helligt, at dets „Lyd“ indgyder os „himmelsk Fryd“, saa formener jeg, at Vi ikke maae lege med dets Retfærdning. „Throne, den staaer“; dette: „den“ formenes, ikke at være sprogrigtigt. Sætningen er: „Throne staaer“.

I Henseende til de i Sangen fremsatte Begreber formener jeg, at det ikke er Fædrelandets „Navn“ (af hvilket Digterinden er saa indtagen, at hun nævner det vel tidt, og baade begynder og ender sin Sang dermed) ei heller Lyden deraf, der skal være Os Danske saa „hellig“. („Himmelske Fryd!“ synes at være to skjønt lydende Ord.) Hvad der egentligen maae indtage Os, er Fædrelandet selv, dets naturlige Herligheder, dets ypperlige, retfærdige, frede- delige Konger, og dets Indbyggernes nationale Dyder. „Wrens Havn“ er ikke i Navnet, men i Fædrelandet selv. „Navnet“ er ikke Digterindens „Fødestavn“, men Landet selv, i hvilket hun er født. „Sangen saa varm“. Kan en Sang siges: „varm“? Jeg formener, at de i det andet Vers indfjængte Begreber ere fattelige kun for en liden Deel af Fædrelandets Folkelasser, og for æstetiske i en Folkesang.

Ved det tredje Vers formener jeg, at det ei lettigen begribes, hvad der maae forstås ved „Dannemarks Lov“; Regjeringen? Statens Krigere? eller det hele Folk? — at det er tvivlsomt, hvad der maae tænkes ved: at „Danmark og Konge styre Mandens Hærd“. Hvorfor ikke Dvindens med i „Fredstimen“? og hvorfor „vor“ (Dvindens) „Sværd bræsles i Kampens Time“? — Jeg skulde mene, at det er Religionen, der maae styre det hele Folks Hærd til hjærlig Hengivenhed til Konge og Fødeland, og derved til Samdrægtighed og „Borgerværd“. Jeg maae mene, at vi Danske ikke „vinde“, men alle fødes til Navnet af „Danmarks Børn“. Jeg kan ikke andet, end mene, at Udtrykket: „virksomt Gavn“ har intet rigtigt Begreb. Gavn siges ikke at være virksomt. Virksomhed tillægges kun levende Skabninger. Det rigtige Udtryk er: gavnlig Virksomhed.

I Henseende til Sangens æstetiske Værd nærer jeg den Formening, at den i det Hele er alt for æstetisk, og har for megen quindelig Blødhed til, at være passende Dansk Folkesang. I Særdeleshed formener jeg, at den Omstændighed, at „Dannemark“ nævnes 10 Gange, og „Danmark“ 3 Gange i 5 ei lange Vers, ikke kan regnes Sangen til æstetisk Værd — at de mange Udbræk, f. E. „hellige Lyd!“

„himmelfke Fryd!“ og de ibelige Apostropher ikke ere ægte Digterfjønheder, og at det hele andet Vers, som dog nok skal være det digterfjønnefte, er en Samling af alt for fremkunstlede Metaphorer. Brudgommen synes at tee sig alt for gaalant, og at quæde saa underligen forelsket, om „Klang“ og „Sang“, at det hele Qvad er nær ved at blive til bare digterlig Klingklang. Ikke skal jeg ferarge mig over: at Kæteforeningen erklæres for monogamisk (den evige Brud), endfjøndt Brudgommen er ligesaa vel viet til mange andre Brude; men jeg formener blot, at Allegorien ikke har fuld Digterværd, naar den ikke indeholder fuldkommen Sandhed.

Slutteligen formener jeg, at Sangen har for mange Feiler, og at den ikke er fikket til, med Kraft at udtrykke, eller indgyde livelig Fryd over at være Dansk Statsborger, og at den mangler den raske, syndige og mandige Tone, der forkhynder ædel Dansk national Stolthed — at det blandt Ublændinger ikke vil geraade vort hæderfulde Fædreland til udmærket Værd, hvis de af denne Sang skulle slutte til den fjønne Literaturs, og især til Digterlagens Tilstand i Danmark i Aarene 1818 og 1819. Endeligen formener jeg, at det er en sørgeligen nedslaaende Forestilling, at der blandt 58 andre Prøvesange ikke een eneste skalde være bedre, men allesammen ringere, end den her bedømte.

Dg nu mine Ønsker:

Jeg ønsker, at vi maae faae en, ikke blot feilfrie; men — udvalgt fjøn Dansk national Sang, med en ligesaa udmærket fjøn Melodie, der kan agtes klassisk, og beholde sit Værd ogsaa for Efterkommerne, som tillige kan skaffe Os blandt Ublændinger Hjælpse ei allene for den i Danmark herskende Aand, men og for Digtekunstens Flor i vort vel regjerede, vort oplyste, vort herlige Fædreland.

Jeg ønsker, at Vi maae faae en i Trykken udgiven Samling af alle de gode Prøver, som ved hiin Anledning ere fottatte, forsynede med passende Melodier, fordi det vil blive baade behageligt og nyttigt, at have en riig Forraad, at vælge iblandt og verle med.

Disse Formeninger og Ønsker fremsatte jeg efter min simple Forstand og min Smule Digterfants, dem jeg ikke har kunnet tage tilfange under noget Formynderie. Uden Hensyn til Personer har jeg blot holdt mig ved Tingene selv. Derksom Noget haver modsatte Formeninger, og vil skrive mod mine, saa venter jeg samme Skjæl. Kan det med Grunde godt gøres, at mine Formeninger og Ønsker ere enten vrange, eller partiske; saa er jeg beredt til, at tage mod anden Oversbeviisning, og offentliggen at tilstaae den.

I Juni 1819.

Den tydske Krigers Eventyr i Frankrige.

Fortsættelse af: —

En tydske Krigers Eventyr i Rusland.

Ildsvælgenes Torden paa Montmartre taug; det skub-
 sende Paris saae Eiervinderne inden sine Mure. In-
 tet Hierte grebes magtigere af Dingenes sælsomme Om-
 væltning, end Wallbergs. Efter sin Afreise fra Dar-
 winowskoe, hvor et Eden blomstrede for hans Minde,
 som ingen Engel med Flammesværdet, men vel en
 Døds og Ustylds Engel havde fordrevet ham fra, var
 han ileet til Schlesien. Her reiste Preusserfolket sig
 med Ræmpemagt, at hævde sin Frihed og sin Uret-
 til dets Den strømte Tydske Lands Ungdom, det gjaaldt
 almindelig Frelse, eller almindelig Undergang. Wall-
 berg traadte ind i de Frivilliges Rækker, der dannede
 Lünows frække Skare. Han kæmpede forrest i den,
 han var overalt, hvor Faren truede. Ak, mangt et
 ungt Heltebryst saae han giennemboret: Blomberg
 faldt for hans Dine, han ophæng Sværd og Lyra paa
 Körners Teg. — Leipziger: Slaget stod og det gik i
 Stormmarsch ligemod Paris.

Først her kunde Wallberg dvæle ved Fortids Min-
 der. Marpha's Billede havde, siden han forlod Rus-
 land, hvilt paa hans Hierte, ledsaget ham i Kampen

som hans bestiermende Talisman. Fra Tid til anden havde han skrevet til Darwinowske, men kun een Gang havde han faaet nogle Linier fra Fyrstens Haand. De tolkede dennes faderlige Kierlighed og begge Søstrenes samme Hengivenhed for deres tydske Broder. — Da traadte han engang, som han ofte pleiede, med nogle Waabenbrødre ind i det parisiske Museum. I Apollosalen fandt han et Selskab af fornemme russiske Officerer. En af de Fornemste stod just med en høi, velvoren ung Mand i Civildragt foran Apol og syntes at beruse sig i Beskuelsen af dette Kunstværk. Wallberg traadte nærmere, og hvor overraskedes han ikke, da han i Ruslen troede at gienkende hiin General paa Liigmarken, Fyrst Darwinow selv. Uvilkaarligt strømte Udraabet: Prince Darwinow! fra hans Læber. Ruslen saae sig forundret om og sagde: „De nævnte mit Navn, min Herre, har jeg den Ære at være Dem bekiendt?“ — Jeg saae Dem kun et Dieblik, min Fyrste — svarte Wallberg, der søgte at fatte sig — men dette Dieblik gjorde mig Dem ogsaa evig uforglemmelig. — „Naar — og hvor?“ spurgte Fyrsten forundret.“ — Det var den 17de November forrige Aar paa Sletten ved Berezina. — „Hvorledes?“ raabte Fyrsten: „De er —“ Deres fordums Fange, som De anbettede saa hvimodige Hjerter. — „Wallberg!“ raabte Fyrsten og omfavnede ham. „Saa finder jeg Dem endelig! o, vær mig hiertelig velkommen! Min Bro-

der — sagde han til sin Ledfager: „det er den ædle Wallberg, der hiin frygtelige Nat i Moskwa reddede vor Marpha.“

Som forstøvet stod Wallberg der. Han kjendte i den smukke unge Mand en Polak, og hans Hjerte gjættede snart hans Navn. Det var Grev Walinsky, hans Frelstes Mand. Grev Walinsky var ikke mindre slagen end han, dog fattede han sig snart, og sagde ham en høfligfold Kompliment. „Naar vi faae bedre Stunder, skal vi ret sladre sammen,“ sagde Fyrsten, efter at de første gjensidige Spørgemaal vare besvarte: „jeg haaber ret ofte at see Dem, medens vi ere sammen her. En Fornøielse skal det være mig, at forestille Dem for vor Keiser. Endnu i Aften venter jeg Dem, kære Wallberg, og da skal vi ret tale sammen om alle vore Kiære.“ Han betegnede Wallberg sin Bopæl, og har lovede, at indfinde sig til bestemt Tid. — „Og saa jeg haaber at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab,“ sagde Grev Walinsky; — og han havde maaskee sagt mere, hvis ikke i dette Dieblig Keiser Alexander uventet var traadt ind: ved Synet af ham bortførte han sig dieblikkelig. Fyrsten greb denne gunstige Leilighed til, at bede Monarken, der strax tiltalte ham, om den Naade, at torde forestille ham sin Svigerindes ædelmodige Frelser. Med Urefrygt traadte Wallberg frem for Keiseren, der modtog ham med meer end almindes

lig Raade, og selv takkede ham, fordi han havde frelst En af de ædleste Russerinders Liv. Ogsaa Monarken underrettede sig med synlig Deeltagelse om hans Skiebne efter hans Afreise fra Rusland; og skiondt Wallberg kun i Almindelighed berørte den, kunde det dog ikke undgaae Alexander, hvor værdig Ynglingen var den Orden, han havde smykket ham med. Han yttrede tilsidst, det vilde være ham kjær, at see ham oftere.

Da Wallberg traadte tilbage og Reiseren gik videre med Fyrsten, blev han næsten forlegen, saaledes stirrede Alles Blikke paa ham. Man veeg med Bred frygt tilside, da han gik igiennem Mængden, men han var glad, da han sad i sin eensomme Stue og kunde eftertænke Alt, hvad der var mødt ham. Hvor overrasende var ikke den Mand traadt for hans Blik, hvis hellige Rettigheder for stedse adskilte ham fra hende, hans Hjerte ene slog for! Hvad Andet der adskilte ham fra hende, det oversprang Kiærligheden let. Han var ret underlig ved, at være kommen i saa nær Berørelse med Greven; han frygtede for, at treffe ham hos Fyrsten.

Den bestemte Time slog, han begav sig til Densne, indlodes strax, og fandt ham til sin store Glæde allene. Fyrsten fortalte ham nu, efter den hierteligste Modtagelse, hvorledes han havde maattet lade sig bringe fra Kalisch til Darwinowskoe, nogle Uger efter Wallbergs pludselige Bortreise. Den Smerte denne

havde voldet Søstrene, og især Grevinden, berørte han kun løseligen; dog kunde han ikke dølge, at hans Svigerindes Tilstand havde vakt Alles Bekymring. Hvor ondt og hvor vel gjorde denne Efterretning Unglingens Hierte. „Min Svigerindes Stilling er virkelig høist ulykkelig,“ blev Fyrsten ved. „Hendes Forbindelse med min Svoger, som De i Dag har lært at kiende, var en Hierteforbindelse, men Grev Walinsky fiernede sig hemmeligt fra hende, han traadte over paa hendes Fædrelands Fienders Side, og trængte med Sværdet i Haanden ind i det Land, Kiærlighed og Taknemmelighed havde skullet fængsle ham til. Han tabte hendes Agtelse, og kun det Pant, han havde ladet tilbage i hendes Arme, talte endnu for ham i hendes Hierte. Ved denne Traad haaber jeg nu igien at sammensknytte deres Kiærlighed og deres Lykke. Grev Walinsky har Alexander høimodigen tilgivet, og tilladt, at vende tilbage til Rusland, hans luftige Drømme ere formodentligen nu forsvundne — og Marpha Andrewna vil tilgive.“ — Og vil hun virkelig kunne være lykkelig med ham? spurgte Wallberg med skælvende Røst. Fyrsten trak paa Skuldrene og sagde: „Lad os haabe det, kære Wallberg, og for Marpha's Skyld ønske det, thi hvis ikke — hvilken Lod for et Bæsen som hende, der er ene Kiærlighed, med uopløselige Bænd at være knyttet til en Mand, der ei formaer at tilfredsstille denne Kiærlighed!“ Fyrsten kaldtes til Keiseren, men

Wallberg maatte love ham, at dele hvert frit Lieblit med ham, og de skiltes som elskende Brødre adskilles.

Med sønderrevet Hjerte iilte Wallberg hjem; her sagde man ham, at en Herre havde spurgt efter ham, og lovet at komme igien næste Morgen. I Bestrielsen gienkiendte han snart Grev Walinsky. Forhadte Besøg! — Men hvorledes skulde han undvige det? Med Fatning ventede han Greven næste Morgen. — Efter en artig Indledning bad denne ham fortælle sig Alt lige til hans Afreise paa Darwinowskoe. Hvilken Opgave for Wallberg! Men han løste den med Beskedenhed og Fatning. „Min Svoger har fortalt mig meget Smukt om Deres Ophold i Darwinowskoe,” sagde Greven derpaa: „For en Fange kan det have været ret behageligt, men Taknemmeligheden skulde have gjort mere.” — Hvorledes mener De det, Hr. Greve? spurgte Wallberg spændt. — „Taknemmeligheden skulde have viist sig virksomere.” — Virksomere? — „Ja, og jeg ærgrer mig ret over, at man har afsøpist Dem med et tørt: Gud velsigne Dem. Grevinde Walinsky's, Fyrst Wiåsmittins Datters Frelser havde Ret til at vente mere.” — De maa mærke paa mig, Hr. Greve, at jeg slet ikke forstaaer Dem. — „Dog er det mig paa den anden Side kiært, at man i det mindste har ladet min Taknemlighed noget Epillerum,” blev Greven ved: „og De ville ikke forsmæe denne Anviisning paa tretusinde Dukater, som et ringe Beviis

derpaa." — Jeg kan ikke troe, at De vil fornærme, sagde Wallerg gløbende; jeg haaber derfor, at De strax stikker dette Papiir til Dem igien og aldrig mere taler derom. — Den Fasthed, hvormed han sagde dette, gjorde Greven lidt forvirret og forlegen. „De synes at misforstaae min gode Billie," sagde han. „Jeg er en Polak og vi Polakker ere i fremmede Nationers Dine fornødrede nok; men beskjylde os for Utafnemmelighed skal man dog ikke." — Og jeg er en Tydsker, sagde Wallberg med ædel Stolthed: og vi Tydskere troe, at staae for høit i fremmede Nationers Agtelse til, at man om os skalde mene, Guld var os en velkommen Belønning for en hver brav Mand gandske naturlig Handling. — „Ikke denne skalde dette usle Guld belønne," sagde Greven: „men allensals holde Dem skadesløs for Noget, De besidder." — For Noget, jeg besidder? spurgte Wallberg overrasket: Jeg veed ikke, jeg eier Noget, der kunde have Værd for Grev Waslinsky. — „Dog" — svarte denne: „For Dem kan det være en Bagatel, for mig er det af største Vigtighed. Med eet Ord, det er min Gemalindes Billede." — Marpha Andrewna's Billede? raabte Wallberg heftig: Nei, aldrig skiller jeg mig ved det! — „Tillad mig, at minde Dem om, at jeg er denne Marpha Andrewna's Mand," sagde Greven koldt og haanligt, „og at Konens Billed vel ikke hører i fremmed Mand's Haand." — I Broderens Haand vel; for sin Broder har hun

erkiendt mig, og den Ret, det giver mig, kan først Døden frarive mig. — „Deres Liv var dog vist en vel kostbar Priis for en Persons Billede, der, som jeg vil haabe, ikke har nogen særegen Interesse for Dem. De bringer min Rolighed et Offer ved at udløvere mig det.“ — Deres Rolighed — ? „Er jeg endogsaa fri for al Mistanke, kunde dog Deres Forhold til min Gemalinde i min Fraværelse let give Anledning til Formodninger, der vel ikke kunne være frydelige for Høttemanden.“ — De glemmer, Hr. Greve, hvad De skylder Deres Gemalinde og Dem selv. — „Jeg pleier ikke, at bli- erindret derom, og at jeg ikke glemmer det, det beviser min Opfordring til Dem, at tilbagegive mig Portraitet, hvortil De kun har en indbildt Ret. Vægrer De Dem, da maa jeg troe, at min Gemalinde har givet Dem nærmere Rettigheder, end min Her- taaler, og kun Blod“ — —

„Hvo der træder Grevinde Walsky's Her for nær, er en Nidding!“ raabte Wallberg, halvt ude af sig selv: „og kan jeg naae ham, skal han ikke undgaae den fortiente Luatelse! — Men hvad nu Portraitet angaaer, som Gaderkierligheden gav mig som et Minde om hiin Time, hvori jeg var saa lykkelig, at redde den sit Kæreste paa Jorden, da slipper jeg det først, naar den, der gav mig det, fordrer det tilbage. Hysteren, Grevinden maa domme her; men til Demmen er falden, beder jeg mig forskaaet for videre Fordringer

af dette Slags." — „Dg jeg har besluttet, ei at see Rusland igien uden dette Portrait," svarte Greven koldt. „Jeg giver maaskee blot Seierherren Leilighed til, at triumphere over mig andengang, idet jeg viser det eneste Afgiørelsesmiddel, der bliver tilovers i denne Sag, hvis han skulde vedblive sin Vægning." — De vil staaes med mig, Hr. Greve? — „Naar dette er det eneste Middel til, at indgyde Dem Agtelse for mine Rettigheder, venter jeg Dem om to Timer i Skoven ved Vincennes," sagde Greven og tog sin Hat. — „Dg ikke forgiæves," svarte Wallberg, „saa ugierne jeg ogsaa seer min Modstander i Marpha Andrewna's Mand."

Greven gik. Med store Skridt gik Wallberg op og ned i Værelset. Endelig standsede han. „Dg om han faldt for Din Haand?" udraabte han: „han, hendes Mand! Dg om hun elsker ham endnu! Om Du med egen Haand rev Dit Billede af hendes Hjerte, Ulykkelige! Kunde Du leve i Felelsen af hendes Had? Men kan jeg stille mig ved detre dyrebare Minde om min Salighed? Skal jeg lade mig det astrodse af Overmod og Stolthed? Nei, aldrig! I hans Hænder skal det aldrig komme, ei engang om jeg faldt." Han trykte Billedet mod sine Læber, skjulte det i sin Barm, og ilte hen til Fyrsten.

Denne kom ham imøde med det Forslag fra Keiseren, med Oberstlieutenants Karakter at tage Plads

i hans Suite. „Jeg tiener Tydskland, mit Fædreland,“ svarte Wallberg. „Saalænge Faren truer det, tilhører jeg det allene, saa meget jeg endog erkiender Keiserens Naade og Deres Venskab, min Fyrste. Stedse ønskede jeg, i ethvert Forhold at være Deres Belvillie værd, og derfor kommer jeg ogsaa nu, at betro Dem et Pant, der er mit Hierte saare dyrebart — dette Portrait.“ — „Hvorledes?“ raabte Fyrsten, da han aabnede Kapselen: „Marpha Andrewna's? De giver det tilbage?“ — „Tilbage!“ sagde Wallberg med undertrykt Harm: „De skienkte mig det igien paa Ruslands Sneesletter; nu modtage De det for Marpha Andrewna. Hun modtage af Broderhaand dette Offer for sin Nolighed.“ — „For Marpha's Nolighed? De taler i Gaader — — hvad feiler Dem, Wallberg? hvad er der forefaldet?“ — „Hun modtage dette Billede som et Pant paa min høieste Agtelse; gierne vil jeg besegle den med mit Liv.“ Han rakte Fyrsten det.

„Med Deres Liv? Hvem forlanger dette Offer? Forklar mig — —“ — „Dertil er Tiden nu for kort, min Fyrste, og om en Time behøves der maaskee ingen Forklaring mere. Billedet er i Deres Hænder. Giver De mig Deres Ord paa, at De kun vil leverer det i Marpha Andrewna's?“ — „Men vil Marpha Andrewna ogsaa gierne tage dette Venkabs pant tilbage? Hvad i al Verden kan bibræge Dem dertil? Hven har Ret til — Ha! — skulde det være muligt! War

linffy — er Walinffy med i Spillet? Har De talt med ham?" — „Han forlod mig nylig, min Fyrste." — „Dog som Ven? De tier? Wallberg, har Greven udfordret Dem?" Wallberg bekræftede det. — „Den Rasende! Naar?" — „Net strax." — „Hvor?" — „I Skoven ved Vincennes." — „Jeg er Sekundant." — „Min Fyrste." — „Jeg skylder min Svigerinde, jeg skylder mig selv det. Vi tiere sammen, min Vogn er forspændt." Og han befalte at tiere frem. De steg til Vogns, og underveis meddeelte Wallberg Fyrsten sin hele Samtale med Greven.

Walinffy ventede alt med nogle polske Officerer sin Modstander. „Greve, De har udfordret Hr. v. Wallberg, Deres Gemalindes Livs og Vres Frelser," tiltalte Fyrsten ham: „for værdigen at belønne ham for den ædleste Handling, og jeg er kommen, at være Vidne til en saa sølsom Kamp." — „Med Dem, Fyrste, har jeg Intet at skaffe" svarte Walinffy forvirret; „Hr. v. Wallberg kunde, om han havde villet, let have spæret sig Gangen hid." — „Træk, Hr. Greve!" sagde Wallberg koldt og drog sin Sabel. Walinffy ligeledes. „Holdt!" raabte Fyrsten, og slog deres Sabler ned. „Først skaes Greven med mig og saa med Dem." — „Med Dem?" svarte Walinffy; „Aldrig!" — „Det Pant paa den rene og retfærdigste Taknemlighed, De ikke blues ved at tilbagefordre, bragte Krigslykken i mine Hænder. Jeg gav Hr. von Wallberg det tilba-

ge. Deres Fordring fornærmer altsaa mig endnu mere end ham, og De skylder mig Fyldestgjørelse." Lænderstærkende kastede Walsky Sablen i Skeden, steg med sine Ledsaagere til Hest og gallopperede derfra. Fyrsten og Wallberg vendte tilbage til Paris, men Wallberg næggede sig ved, at tage Billedet tilbage. „Mit Hierte behøver det ikke," sagde han, „og jeg vil ikke give Greven noget Paaskud til, at volde Marpha Andrewna Smerte." Fyrsten lovede den ædle Yndling, at levere det i Marpha's egne Hænder.

Endelig undertegnedes Freden, de Forbundne forlode Frankrige. Monarkerne samledes i Wien, for at bestemme Europas Skiebne for Aarhundreder. Wallberg havde høvt den Glæde, at modtage Breve fra Fyrst Wiåsmitin, fra Fyrstinde Darwinow, fra Hermann og — fra Grevinde Walsky. I de faa Linier denne Sidste havde tilskrevet ham, aandede den sømmele Bemod. Hun kunde ikke give Slip paa det Haab, at see ham endnu engang, skrev hun blandt andet. Hvor bøvede ikke hans Hierte ved disse Ord! — Hans Afsked fra Fyrsten var Afskeden fra en sømt elsket Broder; Greven havde han efter Mødet i Skoven ved Vincennes ikke seet, og han ilte nu i Sines Arme.

Han forlod preussisk Tjeneste, og traadte i sit Fædreland Hannover under et nylig oprettet Kavallerieregiment. Den Udspredelse, hans Eysier her forkastede ham, virkede velgjørende paa hans Hierte. —

Pludseligt hørte han, Fyrsten var med sin Datter i Wien, hvorhen Fyrst Darwinow havde ledsaget Rejsen. Hermann meldte ham i Familiens Navn, at den, efter et Ophold i Wien, vilde besøge Frankrige, for der at bevirke Marpha's Gienforening med hendes Mand, Faderens inderligste Ønske. Grev Walinsky havde intet Brug gjort af Alexanders Høimodighed, men opholdt sig endnu stedse i Paris. — Med ubeskrivelig Længsel og navnløs Angst ventede Wallberg nu Efterretningen om Marpha's Afreise til Frankrige, om hendes Gienforening med den Forhadte. Da den endelig kom, sønderrev den hans Hierte, men en ædlerre Følelse lod ham for Marpha's Skyld ønske, at hendes Barns Fader maatte vorde hende tilbagegivet.

Da lod pludseligt det Rygte, at Keiser Napoleon atter viste sig inden Kampens Skranker. — — Og Marpha i Paris! — Det var Wallbergs første, ængstelige Tanke. De hannoveranske Tropper hørte til dem, der dannede Wellingtons Hær. Til Paris — maaskee til Marpha's Frelse — hvor opildnede denne Tanke Wallbergs Mod! Ved Belle Alliance knustes Levninjerne af Napoleons Magt, rast droge Seiervinderne mod Frankrigs Hovedstad og Wallberg saae sig igien for Parises Barrierer. Hans Regiment dækkede Ludvigs Indtog; de allierede Monarker fulgte snart.

Strax erkjendte Wallberg sig om Fyrst Wiäsmittins Familie. Alt, hvad han kunde erfare, var,

at alle Fremmede ved Røgtet om Napoleons Komme havde forladt Frankrige. Med Utaalmodighed ventede han nu Keiser Alexanders Ankomst, fordi han haabede, Fyrst Darwinow vilde ledsage ham. Hans Haab skuffedes ikke, og han ilte i Fyrstens Arme, der omfløngede ham med hiertelig Kiærlighed. „At vi først skulde giensees her, det havde jeg ikke ventet,“ sagde Fyrsten. „Og Fyrst Wiäsmitin — og Fyrstinden — og Marpha Andrewna?“ spurgte Wallberg skjælvende. „Ere i Brüssel?“ svarte Fyrsten „hvorhen jeg reiser i Morgen tidligt i keiserligt Wende. Følg med, Wallberg!“ Wallbergs Hierte bævede ved denne Opfordring. Hvor gierne var han fulgt med — men hans Pligt holdt ham tilbage. Og — hvad skulde han i Brüssel? See Marpha i Walinsky's Arme? Spørge efter denne voveede han ikke, ei heller omtalte Fyrsten ham med et eneste Ord. Fra Brüssel lovede denne ham omstændelig Efterretning om Alt.

Noget Dage efter gaaer Wallberg over Bendome-pladsen. Her seer han en stor Mængde Menneſker stirre op mod Triumphstøtten; paa den øverste Karnis seer han et Menneſke, der i dette Dieblik bøier sig forover og styrter sig ned. Med sønderknust Hoved ligger den Ulykkelige ved Svilefoden. Wallberg springer til og seer en rank, ung Mand i meget fin Dragt liggende for sig. Ansigtet er ukjendeligt, men hvorledes bliver han tilmode, da han paa hans Finger be-

mærker en kostbar Ring, der synes ham bekendt. Han troer, at have seet den paa Walinsky's Haand, og Folkets Udbrud: „Un Polonois!“ bestyrker hans Mistanke. — Walinsky, som han havde tænkt sig i Mar-pha's Arme, ligger for ham i den frydeligste Død! Det er ham, thi i hans Lomme finder man en Seddel af følgende Ord:

„Napoleon den Store tilintetgjort! Polens
„Haab ude! Forbandelse over deres Fiender!“

Walinsky.

Strax tog Wallberg Liget, som Mogle af Pøbelen vilde plyndre og mishandle, i sin Baretægt, hidkaldte en over Pladsen marscherende Patrouille, der tog den Døde, som han lod sætte i en Fiacre, i sin Midte. Selv begav han sig strax til den russiske Overbefalingsmand, og underrettede ham om det Forefaldne. Denne indhentede Keiserens Ordre, og Liget bisattes i en Gravhvælving, til Grevens Familie havde føiet anden Foranstaltning. Løvrigt erfoer Wallberg nu, at Grev Walinsky, i hemmelig Forstaaelse med de Sammentvorne paa Elba, tilligemed flere af hans Landsmænd som vare forblevne i Frankrige, havde virket for Napoleons Sag, kæmpet for ham ved Belle-Alliance, skuldt sig i Paris, og endelig, af Frygt for at blive opdaget, valgt denne Død.

Fire skrækkelige Uger randt hen, da bragtes Wallberg en Billet. Han kendte Skriften, det var Fyrstinde Darwinows. Han læste med bankende Hjerte følgende Ord:

„Deres søsterlige Veninde venter Dem, Wallberg. Rue de Seine.

Catharina Darwinow.“

Strax begav han sig paa Veien. Saasnart han i det ham betegnede Huus havde sagt Portneren sit Navn, ringede denne og Fyrstindens Wallberg fra Darwinowskoe velbekendte Kammertjener kom. Det gode Menneſke gientendte Wallberg strax; han vilde smile, men det vilde ikke ret gaae. Wallberg blev ængstelig. Kammertjeneren førte ham ind i et Værelse, hvor han bad ham vente Fyrstinden. Denne kom snart. Da hun fik Die paa Wallberg, der med inderlig Angſt ſtirrede hende imøde, blev hun uvis ſtaaende, Taarerne ſtyrtede af hendes Dine, hun rakte ham Haanden, ſom han trykte mod ſine bævende Læber. „Wallberg!“ hulkede hun: „maae vi ſaaledes ſee hinanden igjen!“ — „Min Gud, naadigſte Fyrſtinde, hvad er der forefaldet? Jeg finder Dem i Taarer — for Guds Skyld, Fyrſt Darwinow er dog — „Friſt, men ikke her.“ — „Og Fyrſt Wiſſamitin?“ — „Min Fader er her, og er heller ikke legemlig ſyg.“ — „Og Marpha Andrewna?“ ſtammede Wallberg. Fyrſtinden

Picelvede, saa hun maatte holde sig ved et Bord. „Marpha Andrewna“ — hulkede hun, og kunde ikke mere. „Er død?“ raabte Wallberg med et Forførelsesskrig. „Wallberg! for Himlens Skyld — De skal lever — De bliver bleg — hun lever!“ — „Hun lever? lever? Er her? Jeg faaer hende at see?“ raabte Wallberg med stormende Glæde. „De skal faae hende at see — hun længes efter Dem, men fat Dem! Hun er ikke mere den, hun var. Hun har intet Ønske mere, uden det, at see Dem endnu engang, og da — —“ „Hun er allsaa farlig syg? D, røv mig ikke alt Haab!“ — „Vi har intet Haab mere — Marpha har intet!“ Man meldte Fyrstinden, at Grevinden ventede Wallberg.

„Nu Fatning, Wallberg!“ sagde Fyrstinden til den Dybtnebbøiede. „De er en Mand — er Soldat!“ — „Menneske, Fyrstinde, et Menneske!“ stammede Wallberg og fulgte hende i næste Bærelse. Midt deri stod en Lænestol, og paa den saae Wallberg den Elskedes alt forklarede Skikkelse, fra hvis Dine en himmelsk Straale tindrede ham imøde. Ved hende stod Fyrst Wiåsmitin med foldede Hænder. Da Wallberg traadte ind, rakte Grevinden ham den blændende hvide Haand og i den Maleriet imøde, og sagde med sagte, vemsdig Røst:

„Wallberg, her endnu engang — og hisset — hisset evig!“

Han styrtede for hendes Fødder — ømt bøjede hun sig over ham — uvilkaarligt aabnede sig hans Arme, hun sank til hans Brøst og — aandede ikke mere.

(Reinbeck.)

Over Amerikas første Befolkning.

Siden Opdagelsen af den nye Verden har Undersøgelsen af det Spørgsmaal: hvorfra fik Amerika sine første Beboere? meget sysselfat de Lærde. Thi at de oprindelige Amerikanere ikke kunde være deres Verdensdeels Eiendom, men maatte være komne et andetsteds fra, forudsatte man allerede som vist og almindeligt antaget. Nogle, f. Ex. Johannes v. Müller, hidlede den første Befolkning fra Phonicierne, om hvilke det er sandsynligt, at de paa deres Søreiser endog ere komne til Vestindien. Man blev endmere bestyrket i denne Mening, fordi man i de amerikanske Sprog vilde have opdaget nogle Ord, der havde Lighed med det phoniciske; uagtet denne Opdagelse i Grunden var til ingen Nytte. Andre hidlede denne Befolkning fra de gamle Normanner eller

Skandinaver, hvilke paa deres Streiftog endog skulde være komne til Nyfounland, uden at betænke, at Amerikanernes Sprog, Skikke, Religion og Guderlære aldeles ingen Lighed har med den Nordiske. Andre igien lade den nye Verden befolkes fra det naboelige Asien igiennem Behringsstrædet, fordi dette var den nærmeste og naturligste Wei og Dvergang fra den gamle til den nye Verden; desuden fordi de derværende tilgængende Folkesæd have megen Lighed, hvad Physiognomiet angaaer, med de amerikanske Stammer. Hvad synes naturligere, end at Begge have samme Oprindelse, og at Beboere af Asien, som Menneskeflægtens Bugge, efterhaanden have udbredt sig over Amerika og givet det de første Mennesker?

Men hvortil nytte alle disse Undersøgelser, som dog aldrig ville afgjøre Spørgsmaalet? Hvi gjør man sig saamegen Umag, for at bevise og opklare noget, som slet ikke lader sig bevise? Har man da noget sikkert Udbytte af alle de hidtilværende Undersøgelser om de amerikanske Sprogs Lighed med andre, om de derværende Kunstværkers, Cosmogeniers, Hieroglyphers, Religionsstikkets o. dsl. Lighed, eller kan man haabe, at Fremtiden vil yde os slikt? Jeg tvivler derpaa. Der gives jo en meget lettere og sikkrere Wei til at løse Problemet paa, hvorfra Amerika har faaet sine første Beboere, end saadanne Hypotheser, der snarligen om-

styrtes, naar en anden sandsynligere Mening, der grunder sig paa nye tilfældige Opdagelser, opstaar. Man behøver jo kun at antage, at den nye Verden har selv givet sig sine første Mennesker, hvilken Forret man hidtil ene har villet tilstaae Asien; og Striden er med eet afgjort! —

Den eneste Mand, der kunde bringe Lys i Sagen, er Alexander von Humboldt, der saa godt kender Amerika og desuden synes at være fri for Forbomme og ikke at bygge paa Hypotheser. Han erklærer sig herover saalunde i Indledningen til det pittoreske Atlas til hans Reise: „Min Bestræbelse var, i Beskrivelsen over Amerikas historiske Mindesmærker at iagttage den rette Middelvei imellem to Stier, som skifteviis betraadtes af saadanne Lærde, der have sysselsat sig med Undersøgelser af Mindesmærker, Sprog og Folkesagn. Nogle af dem have, idet de forfulgte glimrende eller paa vaklende Grundsteen hvilende Hypotheser, draget almindelige Slutninger af et lille Antal enkelte Facta. De fandt i Amerika chinesiske og ægyptiske Colonier, celtiske Dialekter og Phøniciernes Alphabet. — Medens vi endnu ere uvisse om Dskernes, Gothernes og Celternes asiatiske Oprindelse, vilde man afgjørende tale om alle Folkstammers Herkomst i den nye Verden. — Andre Skribenter igien sammenhobede Materialier, uden nogen sinde at hæve sig til almindelige Begreber; en Hand-

lemaade af ligesaa liden Nytte for Folketærbenes Historie, som for de forskjellige Grene af Naturvidenskabene. Jeg vilde prise mig lykkelig, naar man skulde finde, at jeg ligemeget har vogtet mig for begge Klipperne. Et lille Antal langt fra hverandre liggende Folketærb, Hetrusserne, Egypterne, Tibetanerne og Atytekerne, vise paafaldende Lighed i deres Bygninger, i deres religiøse Foranstaltninger, i deres Inddeling af Aaret, i deres tilbagevendende Tidsperioder og i deres mystiske Forestillinger. Historieforiveren tør ikke lade disse Ligheder være uhemærkede, hvis Forklaring er ligesaa vanskelig som Slægtforaberne mellem Sanskrit, persiske, græske og germaniske Sprogformer; men idet man hæver sig til almindelige Begreber, bør man forstaae at standse der, hvor sikre Kiendsgierninger forlade os. — Overensstemmende med disse Grundfætninger, vil jeg forsøge at fremstille Resultaterne af de Opgivelser, som jeg forsaavidt samlede over Amerikas indfødte Folketærb."

Hr. von Humbold vil altsaa, ifølge denne Forklaring, undgaae begge de Klipper, de strandede paa, der itkun bygge Hypoteser, eller kun samle og sammenhobe Materialier, uden at Resultat derpaa. Men han bliver derover høist uatlende og usikker, og vover aldrig, at fælde nogen afgjørende Dom, hvilket havde været ham muligt fremfor alle Andre, da han saa nye Kiender Amerika. Han synes tilsidst,

ganske at træde over paa deres Eide, der lade Amerika befolkes af Asien, fordi de derværende Kunstværker, Religionen, Ceremonierne, især Kalenderen, have saa stor Lighed med de gamle asiatiske Nationers. — Jeg vil godtgjøre dette med hans egne Ord.

„En opmærksom Prøvelse af den nye Verdens geologiske Forhold og Betragtningen af de over Jordoverfladen udbredte flydende Legemers Ligevægt tillade os ikke at antage, at Begge, det nye og gamle Continent, skulde paa forskellige Tider være stegne op af Vandet. Der ere ingen Grunde til at antage, at Amerika er meget tidligere blevet beboet af Mennesker, end de øvrige faste Lande. Den hyppige Plantevæxt, de brede Floder og de partielle Oversvømmelser ere mægtige Hindringer for Folkevandringer i de tropiske Lande. Det nordlige Asiens vidtstrakte Landskaber ere ligesaa svagt befolkede som Græsletterne i Ny-Mexiko og Paraguay, og man tør ingenlunde forudsætte, at de Lande, der tidliast behøedes, nødvendigen ogsaa maae have den største Befolkning.“

„Spørgsmaalet om den amerikanske Befolknings Oprindelse hører ligesaa lidet til Historiens Færd, som Spørgsmaalene om Planternes og Dyrenes Oprindelse og om de organiske Spirers Fordeling hører til Naturvidenskabernes. — Historien, naar den træder tilbage til de ældste Tider, viser os næsten alle Jordklodens Dele beboede af Mennesker, der holde dem for Stama

mefolk (aborigines), fordi deres Nedstammelse er dem ukendt. Midt iblandt mangfoldige Folkfærd, der fulgte paa hverandre, og blandede sig med hverandre, vorder det umuligt, at adskille paa en sikker Maade de Grundlag, Befolkningen gik ud fra, og at betegne den Grændse, inden for hvilken de cosmogeniske Sags Rige har ligget." —

„Amerikas Folkfærd, de undtagne, der nærme sig Polar kredsen, høre Alle til en eneste Stamme, der udmærker sig ved Hiernesikkelse, Hudfarve, saare lidt Skiæg og glat Haarvært. Den amerikanske Folkstamme viser paaafaldende Lighed med den mongoliske Stamme, der indbefatter de forðum under Navn af Hunner bekiendte Efterkommere af Hiong-nu, Kalkasjerne, Kalmukkerne og Baratterne. — Nyeere Jagttagelser have endog berettet, at ei allene Analaschkas Beboere, men ogsaa flere sydamerikanske Folkfærd betegne ved osteologiske Hiernesikals-Characterer en Dvergang fra den amerikanske til den mongoliske Race. — Naar engang den brune afrikanske Race, og hine Folkesværme, som beboe det indre Afrika og dets nordøstlige Lande, og som systematiske Reisebeskrivere give de vaarlende Navne Tartarer eller Tschuder, ere bedre bekiendte: saa vil de kaukasiske, mongoliske, amerikanske, malayiske og Negerracerne staae mindre enslige, og man vil i denne Menneskeslægts store Familie kun erkiende et eneste Stammebilled, der led

mangfoldige Modificationer ved Omstændigheder, som blive os maaske for bestandigt ubekjendte."

„Det er vistnok Tilfældet, at Sammenligningen af den gamle og nye Verdens Mundarter indtil da endnu ikke førte til nogle almindelige Resultater; — men derfor skal man ei opgive Haabet, at jo dette Studium kunde vorde frugtbare, naar de Lærdes Skarpsindighed engang skulde besidde et større Forraad af Materialier. Hvor mange saavel af Amerikas Sprog, som af det indre og østlige Asiens monne endnu være tilovers, hvis Mechanismus er os netop ligesaa ubekjendt som de tyrehauste, oskiske og sabiniske Sprog. Iblandt de Folkeslægter, som i den gamle Verden ere forsvundne, gives der maaske flere, hvoraf enkelte smaa Stammer endnu have vedligeholdt sig i de store amerikanske Ørtner."

„Naar alligevel den tidligere Forbindelse mellem begge Verdener ikkun meget ufuldkomment lader sig gødtgiøre ved Sprogene, saa fremlyser derimod netop hiin Forbindelse paa en utvetydig Maade af de amerikanske og asiatiske Folkeslægters Cosmogenier, Mindesmærker, Hieroglypher og Institutioner. — Jeg troer her at have søiet til de allerede forhaandenværende Beviser et ikke lidet Antal af hidtil ubekjendte. Overhovedet bestræbte jeg mig for, at adskille det, som pæger paa en fælleds Oprindelse, fra det, der maa betragtes som Resultat af ligeartede Forhold, der finde Sted

iblandt Folket, der staae paa Civilisationens første Trin."

Man seer af Forfatterens egne Ord, at han aldeles ikke afgjør noget i Sagen, men hvad han i Begyndelsen synes at indrømme, tager han i det Følgende altid igjen tilbage, uden at erklære sig tydeligt og bestemt for en Mening. Han siger, at Amerika er sandsynligviis bleven ligesaa tidligt befolket som den gamle Verden; at Spørgsmaalet om Amerikas første Befolkning slet ikke hører til Historiens Færd. — At Sammenligningen af de derværende Sprog med andre den gamle Verdens ikke giver noget vist Resultat, at de havde samme Oprindelse; at Amerikanernes Bygninger, Kunstværker, Tids- og Marsregninger, Gudertære og religiøse Skikke vel tildeels havde stor Lighed med Folket i den gamle Verden; at alligevel stor Forsigtighed var fornøden, naar man ikke vilde lade sig vildelede derved og ulede deraf noget Sikker og Usmindeligt. — Og alligevel skulle, som han siger, de oprindelige Amerikanere nedstamme fra Asien; skulle have største Lighed med den mongolske Mennekestamme, der iblandt alle Mennekestammer næsten er den hæsligste og imod hvilke Amerikanerne ere udmærket snukke Mennecker, som andre Rejsende paa staae; dog skal man i hele Mennekeslægten ikkun erkiende et eneste Stamme billede, men som ved Omstændighederne led mangfoldige Modificationer. — Skal dette Sidste være det

samme, som at vi Alle ere Mennesker, og som Saa-
danne ligne hwerandre, saa indrømmer jeg det. Men
iøvrigt er Forskællighederne og Ulighederne iblandt
Menneskestammerne altfor store og paafaldende til, at
de Alle kunde have en fælleds Stammefader; vi see nu
enten paa de aandelige eller legemlige Kræfter og Egen-
skaber.

Han kommer til Slutningen, efterat han har ind-
rømmet alt det Grundede imod Amerikas Befolkning
fra andre Lande, altid igien tilbage dertil, at alle
Mennesker ere komne fra Asien, og at hele Jorden vid-
fra er befolket. — Men bylder han ei saaledes en For-
dom? Da bytter han ei saaledes en Hypothes med en
anden, da han dog foroven har erklæret sig imod alle
Hypotheser? — Thi hvad andet er det, end Hypothes,
naar man gjør Asien til Menneskeslægtsens Kugge, sæt-
ter Paradiset didhen og lader alle Mennesker og Dyr
gaae ud fra et Punkt? Hidrører ikke denne alminde-
lige Tro, som vi alt med Modermælken have indsuget,
og som derfor ei igien vil forlade os, fra den jødiske
Mythologi; men som heri ligesaa lidet har Stemme
som andre gamle Folkefærds Myther, der Alle ansaae
sig for aborigines og saaledes satte Paradiset i deres
eget Land? — Ligesaa lidet vi nu fæste Lid til Indier-
nes, Persernes, Syrernes, Phøniciernes, Ægypter-
nes o. fl. Sagn og Cosmogenier; ligesaa lidet kunne
heri de jødiske Myther afgjøre noget. — Hvi vil man

al saa endnu steds hylde denne mythologiske Tro og understøtte den ved nye tiltældige Opdagelser og sandsynlige Formodninger? Hvad er det Verdens Sag og hvad for Indflydelse har det paa Religion og Moral, om de første Mennesker ere udsprungne i Amerika eller i Asien; om Paradiset har været ingenvegne eller allevegne, hvor Klima og Jordbund kunde frembringe Mennesker? Dette er, hvad ogsaa Alex. v. Humbold siger, intet Spørgsmaal, Historien kan besvare, thi denne gaar ei saa langt tilbage; jeg tilføier: heller intet Spørgsmaal, som Åabenbaringen kan og skal besvare, thi dette er ingen Gienstand for Religionen. —

Antage vi, at Paradiset har været allevegne, at hvert Land og Klima fra Begyndelsen af frembragte de særegne Planter, Dyr og Mennesker, hvilken Tro er meget naturlig og sandsynlig: saa bortfalde strax alle ufor nødne Undersøgelser om, hvorfra den nye Verden, der ligger ganske fiern og isoleret fra den gamle, har faaet sine første Beboere. Den gav sig dem selv, ligesom den gav sig sine eiendommelige Planter og Dyr. — Dette er den naturlige Opkløring af hint Problem, der saa tidt har skoffet de lærde Hovedbrud. — Er maaskee Amerika ikke ligesaa skönt, frugtbart og mildt, som Asien, for at avle og ernære Mennesker? Ere Naturens Kræfter hist ringere og svagere, end noget andet Sted, at den ei var istand til, at danne Mennesker?

Har ei Amerika ligesaa skønne Dale, som Asien? Er ei Dalen Quito i Sydamerika ligesaa god og passende til Mennekeslægstens Bugge, som den skønne Dal Caschemir i Asien? Er ei Naturen med alle dens Frembringelser i den nye Verden langt større, skønnere, mere ophøiet og rigere, end i den gamle? Og Amerika skulde været uskiftet til Paradiset?

Man indvende ikke, at dog den jødiske Historie og Mythologi gøre Asien til Paradiset, at Kunster og Videnskaber der først vare opfundne og blomstrede, at dog nogle Ord findes i de amerikanske Sprog, der have Lighed med asiatiske, at de oprindelige Amerikaneres Physiognomier havde Lighed med de asiatiske Nationers; ja, at selv deres Bygninger, Pyramider, Kunstværker, Hieroglypher, deres Cosmogenier, Myther, Religionsstikke, selv deres Kalender havde stor Lighed med de gamle orientalske Folkesæd: —

Disse Indvendinger ere let besvarede, naar man kun ikke allerede i Forveien er indtaget af Fordomme og ikke altfor meget hænger ved Fædretroen. Til Myther kan man ei have Lid, de være nu jødiske eller persiske eller indiske. — At Kunster og Videnskaber først opblomstrede i Asien, er intet Beviis paa, at ogsaa de første Menneker fødtes der. Ikkun det følger deraf, at Mennekeslægten har dannet sig sildigere i andre Verdensdele; ligesom det da, selv endnu, efter saamange tusind Aar af dens Tilværelse, er ganske mørkt

og udannet i mange Egne paa Jorden. Og gaves da ikke i Amerika, alt læn før vor Tid, dannede Folkefærd, hvilket de Monumenter bevise, som Alex. v. Humboldt har opdaget og beskrevet? at der i de talrige amerikanske Sprog findes hundrede og nogle og halvfjerdesindstyve Ord, som hin Lærde siger, der have Lighed med Ord i de asiatiske, er en høist ubetydelig Indvending. Hvor ofte feile ikke Sproggrandskeren i slige Undersøgelser, og hvor latterlige ere ofte deres etymologiske Uledninger! — Men jeg vil indrømme Ligheden; var det at undres over, at der i Amerikas mange gandske forskellige Sprog gaves nogle Ord, der klinge lig de asiatiske, da de menneskelige Sprogorganer ere eens, og da man i alle Sprog finder Ord, der ere ligelydende eller dannede efter Klang, Toner og Lyd, som man hører af Dyr og Naturphænomener? — At de amerikanske Folkefærds Physiognomier have nogen Lighed med de tilgrændsende Nationer i Asien, og efter flere Nuancer gaae over til Tungusernes, Grønlandernes og Mongolernes Ansigtbdannelse, er end mindre at undres over, da begge Verdensdelene grændse til hinanden og begge Indvaanere altsaa ere Naboer. De have sandsynligviis enten blandet sig med hverandre, eller Klima, Jordbund og Naturbeskaffenhed have fremvirket disse Overgange, uden at Menneskene selv ere Skyld deri, eller nedstamme fra hverandre. — At endeligt Kunstværkerne, Mindesmærkerne

og selve Marsregningen hos den nye Verdens Beboere stemme overeens med den gamle, er mindst at undres over. Ere da Amerikanerne ikke ligesaa godt Mennesker, som vi? Have de ikke samme Anlæg, Evner og Kræfter, som vi? Besjæde de ikke, ligesom vi. Kunstfærdigheder, som deres Kunstprodukter godtgjøre? Maatte altsaa ikke lige Organisationer, lige Anlæg og Evner ogsaa avle lige Resultater? Maatte Amerikanerne først have andre Bygninger og Kunstværker for sig, før de kunde opbygge noget lignende? Maatte de just have fremmede Læremestere, for at opfinde og frembringe alle slags menneskelige Værker? — Hvi tiltroer man ene Asiaterne Evne til at opfinde Kunster og Videnskaber? Det var et Under, dersom den nye Verdens Beboere, der havde ligesaa lang Tid til at danne dem? og hvis Land og Klima ere ligesaa skønne og milde som Asien, ikke ogsaa skulde være komne paa Opfindelsen af Kunster og Videnskaber, og det af dem selv og uden Læremestere. — Det var et Under, hvis de ellers vare opmærksomme Sagttagere af Stierne, om de ikke skulde være komne paa de samme Resultater med Hensyn til Tidsregningen og Kalenderen, som Astronomien ledede Asiens Beboere til. — Var dette ikke slet, maatte da ikke Amerikanerne være et Slags Mennesker, der stode dybt nedenfor os? — Vel gives der Nationer, der staae langt tilbage for Europæerne og Asiaterne i Aandssevner, og derfor heller ikke i saa

mange tusinde Aar have bragt det videre i Dannelsen, og som altid blive staaende paa det samme Punkt; men Amerikanerne kan man ei godt henregne til disse.

Uf alle disse Grunde fremlyser, at vi ikke behøver at hente den nye Verdens Beboere hid fra den gamle, for at løse os den Gaade: hvorfra de oprindelige Amerikanere ere komne, hvorfra deres Ord hidrøre, som have nogen Lighed med andre Ord i orientalske Sprog; hvorfra den Lighed kommer, man møder iblandt Monumenterne, Hieroglypherne, Cosmogenierne og Relionsstikkene hos den gamle og nye Verdens Folketærb. Alle vegne, hvor Omstændighederne tillode det, frembragte Naturen Dyr og Mennesker, og disse Beskaffenhed rettede sig stedse efter Jordbundens og Klimaets Natur; derfra hidrører den store Mongfoldsighed af Dyr og Mennesker, ligesom af Planter og Bærter. — Menneskets næsten lige Organisation og dets naturlige Anlæg satte det tillige istand til, alle vegne, hvor det fremsprang paa den moderlige Jordbund, at danne menneskelige Sprog, eller articulerede Toner og Ord, at opreise Huse og Bygninger, Kunstværker og Monumenter, og at gjøre en Kalender, uden først at lære det af Fremmede. Alt Menneskeligt er tillige naturligt, og maa engang gaae i Opfyldelse og vorde til Virkelighed. Eie vi da ikke allerede Beviser nok, at een og samme Opfindelse, f. Ex. Krudtet, Bogtrykker, og Træsnittkunsten, Kofoppepodningen, stede

paa flere Stæder og i gandske fierne Verdensdele, f. Ex. i China og i Tydskland, paa een og samme Tid? —

Man spare derfor i Fremtiden den ufornødne Møie, at forklare sig den Gaade, hvorlunde den nye Verden, der ligger saa isoleret og i mange tusinde Aar blev os aldeles ubekiendt, saaledes, at vi neppe anede dens Tilværelse, kunde befolkes fra den gamle; og hvilket Folk det var, som først opdagede og befolkede dette Land. Er det ei langt lettere, naturligere og troeligere at antage, at Amerika, Sydbindien og alle andre os endnu ubekiendte Lande i Verden fra Begyndelsen af have været befolkede og givet dem selv deres Mennesker og Beboere, ligesom Asien, som vi hidtil ene have tilstaaet denne Forret? — Har man ikke for længesiden erklæret det for umuligt, at Planterne og Dyrene skulle fra eet Punkt af have udbredt sig over hele Jorden? Hvorlunde vilde de, i kort Tid levende, ikkun langsomt fremkrybende, kun for et vist Klima bestemte Dyr være istand til, at gjøre saa store og besværlige Vandringer over uvejsomme Bierge, mange Heder og uigiennemtrængelige Skove, rivende Floder, dybe Moradser og hede Sandørkener, ja selv over rumt Sæe, som man tiltroer dem? — Ligesaa lidet var det de første Mennesker muligt, at naae til Amerika og Australien. Os er det nu vistnok let, at besøge og bereise Jordens fierneste Lande. Men hvilke Opfindelser have vi ikke gjort siden den Tid, og hvilke Hjælper

midler, som vore første Forældre aldeles savnede, staae ei os til Tieneste? Man betænke, hvor elendig og forladt Menneskenes første Tilstand maatte være, i Sammenligning med den nuværende! — Og alligevel er det endnu ikke lykkedes os, efter saa mange tusinde Aars Forløb, at opdage og kiende hele Jorden med alle dens Dele. Og de første Mennesker, for mange tusinde Aar siden, skulde allerede have udført dette vanskelige Foretagende, udført det saa fuldkomment, at vi alle vegne, hvor der opdages en nye De, allerede møde Mennesker, og det eiendommelige, forskiellige fra andre? — Har man vel nogenstunde brugt sin Fornuft rigtigt, naar man troede dette og holdt det for muligt? — Man sig ei, at Verdens Lande næsten tilhobe kun ere adskilte ved smalle Havsnevrer, eller ved Der staae i Forbindelse med hverandre; at altsaa Menneskene letteligen tilsværes kunde overvinde disse Vanskeligheder og Hindringer og efterhaanden bestandigt trænge videre frem, til Jordens fjerreste Lande, indtil Syd- og Nordpolen. Det er lettere sagt end giort. Det er sandeligt ikke saa let at komme over Behringsstrædet til Amerika, saa man torde tiltroe det Mennesker uden alle Hielpemidler. Og hvorlunde kom man fra Amerika eller Asien til Australien? Hvor vanskeligt et Foretagende for vilde, uvidende og forladte Mennesker.

Hvor langt fornuftigere er det dog og mere overensstemmende med Naturen og den store Verdensskabers Værdighed, naar man strax lader hele Jorden worde befolket og besat med Planter, Dyr og Mennesker; naar man antager, at hvert Klima, hvert Land, hver Jordbund for sig, aabenbarede sine Skatte, udviklede sin Rigdom og Producterne, saasnart den nye store Katastrophe indtraadte, der gav vor Jord, efter Stammeverdenens Undergang, en anden Gestalt og de nuværende Frembringelser og en nye Skabelse af Dyr og Planter! — Mon ikke dette foranlediger os mere til at beundre Naturens Rigdom og Guds Almagt, end naar man af hver Plante- og Dyrart og af Menneskeslægten selv ikkun lader eet kummerligt Par fremstaae, fra hvilket alle andre Dyr og Mennesker paa hele den vide Jord skulde have deres Oprindelse? Og hvor meget bedre forklares ikke tillige den store Mangfoldighed og Forskiellighed iblandt Dyr- og Menneskeracerne, naar man antager, at Naturen, der er saarig og utømmelig i sine Frembringelser, gav hvert Klima og Jordbund de passende Planter, Dyr og Mennesker! — Da behøve vi ikke først at ty til Klima og andre Hielpemidler, for at forklare den altfor store Ulighed og Forskiellighed imellem en Europæer, Neger og Papu. — Skulde det vel være muligt, at Klimaet kunde have bevirket saa store Forandringer? Hvad kan vel være eller tænkes mere uligt i Verden, end de for-

Kjællige Menneskearter? — Hvilken stor og opløftende Tanke, at see Guds Skabelse med eet begynde paa hele Jordkloden, og at lade hvert Land, hvert Klima strax fra Begyndelsen af vorde besat og befolket med de passende Planter, Dyr og Mennesker! Hvor smaalig derimod den Idee, og gandske efter Barneverdenens nødtvungne Indsigter, at tiltroe Naturen ikkun saa mange Kræfter, at de kunde frembringe et usfelt Par Mennesker, som det opdrog ligesom i et Drivhuus, for deraf at befolke hele Jorden; som dog flige Drivhuus-Mennesker og Skabninger slet ikke passede for, da de maatte bukke under for det raae Veirsligt, for hver Mangel, hver Fare. — Bort altsaa med denne Idee!

Alligevel vil jeg herved ikke fragnæ, at der jo fra Tid til anden have været Forbindelser, Besøg og selv Folkevandringer, især fra Asien, til den nye Verden, hvorved nye Skikke, Religionsbegreber, Cosmogenier, Kunster og Videnskaber, selv udenlandske Ord og Sprog bleve forplantede did; uagtet jeg ikke kan indrømme, at den nye Verden først er befolket af den gamle. Hvor lang Tid er ikke henrunden efter Ushers Tidregning imellem Amerikas Opdagelse og Verdens Skabelse! Hvor mange store og mærkværdige Tildragelser kunne ikke i dette Tidrum have fundet Sted for Amerika, om hvilke vi intet vide, som ingen Annalist har op-

tegnat, eller som Efterverdenen intet kiender til! Det er ikke umuligt, at Phønicierne allerede have drevet Handel og anlagt Kolonier der. Ligeledes kunne over Behringsstrødet fra Tid til anden være giorte Streiftog og Indfald af asiatiske Nationer, da begge Verdensdele alt for længe siden vare befolkede. Amerikas Historie omtaler jo selv sliche Fremmede, der vare komne til deres Land og meddeelt Beboerne Love, Religion, Kunster og Videnskaber. — „Skæggede Mænd,“ siger Alex. v. Humbold, „af mindre dunkel Hudfarve, end de Indfødte, træde frem i Amerikas Historie, uden at man veed deres Fødested. Som Overpræster, Lovgivere, Bønner af Freden og de af dem yndede Kunster, ombannede de engang de Nationers Forhold, som de fandt ærefrygtsfuld Optagelse hos. Quetzalcoatl, Bochica og Mungo Capac ere disse hemmelighedsfulde Væsners hellige Navne.“ — „Det synes Alt at hentyde til det østlige Asien og til Folkesfærd, der stode i Forbindelse med Tibetanerne, Schamanisterne, Tartarerne og med de skæggede Ainos paa Verne Jesso og Sachalin.“ — Dette synes at stadfæste min ovenansførte Paastand, at der fra Tid til anden skeete Indvandring i Amerika. Men dette kunde ikkun først være Tilfældet, da Menneskeslægten allerede var mange tusinde Aar gammel og vorden til dannede, mægtige og store Folkesfærd. Thi til saadanne Foretagender hørte vistnok alt mange Hielpemidler

og Kundskaber, som de første Mennesker savnede ganske. — Og siger da den oprindelige amerikanske Historie, der gaaer tilbage til det femte Aarhundrede, at disse ankommende Fremmede først havde befolket Landet? Ingenlunde! De fandt der en ærefrygtsfuld Opdagelse. — Landet var altsaa ved deres Ankomst allerede befolket og besat med Mennesker. Og de gjorde intet andet, end at de underviste, cultiverede og civiliserede de oprindelige Indvaanere.

(J. G. J. Ballenstedt.)

Sierra Morena.

(Et elegisk Fragment af Karamsins Papirer.)

I det blomstrende Andalusien, hist hvor stolte Palmer
 suse, hvor Myrthelunde dufte himmelsk Bellugt, hvor
 den majestætiske Guadalquivir dvælende henflyller sine
 Belger, og Sierra Morena rosmarinomkrandsset hæver
 sig — der saae jeg den Skionne, som hun nedslaaet
 stod ved sin Alonzo's Minde — støttende sig paa sin
 Liliehaand. En Straale af Morgensolen forgyldte den
 hvide Urne og forhøiede den sømme Elvira's rørende
 Ynde! De brune Lokker nedfløde ad hendes Skuldre
 og slagrede om det sorte Marmor.

Elvira elskede Ynglingen Alonzo — Alonzo elskede Elvira. Den nære Forenings frydfulde Haab tilsmilte Begge; men Skibet hvorpaa han hidsvommende fra Majorca, sin Fædreneese — nedfank i Lceanets Grav. Dette Rædselsbudskab nedflog Elvira. Tiden forvandlede Fortvivlelsen til stille tærende Nummer. Hun reiste sin Siels Elskede et Marmorminde, og vadede det hver Dag med hvide Taarer. — Mine Taarer sammenfløde med hendes, hendes Smerte affspejlede sig i mit Dø; i mit Hjertes Følelser gienfandt hun sine, og kaldte mig Ven — Ven!

Hvor sødt klang dette Navn fra den Elskedes Læber! Dengang kyssede jeg førstegang hendes Haand. Elvira talte med mig om sin uforglemmelige Alonzo, malte mig hans skønne Siel, hans Kjærlighed, hans Fryd, hans Salighed — derpaa sin Fortvivlelse, sin Smerte, sin Græmmelse; og endelig den Lindring, den Trost, hendes Hjerte havde fundet i det søde Veneskab! Da straalte Elvira's Blikke himmelsk Ild, hendes Kinder glødede, hun trykte min Haand. Kjærlighedens Vtina luede i mit Bryst, mit Hjerte fortæredes af dens Flamme, mit Blod brændte, og jeg — jeg maatte følge den Ild i mit Jnderste.

Jeg kiulte min Lidenskab, kiulte den længe. Hvad min Siel glødende nærede i sig, vovede ei min Tunge at udsige; thi Elvira havde svoret, Ingen at elske, uden sin Alonzo; hun svor, ei at elske anden.

gang. Frøgtelige Gæd! Den lænkebandt min Tunge. Vi vare uadskillelige. Sammen vandrede vi langs med den majestætiske Quadalquivirs grønnende Bredder og sad ved dens brusende Strøm, ved Alonzo's forgyækkende Minde, tause og stille; kun vore Hjerter talte. Elvira's Blik sank mod Jorden naar det mødte mit, eller vendte sig mod Himlens Blaa. Sukke opstege fra vort Bryst, foreente sig, sammenfløde med Zephyraanden og bortsvandt med den i det uendelige Rum. I Venstabs Favntag følte jeg Elvira's Hjerterbanke høit; saae hendes skinnende Ansigt gløde; følte hendes Pulsens Stormslag; mærkede at hun vilde berolige sig, og dæmpe Blodets Ildstrøm. Hun vilde tale, men Ordene bøde paa hendes Læber. Min Qual var min saligste Nydelse! Ofte overraskede os den sorte Nat i sjerne Eensomhed, hvor Vandfaldenes Brus, gientagen af Ekkoet fra Serra Morena's Klippevægge, gientonte i Kløfter og Dale. Drevne af Stormen henvæltede Skyerne sig, hvislende Lyn betegnede bratforsvindende Lidbaner paa den mulmsorte Himmel, eller Maanens vemodige Ansigt nedskuede fra Firmamentet. Elvira elskede Naturens Rædsels-scener; de opløstede, henrykkede, begejstrede hendes Siel. Jeg var med hende, og frydede mig over det skumrende Mørke. Det bragte vore Hjerter nærmere, det skjulte Elvira for hele Naturen. Jeg var allene med hende. Ak, længe kan man kæmpe med Hjertet, men hvem kan beseire

det? De rasende Bølgers Stormflugt overstyler alle Dæmninger, og Klippedierge briste af Jidens Magt som ulmer i deres Jnderste. Min Lidenskabs Vælde overvandt Alt, og den længe tilbageholdte Kiærlighed udgød sig i en øm Tilstaaelse. Jeg knælte for hende, brændende Taarer flode af mine Dine. Elvira blegnede og glødede paa ny. Frygt og Tvivl og søde Kængsler malte sig afvejlende i hendes Ansyn. Med hulde Blikke rakte hun mig Haanden. „Er da Venstaa Dig ikke nok?“ sagde hun, „Du tvinger mig til at bryde mit Lovte — det helligste og høitidsfuldeste! Men, om end Himlens Torden — — Jeg elsker Dig!“ Mine Kysse lukkede hendes Mund. Gud! det var mit Livs saligste Dieblif!

Elvira ilte til Alonzo's Minde, omfavnede knættende den hvide Urne og talte med skjælvende Røst: „O, min Alonzo's Skjæde, tilgiver Du Din Elvira? Jeg svor evigen at elske Dig — og aldrig ophører jeg at elske Dig! Dybt staaer Dit Billede i mit Hierte; hver Dag skal smykke Dit Minde med nye Blomster, væbede af min Taarebug; men jeg svor endnu, Ingen at elske uden Dig, og jeg elsker —! Tilgiver Du Din Elvira?“ — Veltalende er Kiærligheden. Jeg beroligede den Hulde, og Skyerne vege fra hendes Engleansyn. Selv bestemte hun vor Foreningsdag. Hvor lykkelige vare vi ikke! Men høit over os samlede Aweirsskyerne. Alt duftede Altaret af Roser og Lilier,

og jeg nærmede mig det med den yndige Brud, med henrykt Siæl, med et Hierte bævende af Salighed; alt vilde Præsten signende indvie os til den evige Pagt, da pludseligt, fortklædt med blegt Ansyn og mørk Mine en Ubekendt treen frem og stødende sig Dolken i Hiertet tilraabte Elvira: „Mænederske! Du svor evig kun at være min, og glemte Eeden! Jeg svor at elske Dig til Graven! Jeg dør — jeg elsker!“ Med bløddende Hierte nedfank han paa Templets Steengulv.

Lyntruffen stod Elvira der; overvældet af dræbende Skræk skreg hun: „Alonzo! Alonzo!“ og sank afmægtig hen paa Altarfoden. Denne blege Ubekendte var Alonzo. — Medens Elvira troede ham begravet i Havets Dyb, sukede han i Algier i Slavelænker, og var nu frigivet vendt tilbage. Jeg bar Elvira ud af Templet. Hendes Sandser vendte tilbage, men for evig var Rieerlighedens Tid flukt i hendes Die som i hendes Hierte. Paa det Sted hvor hun havde begrædt den Dødtroede, begrov hun den ulykkelige Alonzo's Liig, og tog Sløret. Ak, hun vilde ikke sige mig Farvel, hun undveeg Rieerlighedens sidste Favntag. Dde var det omkring mig og i mig; omkring flakkede jeg, omhyggeligt søgende ethvert Winde om den Ulykkelige, men Kulde og Mørke mødte mig overalt. Almægtigt drog det mig da igien til de skumle Klostermure hun boede indenfor. Mosgroede Taarne hævede sig, Jernlaase tilsluttede de sorte Porte, en evig Taushed laae

bræbende over Tensomheden, hvorfra kun een Stemme uophørligt tilraabte mig: Elvira er ikke for dig! Endelig rev jeg mig løs fra disse Bierge, forlod Andalusien, Spanien, Europa — og da jeg efter Mars Forløb atter vendte tilbage, vædede jeg den hedengangne Himmelbruds Grav med hebe Taarer, de sidste mit Døie fældte.

Nu lever jeg under Ruslands kolde Zone, hvor Solen opstigende bestraaede min Bugge, hvor den en gang dalende skal beskinne min Grav!

En Nat paa Besuv.

(I Høsten 1817.)

Op vare vi vandrede af Herkulanums Grav, og nu laa, smykket med Livsfarver, omstraalet af det glødende Sydens Ynde, den skionne Egn for os i uendelig Roelighed. Trindt omkring os smilte grønnende Wiinmarker, Havet svømmede os imøde i søverglindsende Strømme; majestætisk opløstende sig og udspyende mørke Skymasser mod Himlen, stod Ildbierget for os, og over hele det herlige Malerie hvælvede sig en mørkeblaa Himmel. Solheden var bræbende, hedt brændte Sandet under vore Fødder, og med ildglødende Afsyn

standsede vi ofte dybtaandende, støttende os paa vore
 Vandringsstave, nær Jordhærvælsen. Lavabække udgyde
 sig over Egnen og nær derved blomstrer og aagerer Na-
 turen i al sin Rigdom, og vppigt grønnende Vinran-
 ker, som Christi Taarer modnes paa, skue medlidende
 over i det frygtelige Dde. Paa den smale Sandvei,
 midt igiennem Ddelæggelsen, vandrede vi nu, paa høire
 Side en bruun med Lavaslytter overstrømmet Dal, ved
 hvis Ende Besuv, smykket med en Skykrone, tronedede
 som en Konge, paa venstre Side al Paradisets frugt-
 bare Fylde og længere borte den rolige Søe henrislende
 med Sølvbølger om Portici's Blomsterlunde. Som
 Aftenrødens Duft svømmede over Bierg og Dal, og et
 svagt Karmin dæmrede giennem Kastanietræernes Løv,
 nærmede vi os Egnens Jordærver, det brune, frygtelige
 Besuv. Sorte Røgskyer bølgede stille opaf det ene Krater,
 medens det andet udspyede Ild og Flamme. Stedsse
 lydeligere bragede det i Biergets Indre, stedsse
 høiere, stedsse frygteligere hæver sig Biergets Ildmagt;
 forneden flaaer Flammen ud, foroven Røgen, Ildstene
 fare ud og nedfalde raslende i guldfarvede Buer over
 Lavamasser. Og under denne de frygteligste Natur-
 kræfters Storm, den slumrende Jords og de glindsende
 Stjerners smilende Rolighed. Bag ved Besuv blinkede
 paa Nattens Himmel et blaaligt Lys, i Sølvætheren
 stod som et dunkelt Træ, en Røgsoile, udvældende af
 det ene Krater. Skykker, giennemlynte af røblige

Luer, bølgede op af det andet. Svovldunsterne forvandlede sig til et matstraalende Guld, liig en mild, sig nærmende Guddoms Engle, svævede Sølvskyer frem; over Vandfladen flyver et Guldskær, nu straalende som et reent Krystal bag brune Besvømmer den fulde Maane. Men snart drager Besvøm sit Skyslor for dette Lys. Et Vindstød sønderriver det, og atter staaer den skønne blide Maane i sin fulde Glans.

Under vore Fødder rullede gnistrende Lavamasser ned i den rædsomme Afgrund. Hvilket Chaos trindt om os! Stum, midnatlig Døde herskede giennem dens hele sønderrevne Natur, og opaf Biergkløsterne syntes Underverdenens Rædsler at stige. Hør! — I Biergets Indvolde en fiernt henrullende Torden! Derpaa dyb Stilhed, kun afbrudt af nedraslende Etene. Hvis det nu nedblinkte til os over Bierghøiens Rand! Hvis Underverdets Ild, pludseligt opgnistrende af den brustne Jord vælte os imøde — vi vare forlorne! Just jog Vinden den flammende Røgsky hen over vore Hoveder; bestøget var Bierget, og over smaae, Svovldunster uddampende Høie, ilte vi hen hvor brændende Ildstein og glødende Skymasser forkyndte Kraterets Nærhed. Nu — Hentykkelse uden Lige! — nu tronet det over os i flammende Herlighed. Fra sine Afgrunde hylt Vandenes og Stormenes Krig i gyselige Accorder. Røghvirvel dampe, Ildbølger udvælde af Biergsvælget og fem Lavastrømme flyde som Purpurkapper om dens

Lænder. Hør, hvor det arbejder, larmer og raser! Mod Firmamentet hæver sig Elementernes Kamp i flammende Søiler. See, giennem Skybølger knitter en Ildstraale. Den deler sig i tusind Stierner, herligt blinke de paa Himlens Azur, og dale derpaa som en Guldregn i det de slukkes. Det er de af Afgrunden opkaastede Stene, hvoraf nogle tæved os flaae ned i Jorden. Derhos damper det af det andet Krater, og frygteligt hvistlende Luer giennemblinke Røgen. I Lavastrømmen vilde vi dyppe vore Stave. Over Gruus og Aske trænge vi frem, vore Kapper og Kinder ere luerøde; alt stode vi ved den langsomt henflydende Ildbæk. Vore Ledfagere øste noget deraf med Jernskovle, og lagde en neapolitansk Mynt deri, som øieblikkelig smeltede. Heden var saa uhyre, at vore Støvlesaaler truede at opbrænde og jeg kun een eneste Gang kunde komme Lavaen nær nok for at berøre den med min Stok. Nu tordnede Bierget og guldgule Ildmasser stege, omslydte af Purpurfyer, opaf Krateret. Snart var hele Øsien besaaet med glødende Stene som med glindsende Stierner. Rædsel vendte vore Fied. Ud den meest ubanede af alle Veie ilte vi tilbage, for at undvige de af Bierget udstyrte Stene. — O Natur! Hvor rædselsfuld skien viiste du dig for vort Blik i Besuvs Flammebrand og Jordendron! Trint omkring os dampede Svovlen af Jordens Kløfter, og hvor huult lod ikke hvert vort Fied. Hvo veed, hvor

lynd den Jordkorpe var, der bar os, udsprent over
 Jldhave og underjordiske Dyb. En underlig Følelse
 giennembrøvede mit Bryst. Stor og atter uudsigelig
 liden, forekommer man sig i saadanne Timer, som jeg
 gad kalde Livets Søverblikke. Stor: thi ophviede
 over Hav og Støb, som Gubernaturens frie Søner,
 over os Himmeltektet, under og ved os Jordens Under-
 værker, stode vi der, ahnende den evige Aand; Liden:
 thi frembrydende Biergluer kunde hvert Dieblit opflus-
 ge os liig skælvende Blade.

(Edv. Gehe.)

Den mærkværdigste Knappenaal.

Af en utrættelig Kunstners livlige Bærsted var tillis-
 gemed tusinde Søstre ogsaa den Knappenaal udgaaet,
 hvis Hændelser jeg har foresat mig at beskrive; dog,
 ingen af dem alle var en saa glimrende Lod beskaaret,
 og medens hine gik under i æreløst Merke, bragte et
 lykkeligt Tilfælde denne paa den skønne Ninon de
 Lenclos's Pyntebord. Her naaede den det første
 Trin af hiin Lykkestige, der førte den til selve Thronen.

Til Glædens og Kiærlighedens Helligdom, til hiin
 fortryllende Lais, vor Knappenaals Eierinde, begav

sig en Morgen Madame de Maintenon; hun kom
 fra Abbeden Gobelin, der dengang pleiede at give
 de fromme Damer, hvis Samvittighedsraad han var,
 uskyldige Gaver. Denne hellige Mand havde just for-
 æret Madame de Maintenon en nydelig Naalepude,
 og ved sin Indvielse rensset den fra al verdslig Syndig-
 hed. Men som Skiebnen ofte finder Behag i at lege
 med Menneskets Helligste, saaledes ogsaa her. Vor
 fromme Skionne tager sit Tørklæde for hastigt frem,
 og ned ruller Silkepuden for Ninons Fodder. Hun
 tager den op; Madame de Maintenon rødmer, og øn-
 sker den tilbage. Denne Rødmen, denne ængstelige
 Bekymring, vækker Ninons Nysgierrighed og hun vil
 kun bytte Puden bort mod Hemmeligheden. At over-
 lade saa skionne, men og saa profane Hænder denne
 kostelige Skat, er en Banhelligelse, Madame de Main-
 tenon bærer ved Tanken om: piinlig Forlegenhed bin-
 der hendes Tunge. — „De tier?“ udraaber Ninon,
 „nu, saa har jeg Lov til, at troe Alt, hvad jeg fin-
 der for godt. En eller anden smægtende Tilbeder har
 vel hylidet Dem ved denne Gave — maaffee Villarces-
 aus — Chevreuse — eller vel endogsaa Kongen selv!“
 — Ved dette høie Navn gløder Madame de Mainte-
 nons Kind stærkere, ængsteligere hæver sig hendes Barm,
 og hendes lidende skionne Ansyn viser hendes Hjertes
 Kamp, indtil hun endelig, besluttet, hellere at give
 sig til Priis for Ninons bidende Spot, end at vove

sin egen *Vert*, med bævende *Læber* tilstaaer, den hendes saa dyrebare *Gave* kom fra hendes *Skriftfader*. „Nu,“ svarte *Ninon* leende, „at *Abbed Gobbelin* kunde giøre mig saa nysgierrig, vilde jeg have forsvoret. For at giøre min *Paatrængenhed* god igien, tillade De mig at fæste den første *Maal* i denne *Pude*. Her, denne i min *Sløife*, der minder mig om en nylig glad *henrunden Aften*, den vælger jeg, og jeg finder denne *Forening* træffende. Da jeg overalt holder Dem min *Dyrebare*, for from, mere af *Grundsætning* og *Dvang*, end af *Tilbøielighed*, saa vil denne det *Helliges Blanding* med det *Danhellige*, sikkert bringe Dem *Lykke*.“ Med disse *Ord* fæstede hendes nydelige *Haand* vor *Maal* i *Puden*, og, hiertelig glad ved at slippe ud af sin piintlige *Stilling*, forlod *Madame de Maintenon* *Ninon* saa *Dieblikke* efter.

Om *Eftermiddagen* besøgte den *verdenskloge Abbed* sin *fromme Skionne*. Taknemmelig viiste hun ham hans *Gave*. Da bemærkede hans forstende *Die* kun den eneste *Maal* i *Puden*. Han kastede et spørgende *Blik* paa *Madame de Maintenon*, der rødmende skjulte *Sandheden* for ham, og opbevarede en saa vigtig *Tilstaelse* for alvorligere *Timer*. Dog, snart ville vi see vor *Knappemaal* spille en større *Rolle*.

Hypigt gik *Kongen* paa hiin *Tid* med *Damerne Montespan* og *Maintenon* i *Bersailles* løvrige *Gange*. Her yttrede han allerede dengang sit høie *Velbehag* for

den fromme Maintenon, saa at den stakkels Montespan ofte hierteligt fortrød, selv at have bragt denne farlige Medbeilerste i Kongens Selskab. Paa en af disse Lystvandringer, paa en Sommerdag faldt den usædvanligt brændende Soel Madame de Montespan, der forgæves søgte at sammenhæfte et, steds af Binden opløstet Slør, meget besværlig. Forstemt forlangte hun en Naal af Madame de Maintenon, som, efter forgæves at have søgt en, undskyldte sig. (Missions Naal tillod hendes strænge Søder hende ei at udlevere, thi den sammenhæftede hendes Halstørklæde).

„Dog min Naadige, en har De jo — men, jeg maa sige, forekommende er De just ikke i Dag!“ raabte Madame Montespan vred, og iilsomt greb hun med disse Ord vor Knappenaal. Nu bortaandede den susende Zephyr det misundelige Flor fra den engleskionne Barm. Glædedrukken stirrede Monarken, rødmende søgte den blufærdige Maintenon forgæves at gribe det lette flagrende Klæde, — da saae, hidtil spøsfelt med sit Slør, Madame Montespan paa Kongen, og rask opflammede hendes Brede. Glemmende Naalen greb hun, neppe sig selv mægtig, sit Slør, ridsede sig tilblods og kastede den med de Ord: „Seer De Madame, hvor Deres hæslige Naal har saaret mig! I dag synes Alt, hvad der kommer fra Dem, at skulle volde mig Emerste!“ til sin frygtede Medbeilerste, den bly Madame

de Maintenon. — For at lade som han ikke hørte saa heftige Ord, tog Kongen Maalen op, og tilhvistede Madame Montespan, for at give Sagen en artig Bending: „Ingen uden jeg skal eie denne Ulykkesnaal, da Deres dyrebare Blod har farvet den.“ Den Saarede taug; man vendte tilbage, og denne alt forladte Elskerinde, martredes endnu af Tanken; Maalen vilde minde Kongen mindre om hendes Saar, end om hendes Medbeileres Indigheder. — Ved Kongens første hemmelige Sammenkomst med Madame de Maintenon, gav naturligviis det nye Forefaldne Underholdningsstof; med Begeistring talte Kongen om den ham saa dyrebare Naal, men ret vel saae han, at hans Elskedes Mine blev mørkere, jo fyrigere han talte; for at overbevise den yndige, skinsyge Kone om hendes Uret, bød han hende frivilligen Maalen tilbage, med den smigrende Betingelse, at den aldrig mere skulde lukke hiint Lørs Flæde, der havde røvet ham hans Rolighed.

Men Himlen syntes nu engang ikke at unde Madame de Maintenon denne Naal. En Dag traadte Ludvig XIV uventet ind i hendes Gemak, — i Hast og Udspredelse sammenhæftede hun, glemmende sit Løfte, sit Halstørklæde med denne Naal, og først senere fik man Visshed om, at Kongen ved Enden af dette Kierlighedsstævne for stedse fik den hjælperige Mægleresse i sit Bærge og opbevarede den som et lykkeligt Pant paa sin Triumph.

Saa dan fandtes denne Fortælling i en anseet Dames Papirer fra hine Dage, og endnu for faa Aartier siden besad man i Paris dette kostelige Minde om en Kionnere Fortid, indtil ogsaa i den gruelige Dinvæltningstid en rasende Sansculot tilintetgjorde det.

(SOU.)

Sands sidste Brev før Fuldbyrde- sen af hans blodige Daad.

(Ligesom Sand har fæstet hele Europa's Opmærksomhed paa sig, idet han stakte et Lys, hvis Straaler naaede langt over dets Grændser, og er vorden en Gienstand for levende Samtaler, heftige Stridigheder, i det NoGLE hævde ham til lige Rang med de ædleste Frihedsforsægtere, Andre uedbrage ham blandt almindelige Sniigmordere, saaledes kan vel følgende, efter Originalen tro afskrevne Brev gjøre Fordring paa en særegen Interesse, da det indeholder den eneste Undskyldning, der fornuftigviis lader sig anbringe for hans i og for sig selv stede fordømmelige Bloddaad, den nemlig, at han i sin ellers æble Siels Forvildelse ansaae dette Mord for nødvendigt, retmæssigt og fortienstligt.)

(10*)

„Til Fader, Moder, Søstre, Svoger,
Svigerinde, Lærere og alle Venner.

Trofaste, evigdyrbare Sieler!

Hvi forsøge Eders Smerte? tænkte jeg, og var tvivlsraadig i mit Sind, om jeg skulde skrive eller ei. — Vel var det muligt, at den bittre Sorg, naar I paa een Gang erføre det Sleete, lettere og hurtigere vilde taabe sig; dog det var jo at friste Eder, og tilmed ere vi jo bedst væbnede mod Smerten, naar vi tømme dens Malurtbæger til den sidste Draabe, og derhos i vore Hjerters Fromhed holde os til vor trofaste, himmelske Fader. — Frem altsaa af mit piinte, angstfulde Bryst de sidste kvalfulde Ord!

Sønnens, Broderens Afskedshilsen bringer Eder dette Blad. — Stedse har jeg sagt og ønsket Meget; det er paa Tiden, jeg holder op at drømme, Fædte-landets Nød byder mig at handle. — Det er ustridigen den høieste Sammer i dette Jordeliv, naar Guds Sag ved vor Brøde standses i sin Gang; det er for os den dybeste Skændsel, naar alt det Skønne, Tusinders dristige Forlængsel stod til, alt det Herlige, Tusinder gladelig offrede Livet for, betragtes som et Drømmebilled, naar Gienfødselen af det gamle Liv skulde blive staaende paa Halvveien. Vore Børnebørn vilde raabe Ak og Wee over denne vor Træghed. Vort tydske Liv begyndte at gienfødes i de tvende sidste Mar-

tier, især i den hellige Tid 1813; det faderlige Huus
 er rystet i sin Grundvold. Fremad! Lader os giens-
 reise det, nyt og herligt, et ret Guds Tempel! Ikkun
 Faa stille sig som en Dømmning mod Germanerfolkets
 Udviklingsstrøm. Hvi bøie hele Skarer sig igien under
 disse Ondes Nag? Skal vort nyfødte Held atter til-
 intetgiøres? Uhindrede drive hine Ryggeløse deres
 Spil med os til hele Folkets Fordærvelse. Blandt
 dem er Kotzebue den Værste, det sande Taleredskab
 for alt, hvad ondt er i vore Dage; ret veed han, at
 betage os Tydske al Trods og Bitterhed mod de uret-
 færdigste Unmasselser, og bysse os i den gamle feige
 Slummer. Daglig viser han sig som en ond Forræder
 mod vort Fædreland, og staaer der, bag sin Hyllerta-
 les og sine Smigreriens Skiold, hyllet i Digterærens
 Raabe, trods sin Ondskab, som en Afgud for halve
 Tydskland, som, blændet af ham, gierne indbrikker
 Giften, han, lønnet af Rusland, byder det i sine
 Tidsskrifter. Skal ei den høieste Jammer komme over
 os; skal ei evig Skændsel hvile paa vore Dages Krø-
 nike, saa maa han fældes! — Jeg siger altid:
 skal Held os vorde, da lader os ikke frygte Kamp og
 Møie; Germanerfolkets rette Frihed og Begeistring
 hæver sig først da, naar den brave Borger vover og
 redder, naar Fædrelandets Søn, i Kamp for Ret og
 for de største Goder, tilfidesætter Alt hvad ham kiert
 er, favnende Døden. Da det nu engang maa være,

Hvo skal da søndertræde denne usle Dren, hvo fælde den-
 ne underkøbte Forræder? — I Angst og bittere Taa-
 rer har jeg vendt mig til den himmelske Fader; Længe
 har jeg ventet paa En, der kunde forekomme mig, og
 afløse mig, der ikke skabtes til Morder, rive mig af
 min uendelige Smerte, og føre mig tilbage paa den
 stille, venlige Bane, jeg valgte mig. Trods at min
 Bøn kommer der Ingen, og Enhver har jo, saavel
 som jeg, Ret til, at vente paa en Anden. Længere
 Dvalen gjør kun vor Sammer større, og hvo skal bort-
 vælte vor Skændsel, naar Kæbedue ustraffet forlader
 det tydske Rige og i Rusland fortærer de Skatte, han
 vandt ved at forraade os? Hvo skal frælse af al den
 Nød, naar ei Enhver, og i min Kreds nærmest Jeg,
 føler Kald til, at haandhæve Retfærd og Frihed? —
 Til Værket altsaa med freidigt Mod! Trostsig i Gud
 vil jeg angribe ham, vore Brødres Forfører, vort Fæ-
 drelands Forræder; nedstøde ham, at han ophører, at
 vende os fra Gud og overantvorde os til de underfun-
 dige Fiender. Dertil driver mig den helligste Pligt.
 Siden jeg lærte det høie Maal at kiende, vort Folk
 i dette Tidrum har at stræbe til, siden jeg lærte at
 kiende ham, den feige Niding, er det for mig, som
 for enhver Tydsker, der veier det Heles Vel, bleven
 en alvorlig, usvigelig Pligt. — Skrift og Tale virke
 ikke her: kun Daad kan vække Folket af dets Træghed,
 opildne dets Følelse, nære den skionne Stræben for

Guds Sag i Menneskeheden. Derfor er jeg, skøndt
 vakt af alle skønne Drømme for et fremtidigt Liv, dog
 ogsaa freidig og i Tillid til min Gud, ja salig, siden
 jeg veed, at Nat og Død foretegne mig min Bane,
 beredt, at betale min Gæld til Fædrelandet. — Saa
 lever vel da, I trofaste Sieler! Tung falder den plud-
 selige Skilsmisse, og Eders Forventninger ere vel skuf-
 fede alle. Under Eders Baretøgt lærte jeg at elske Liv
 og Fædreland. I ledte mig ind i Videnskabernes
 Helligdom: jeg har skuet i Historiens Speil, og er
 atter vendt tilbage til mig selv, opløstende mit Sind
 ved Troens Piller til den evige Gudsdom. Jeg har
 overskuet menneskelig Vidskabs Rige, har giennemreist
 mit Fædreland, lært Menneskene og deres Handler at
 kiende. Livets Evangelium vilde jeg prædike, og naar
 vore gamle Livsformer omstyrte, skulde Gud ogsaa
 hjælpe mig, at jeg, tro mit hellige Kald, ikke svigtede
 mig selv. — Men skulde alt dette afholde mig fra,
 at aflede det, mit Fædreland truende Lyn? Maa ikke
 Eders usigelige Rærlighed selv opmuntre mig til, at
 yve Livet for det Heles Vel, for det Høieste, vi har
 at hige efter? Tusinder iblandt os ere beredte til, at
 offere Liv og Blod for Fædrelandets Frelse, — og jeg
 skulde ikke ville døe! Troer ikke, jeg er kold mod
 Eders Rærlighed! Hvad skulde udruste mig til Dø-
 den, hvis jeg ei luede af Rærlighed til Eder og til
 Fædrelandet?

Moder! Du vil sige: Hvi opdrog jeg en Søn, som jeg havde kjær, og som elskede mig, som vattede mig tusinde mørke Dieblikke, og af hvem jeg i mine sidste Dage ventede barnlig Kiærlighed? Hvi forlader han mig nu? — Min høitelskede Moder! Maatte ikke en anden ædel Qvinde klage ligesaa, naar hendes Søn opoffrede sig for Fædrelandet, og naar Ingen vilde gjøre det, hvad blev Fædrelandet da? Men jeg veed, Du kiender slige Klager ei, min ædle Moder! Jeg veed, Du vilde, naar det gjaaldt, selv udsende mig i saadan Strid og Kamp. To Brødre og to Søstre lader jeg tilbage; — min Pligt følger jeg! Forladt paa den eensomme Bei, jeg skal vandre, har jeg Ingen at haabe paa, uden min Fader i Himlen! Men i ham fatter jeg ogsaa Mod og Styrke til, at overvinde den sidste Angst, og fuldbyrde min alvorlige Daad. Hans Trøst og Beskiærmelse anbefaler jeg Eder. Han gjøre Eders Glæde større end den Kummer, jeg volder Eder! Agter ikke saameget paa min Taarehilsen, som paa den Kiærlighed, der evigt skal forene vore Sieler. Hold der nu videre med Fædrelandet, og fører ret snart Eders Smaae ud paa vore mægtige Bierge, og lader dem der paa det ophøiede Altar i Fædrelandets Midte hellige sig dets Frelse og sværge, ei at ville hvile eller slippe Sværdet, før deres Brødre alle ere frie, før alle Lydske stande forenede som eet Folk, stort for Gud og mægtigt mod truende Fiender! C. L. Sand."

Mirakelkønen i Holsteen.

(Af Breve fra det Holsteenske, dat. Maii 1819.)

Du ønsker, at høre noget Nærmere om den nyligen hertil i Lænker indbragte gamle Kone; jeg vil opfylde Dit Ønske:

At hun maatte være en farlig Forbryderke, viste Maaden, man hidslæbte hende paa; dog er hun hverken Mordbrænderke eller Morderke, men en her i Landet hemmelig practiserende Quacksalverke og Spaagvinde, ved Navn Stutterheim. Paa Anmeldelse fra det medicinske Fakultet i Kiel, lod Dyrigheden hende gribe. Smidlertid finder hun her flere Tilhængere end nogensteds og er kommen, ei i noget Retsforhør, men kun i større Birkfornhed. Man har aftaget hende Lænkerne og indrommet hende et eget Bærelse, efterat hun havde fremviist en Mængde Attester for sin Duelighed fra mangfoldige tildeels karakteriserede Personer. Vigtige Mænd tale for Arrestantinden, man taler om hende som om et Under; hun skal have helbredet mange Mennesker, blot ved Sympathie, Urter og deslige. Ei allene Borgere, Bønder og Tiggere besøge hende, men selv de fornemste Folk. — Konen er født i en sachsisk Landsby, hvor hendes Fader skal have været Stabslæge; 1813 kom hun ind i Landet med de sorte Husarer, ved hvilke hendes Mand havde tient som Kur-

smed, men var falden i Slaget ved Sehestedt. Lægerne her klage forgæves over Dvertroe, Quaksalverie og den Glæde hun aabenbart stifter, ved de Salver, skarpe Bande og Pulvere, hun giver sine Patienter. — Ingen Time paa Dagen har den Gamle Koe, man vander, man hinker, man lader sig bære hen til hende i Slutterens Huus. Nogle af hendes lykkelige Kurer fortalte jeg Dig gjerne, hvis jeg vidste noget bestemt derom. Ubehagelig er den vedholdende Blæst og Regn, thi i den kan hun ikke virke. De Syge maa da vente til de stille og klare Nætter komme. Den Syge maa da afklæde sig under fri Luft og vende de syge Dele imod Stierne. En Skomager klagede over, at hans Koe ingen Melk vilde give om Dagen, saa at hans Kone maatte staae op og malke den om Natten. Doctorstuen raader ham at udspeide hvem hans onde Fiende var; denne havde tregange strøget Koen imod Haarene, vilde han gjøre det tilbage igien, skulde Koen komme sig. Manden gaar hjem, hierteglad over sin Opdagelse, fortæller, at Mirakeldoctorstuen havde sagt ham Alt, og at han nok skulde faa fat paa den lumpne Karl, der var Skyld i dette Nattemalckerie. Den fredselsskende Kone bliver bange, troer i hans Tale at høre Hentydninger paa en hende velbekendt Underofficer, der ret venstabeligt havde holdt Lygten for hende mens hun malkede, og gjort hende videre Selskab; — fra denne Time af giver Koen Melk om Dagen, alle Munde

de tale om Mirakelfonen og Manden er nu fri for
Matteuroe. —

Den kloge Kone er af Overretten dømt til Tugt-
huset paa nogle Aar og derpaa til Landsforvisning;
dog virker hun liaefuldt. Man har tilbudt en betyde-
lig Kaution for hende, man har appelleret til Kongen,
og hun har indlogeret sig hos en Borger. Hele Vogne
fulde af aandelige og legemlige Krøblinger hidkomme,
ja selv Skibe med fulde Ladninger af slige Subjecter
komme hidseilende. Det vrimler her, som fordom ved
Stramstedterbrønden, eller ved et katolsk Naadebillade,
af Pillegriime til den almogtige Hjælperinde. Selv fra
Udlandet hidbringes Syge, der dog hortvises: den gam-
le Her skal i Tugthuset istedetfor at gvaalsalve længere
her, den Bested giver Politiet dem. — Hun sidder nu
i fast Forvaring, utilgiengelig for Enhver, ventende
paa Kongens Dom eller Kongens Naade.

(Fra Loy's Originalien.)

Chinesisk Dramatik.

Chineseren er en saa libensfabelig Skuespillester, at
der i de fleste gode Huse holdes en egen Sal, indrettet

til sceniske Fremstillinger; at Gæsterne i ethvert Selskab bevæstes med saadanne, at ingen offentlig Fest kan finde Sted uden dem, og at hidtil alle fremmede Gesandtere uden Undtagelse, ere blevne opvartede med Prøver af scenisk Skuespilkunst. Intet offentligt Skuespilhuus gives der i hele China. I et par Timer bygger en chinessk Skuespiltrup sit Theater, af Bambusstænger og nogle Stykker malet Bomuldstoi. Ingen scenisk Illusions Midler, som de paa europæiske Skuespilpladse bruges, gjør Kunstneren her Brug af, og for at give et Begreb om de underlige Hielpemidler hvortil man der i Kunstens Barndom griber, maa det være nok, her som Prøve at anføre, at i et vist Stykke en General, der er udkommanderet til en fraliggende Provinds, ufortøvet tager en Stok imellem Benene, svinger Pidsken og, under Trommernes og Trompeterenes frygtelige Musik, med Bidsel i Haanden traver Scenen tre, fire Gange rundt, derpaa sidder af, og med komisk Alvorlighed beretter Tilskuerne, han er nu kommen til sit Bestemmelsessted. Man veed imidlertid, at Indbildningskraften er riig nok til, at afhjælpe alle lignende Mangler, og at det i forrige Tider ikke stod stort bedre med Kunsten i Europa.

Det historiske Tribunal.

I China har fra gammel Tid været og er endnu et historisk Tribunal, som det ved en Grundlov er paalagt, at optegne de regierende Monarkers Dyder og Laster i Rigets Aarbøger. Keiser Tai-t-song bød dette Tribunal forevise sig sin Regieringskrønike. „Du seer, — sagde dets Formand til ham — at vi nøie optegne vore Overherrer's Dyder og Laster; vi maa altsaa frygte at vorde Friheden berøvede, hvis Du forlangte at læse, hvad vi skrev.“ — „Hvad — svarte Keiseren — Du vil overantvorde Efterverdenen mit Levnet og mine Svagheder, mine Feil vil Du ogsaa forevige?“ — „Det sømmer sig — svarte Præsidenten — hverken for min Karacteer eller for min Værdighed, at dølge eller forvandske hvad sandt er; Alt vil jeg optegne. Naar Du gjør Uret vil Du bedrøve mig; men jeg kan Intet fortie. Ja, den Nøiagtighed og Strengthed mit Kald paalægger mig, byder mig endogsaa at opskrive den Samtale vi nu har havt.“ Tai-t-song havde en høi og ædel Siel. „Saa vedbliv da — svarte han — at skrive og tale Sandhed uden Skye, naar mine Dyder og mine Feil kunne gavne mine Eftermænd. Tribunallet er frit; jeg bestyrter det og tillader det, uparastisk at optegne mit Levnet.“

Hollandsk Sielæere.

En rig hollandsk Kjøbmands smukke Datter købte sig
 gesaamange Veilere som forbum Penelope. Valget
 fandt hende, saavel som hendes Fader tungt. Han be-
 sluttede endelig at indbyde dem Alle til et Gæstebud,
 og paa denne Dag skulde Tilfældet dømmes. Efter Bors-
 det skulle paa hollandsk Vis dygtig smøges: paa et
 Svovsbad laae nette smaae Svovlstikker at tænde Pibers-
 ne ved. Næsten alle Gæsterne kastede deres Svovls-
 stikker bort, efter at have brugt dem, kun en frøgt som
 Begynder, en ung Kjøbmand, der hemmelig brændte
 af heftig Kiærlighed til den skønne Bertinde, udslukte
 sin, og lagde den anden Halvdeel tilbage paa Fadet.
 Faberen havde bemærket hans Sparsomhed, gav den
 Entsalige sin Datters Haand, og han blev en rig Mand,
 der opsvingede sig til de høieste merkantilste Vrespø-
 ster, men de fleste af dem der havde bortkastet deres
 Svovlstikker, fallerede eller gik tilbage.

Den bedste Trøst.

Den skønne Grevinde Agnes's Mand var falden paa
 Wrens Mark, hans Død bragte den unge Enke For-

tvivlelsen nær; hun var utrøstelig. En Dag besøgte hun af Professor Born, hendes fordums Hovmester; han fandt hende i Sorg og Taarer. Samme Mand var en mægtig Philosoph og prædikede, altid og allevegne om Sindsfasthed og Sieleroe. Han badlede strax Krystalperlerne i den sørgende Enkes skønne Dø, og bevisste ved store historiske Exempler, at Klage ikke læger nogen blødende Wunde, at Taaren ikke vækker nogen slumrende Død, og at Fortvivlelsen ikke standser Skieb- nens rullende Hiul.

„Har jeg ikke billig Grund til at sørge?“ spurgte Agnes. „Er ikke mit Tab uopretteligt?“ — „Og om jeg endogsaa vilde indrømme dette — svarte Taleren — saa hjælper det dog intet at græmme sig; det nedbrøder kun Ens Helsen. Den Vise betragter alle Ulykker som forbigaaende, og bærer dem uden at knurre.“ — „Men hvormed har jeg da fortient denne Ulykke“ — klagede Agnes grædende. „Var ikke stedse min Vans- del dadløs, min Villie god, min Siel uplettet?“ — „Hm!“ talte den Vise, „af Skiebuen, den lunefulde- ste Dommer, fordrer De Retfærdighed. Stedse have Tufinder lidt uden Brøde. Fortiente Evas Ublebid, den haarde Straf, Forviisning af Paradiset? For- tiente Loths Hustrue, for en qvindelig Skiedesnyds Skyld, saa haard en Straf? Hvad forbød Hekuba, hvad Niobe? Hvad Skyld styrtede den heltmodige Pi- ge fra Orleans i Flammedøden? Hvad forbød Mar-

ria Stuart? I al Uffylbighed elffede hun en behagelig
 Tonstønstner; det tog hendes Gemal, der ikke var mus-
 sitalff, saa ilde op, at han for hendes Dine dræbte
 Virtuosen; hvorpaa hendes Frænde, Dronning Elisab-
 beth, efter længe at have holdt hende fængslet, lod hende
 de halsbugge." — „Det var umenneskeligt!" raabte
 Agræs hulkende. — „Mindes fremdeles, den sidste Tids
 høie Martyriader. Hvormange mistede ikke deres Kro-
 ner, hvormange deres elffede Mænd. Selv de sidste
 Dmvaltningers meest ophøiede Dffer saae jeg for kort
 Tid siden paa en Reise. Skilt fra sin Gemal, sit
 Hjertes Kierlighed, sin Siels Beundring, saae jeg
 hende med sin Søn paa Skibet, forlade det Land,
 hvis Krone hun nys havde baaret, forlade den Mand,
 der, ffiondt levende, for evigt vel er død for hende
 som for Verden. Hun havde vel Marsag til at græde
 og klage, mere end nogen Enke." — „Men hvorfor
 maa da jeg ikke ogsaa klage?" — „Fordi Rummer i
 Almindelighed er ligesaa unyttig som uhensigtsmæssig,
 fordi Tungstindighed og Fortvivlelse ikke anstaaer en for-
 nuftig Kone, fordi hun allene maa søge og finde Trøst
 i en klar philosophisk Anskuelse." — Den skionne Enke
 rystede tvivlende med Hovedet, og græd endnu, da
 Trøsttheoretikeren gik bort.

Sex Maaneder efter døde Børns eeneste Søn,
 en haabefuld Ungling. Philosophen var utrøstelig, han

var halv vanvittig af Sorg. Agnes besøgte ham nu, og trøstede alt hvad hun kunde. Forgæves, hans Smerte kiendte intet Maal. Som han tilforn, saaledes opregnede hun nu for ham alle historiske Exempler paa Mænd der havde mistet deres Sønner, ligesaa Adams Ungling Abel af, til Ludvig den Syttende. Den beklagelsesværdige Fader fandt alle disse Sierningsfager rigtige, Trøstegrundene sande og skønne — men han græd alligevel.

Et Aar var hentrundet, da Born og Agnes atter saae hinanden og Begge undrede sig over, at finde hinanden saa vel tilmode. „Hvor kommer det — spurgte Agnes — at De ikke sørger mere, kære Born?“ — „Jeg veed ikke — svarte han ærligt — men jeg tænker roligere paa mit Tab; jeg har forglemt.“ — „Jeg ogsaa,“ svarte Enken. „D, lad os bygge Tiden et Tempel. Den forlener den bedste Trøst, idet den med mild Haand rækker os Lethebægeret og henaander duftige Raager over Gravhøie og rygende Ruiner.

(R. Stein.)

Om Ahnelser.

Da man efter Waterloo slaget begrov de Faldne, fandt man hos en Østerriger, en katholsk Bønnebog og en Brevtaske. I denne fandtes tre Breve fra et Fruentimmer i Wien, ved Navn Minka Bobruiska. De aandede trofast Kiærlighed, men ogsaa fromme Følelser. Endnu et fjerde laae hos, skrevet af ham selv, Morgenen før Slaget, og færdig til at affendes med næste Feltpost. Dets Indhold var bogstavelig følgende:

Kiæreste Minka!

Stedse rykke vi videre frem, stedse længere rives vore Hierter fra hinanden, og ah, kiære Minka, jeg drager Døden imøde. Mit Hierte bløder som af en ulægelig Wunde, naar jeg seer de mange blaa Bierger der ligge imellem os, hvergang tænker jeg: Døden har væltet dem imellem os. Hvordan lever Du med den kiære gode Moder? I Dag er jeg meget bedrøvet, kiære Minka. Frisk er jeg, lider heller ingen Mangel, men jeg er dog saa ængstelig. Pas paa! det er Døden. Jeg er saa vemodig, jeg seer Dig vist aldrig mere. Bed Guds Moder for mig og min Siels Frelse. Hellige Guds Moder, giv mig en hastig Død. Levvel Minka. Mindes mig i Eders Hierter. Hils Alle. I Blod og Død Din Brudgom

Schlödan.

Var det ikke Ahnelse? Ikke Forudsættelse af den nære Bloddød, der quælende omspændte den unge Krigers Siel, da han tilskrev sin Elskte disse Linier, som en Hilsen fra en anden Verden?

Da Dagen efter den ætterrige Feltherre drog igiennem Landsbyen hvori jeg boer, lod jeg ham indhændigzde hiint Brev. Strax sendte han det bort, tilføiende nærmere Efterretning om den Galdnes Død og Jordefærd.

(S. Fleurval.)

Levende, i Stene fundne Skruptudser.

(Et Produkt fra Urverden.)

Et mærkværdigt Phænomen er det, at man undertiden i nys kløvede Stene finder levende Skruptudser. Her et Par Exempler, der sætte Sagen udenfor al Tvivl:

I Newark ved Floden Trent i Engelland har man i en stor Steen funden en levende Skruptudse. Den var hvid af Farve og 3½ Tomme lang, men syntes ikke mere at kunde taale Dagslyset. Den døde efter en Times Forløb, hvori flere hundrede Personer havde seet den.

(IX*)

I et Steenbrud ved Cassel fandt Arbeidsfolkene, i en svær Steen, i det de kløvede den, tre ved Siden af hinanden liggende Skruptudser. Kun med Møie lode de sig bringe fra deres Plads, og saa snart man drog dem ud, sprang de ind igien. I Græsset viste de sig i Begyndelsen meget muntre, men døde inden en halv Times Forløb.

Den tænkende Læser, der endnu intet har hørt om dette Phænomen, vil det forekomme meget mærkværdigt, ja vel endogsaa uforklarligt. Hvorledes en Skabning saalænge kan være indsluttet i en Steen, uden at quæles eller hungrer ihjel, synes vistnok ubegribeligt, skjøndt Naturforskerne have søgt at forklare Muligheden deraf; dog har, saavidt mig vitterligt er, endnu Ingen viist, naar og hvorledes disse Dyr ere komne ind i Stenene.

For at løse den første Opgave siger man: Stenen, hvori hine Dyr levede, var rimeligviis en poreus Sandsteen, der ved Regnen trak en Fugtighed til sig, som Dyret giennem sine Evedehuller kunde indsue. Thi, man kan i lang Tid holde disse Skabninger ilibe paa Trækpapir, som man fra Tid til anden besugter. Bekjendt er det tilmed, at Frøer og Skruptudser ere meget seilivede og kunne faste i langsommelig Tid. Men denne Forklaring er mig dog ikke ret indlysende. En Tidlang gaaer det vel an, men mange tusinde Aar? Hvor er det muligt? Thi, i et ringere Tidrum kan

man dog ikke antage, at vore Stene, selv Kalk og Sandsteen, have kunnet dannet sig i. Lettere er det at forklare hvorledes et saadant Dyr kunde opholde Livet i et Træ, thi man har i Marven af et Træ, der efter sine Aar-Ringe at domme, maatte være mere end firfjendstove Aar gammelt, ligeledes fundet en levende Skruptudse. Thi her kunde den lettere opholde Livet end i haarde Stene, men det følgende vil vise, at disse Dyrs Opholdelse ikke bevirkes ved Næring, men beror paa en anden Omstændighed og andre Aarsager. Jeg kommer altsaa til det andet Spørgsmaal, hvorledes hine Skruptudser kommer i Stene og Klipper, og naar dette er skedt. Her maa vi mindes, at en anden Verden, der ogsaa havde sine Land og Vanddyr, er forudgaaet den nærværende. Ja, der var en Tid, da det faste Land var et umaaleligt Ocean. Efter en os ubekjendt stor Katastrofe, som vor Jord er undergaaet, forsvandt endelig Havet, og af dette opstod en Landsverden. Der, hvor nu Ploven gaaer, hvor uoverskuelige Kornmarker prange med Jeres gyldne Sæd, hvor uhyre Skove udbrede deres Skygger og utallige vilde Dyr bevæge sig, hvor Hiordene græsse, hvor Bierge og Høie hæve sig, hvor Bække og Floder slynge sig giennem Dalsene, hvor Stæder og Byer have reist sig; der bruste fordem Havets Bølger, der vrimlede det af allehaande Eddyr, der hvinte Stormen, oprørende det vilde Hav. Naturens Herre vinkede, og med Vandet forsvandt den

hele dalevende Verden af Vanddyr og Vexter, der sattes paa det Lerre. Kun deres Levninger, hvad der modstod Forraadnelsen, eller lod sig forvandle til Steen, opbevartes os i Jordens Skid. Og af Havbunden blev Fastland, og Havdyndet blev til Steen.

Men foruden hiin Vandverden, maa der endnu have eksisteret en Landverden før vor blev til. Det see vi af de Levninger af Vanddyr og Jordprodukter som vi saa hyppigt opgrave, og som ikke kunne henføres til denne Jordperiode. Der gives under Jorden ligesaamange og store Skovstrækninger som over den. I Kartusins dets Løb ere de forvandlede til Steen og Kul. Der har fordum været lige saa mange og maaskee endnu flere Dyrflægter paa Jorden end nu. Man maa altsaa antage, at Hav og Land stedse have afvevlet paa vor Klobe, og at der ved hver Revolution er opstaaet en nye Slægt af Dyr og Planter, paa den nye Jordoverflade. Deraf kommer det, at i den samme Jord, og tæt ved hinanden ofte findes forkullet Træ og Been af fireføddede Dyr; ja, at der under Havsbunden igien findes Muslingeskaller. Ved en nye Omvæltning af vor Jord vilde nye Sammenblandinger opstaae; vore Jordprodukter vilde forene sig med hine Forverdeners; i den fredelige Grav vilde de hvile sammen og gjøre Plads for en nye og bedre Verden.

Umuligt er det nu vel at bestemme Tiden for den sidste Jordomvæltning. Men Enhver, der veed, hvor

megen Tid der maa hengaae, før en nye Slægt af Planter og Dyr, ved Naturens Kræfter kunne fremgaae af Jordens Skib, vil let indsee, at en Række af Aarhundreder maa være henrundne, før hiin store Katastrofe forefaldt. Ved denne maa nu hine levende Dyr være blevne indfluttede i deres Steenfængsler. Thi da vor nuværende Jordperiode indtraadte, og ved Oversvømmelsen Urverdens Produkter begroves i Dynd og Jord, da forvandledes, ved en os ubekendt kemisk Naturproces, Urverdens Overflade til Steen, og af Havets Sandbanker og Korallrif, bleve Kalk- og Sandsteensbjerge. Urverdens Skruetudser traf altsaa samme Skiebne som dens Landdyr og Fiske; de bleve begravne i Dyndet. Deri ville de nu, ligesom deres Brødre, være omkomne, hvis ikke en besynderlig Omstændighed havde holdt dem i Live. Disse Dyr have nemlig den særegne Natur, at de om Vinteren sove og saaledes ingen Næring behøve. Man finder ofte Frøer i Isen om Vinteren, og naar man optøer hiin, leve de op igien. Da nu ved hiin Omvæltning hele Skabningen begroves i Dynd og Jord, kom disse Dyr i deres Steenfængsler, indtil et Tilfælde aabnede det for dem. Deri maatte de Aartusinder pausere og taalmodigen hensove deres Tilværelse.

Vel kan man sige, at de maaskee senere ere komne i Stenene, da de gierne krybe i Huller under Jorden og deri holde deres Vintersøvn. Selv hiint, som

man fandt levende i et Træ, maa jo være kroben derind giennem en Nabning, der med Tiden er tilvoxen. Man veed desuden, at der paa Stenene med Tiden sætte sig nye Lag, og paa denne Maade kunde jo Dyrene være blevne indsluttede. Men kunne Insekter opholde sig i Bernsteen og Mammouthdyr med deres fulde Kiøb i Jern fra Urverden; saa kunde vel ogsaa en Skruptudse fra Forverden levende vedligeholde sig i Stene og gaae over i den nye Verden, da den er meget seilivet og kan tilbringe lang Tid uden Næring i livløs Tilstand. Man har jo Exempel paa at Bluer, druknede i Copvliin og saaledes bragte til Europa fra en anden Verdensdeel, igien ere bragte til Live.

Er det for det tænkende Menneske yderst interessant, med Forstaændens Hjælp at giennemskue den fjerne Fremtid og udspeide Verdens og dens Borgeres tilkommende Skiebne: saa er det ikke mindre behageligt for ham, at kaste et Forføerblik ind i det henfvundne Old, og i Levninger fra Forverden at læse vor Jordts fordums Skiebne. Her endnu nogle Data til en saadan Undersøgelse:

Jeg staar i et Steenbruds underjordiske Gruber, beundrende de store Steenmasser, de forskjellige Lag af Jordarter. Ved nærmere Undersøgelse finder jeg, at hine Steenmasser bestaae af Millioner Skaldyr og andre Lervinacer fra en Forverden, der alt maa have ophørt at være til for Hartusinder siden; ja, at jeg

staaer der, hvor der engang var Havkud, og banker omkring paa Sodyr og Produkter fra en foregaaende Verden. Ofte finder jeg paa mine Forstervanbringer Skabninger, der, skiondt lig vore, dog ere anderledes konstruerede end de. Jeg finder endogsaa stundom en Tand, der maa have tilhørt et ubekendt Dyr fra Urverden. Jeg henrives af det Dnske, nærmere at lære at kiende hiin for evigt forgangne Dyr- og Planter verden. Men ligesaaalidet som en fremtidig Verdens Borgere vil kunde gjøre sig noget tydeligt Begreb om den nuværende, ligesaaalidet kunne vi dømmen om Urverden. Dog, lad mig ikke slutte for rask! Jeg finder et Stykke Bernsteen, og opdager deri et Insekt fra en ældre Verden, i dets naturlige Skionhed og Skikkelse. Siden klover jeg en Steen, for at undersøge, om den ikke indeholder Søprodukter. Og see! Hiint mit Dnske, at kunne see Urverdens Dyr levende og i deres naturlige Skikkelse, gaaer endnu fuldkomnere i Opfyldelse. En levende Skabning fra en ældre Verdensperiode, en Skruptudse, der alt i Kartusinder har budt Forstyrrelsen Trods, springer ud af sit trygge Buur. Det nye Verdenslys vækker den af dens Dvale; den vaagner for at overtøde mig om Virkeligheden af en foregaaende Verden, og derpaa for evigt at indsove.

Dog, hvor sørgelige Følelser vækker alt dette paa den anden Side i min Siel. Seer jeg ikke i denne Skabnings Skiebne min egen og min Medverdens?

Intet prædiker os saa levende denne Verdens tilkommende Undergang, som Urverdens Levninger. Alting er engang udgaaet af Jordens Skæb, og synker atter derned, for igien at vise sig under nye Former. Hele Naturen henrives af et evigt Kredsløb, der engang vil føre til Alverdens Naal, Fuldkommenhed.

Men, hvad vorder da en fremtidig Verdens fornuftige Borger? Han vil studse ved en undergaaet Verdens Ruiner. Han vil fryde sig ved sit nye, bedre Liv, og sin nye bedre Verden. Vel vil han beklage en heel og herlig Verdens Undergang, beklage, at han maa se sin Lykke bygt derpaa; men grant vil han i selve Omvæltningen skue den vise, store og gode Guddom. Den vordende Jordborger vil, som vi, føle det Ufuldkomne i sin Tilstand, haabe og ahne en bedre Skiebne. Han vil fra Urverdens Undergang, slutte til en kommende, nye og bedre Verden, og mod denne vil han rette sit Haab og sine Længsler.

(J. G. J. Ballenstedt.)

Det tabte Hals Smykke.

For førstegang gaves Müllners Brøde. Emilies Onkel ventede den unge Kone ved Stykkets Slutning i Skuespilhusets Forsal for at ledsage hende hjem. Hun

var saa mørk, saa stille, og svarte paa hans Spørgsmaal med Bemodstøner: „Jeg er ret uheldig, kiere Onkel! Da jeg gik herind, blev det kostbare ostindiske Shawl i Trængselen revet mig af Armen. Min gode Mand havde kjøbt det for sine i et halvt Aar sammensparede Penges, for ret at glæde mig efter min første Barselseng. Tilmed er Edvard nu saa søgelig og saa heftig. Hvad vil han sige!“ Onkelen svarte dybtsukkende: „Åh, gid jeg dog var hundrede Gylden rigere end den fattige Mand i Bibelen! Bedst er det vel at fortie Tabet, for ei at volde ham Smerte. Hvor Deres Shawl er kjøbt, ligge endnu flere af samme Præg, og Kjøbmanden vil være veltillfreds med en Afbetaling efter Deres Leilighed.“ — „Aldrig i Eviighed!“ afbrød Emilie ham. Frugtelige Exempler af andre Koners Liv bestemme mig til, ei at dølge det mindste for min Mand, der har mig saa inderlig kjer; thi ofte vorder den ringeste Ting en Klippe, paa hvilken, tidligt eller sildigt, vor Lykkebaad strandeder. Fristelsen, at dølge noget for sin Mand, er en af de farligste Snarer, som den onde Fiende lægger for vort Kien, og hvori alt saa mangen livsklog Kvinde fandt sin Freds, vel endog sin Værdigheds Undergang. En af mine Veninder havde Hr. Thelouw, den rige Berømler, trods hendes Armod, giftet sig med. Hun fandt ham sparsom og knap, ja den Forudsætning, at Huuslighed og Sparsomhed sikrest findes hos den Fattige, syntes hende ofte ude-

luffende at have ledt Beilerens Valg. Denne havde paa
 Forlovelsesdagen foræret Gertrud et med Diamanter
 besat Guld Halsbaand, der havde kostet ham tohun-
 drede Dukater. Med Forfærdelse savnede den unge
 Kone det ved Hiemkomsten fra en Veninde paa Landet,
 hvor der var bleven danset til Morgendæmringen, og
 den herlige Morgen havde opmuntret Selskabet til at
 spadserere hjem. Her fandt Thelouw Breve, der meldte
 ham et stort Huses rimelige Fald, og nødte ham til,
 ufortøvet at afreise, for personligen at drive paa sin
 Skyldner. Forstyrret traadte han ind i Konens Væ-
 relse, gjorde hende bekiendt med det truende Uheld,
 sagde hende Farvel, og skrev sikkert hendes Blegghed og
 synlige Bekymring paa hans Hiobposts og den giennem-
 sværmede Nats Regning. Han reiste uden at Gertrud
 i disse Dieblikke vovede at aabne sit Hierte for ham.
 Ufortøvet ilte hun med en Veninde til Beien hun var
 hjemvandret paa; forgiæves søgte, forgiæves speidede
 de; frugtesløst var Løftet om rigelig Løn for den ærlige
 Finder, som Gertrud, naar det gik allerheldigst, ikke
 kunde tilfredsstille uden Thelouws Børs, da hendes
 Naalepenge kun strakte sig til det Nødvendigste. Hun
 giss nu for Mandens Hiemkomst, for den Time hvori
 hun skulde meddele ham Tabet af det Klendie, der li-
 gesom syntes at give hende et høit Værd i hans Vine.
 Men Bægeret maatte tømmes. Hun vilde gjøre Qvin-
 delighedens og sine Taarers Magt gjeldende; for hans

Fødder vilde hun formilde det Indtryk, Tilskaaelsen maatte gjøre paa ham, ved at skildre de Qvaler den kostede hende. Da kom Thelouro tilbage, mørk som Natten, thi han kom en betydelig Kapital fattigere. Døe kunde Gertrud, men forkynde ham sit Uheld det formaade hun ikke. Kort efter traf ham et andet Tab, der kastede ham tilbage i den forrige Sieledød, og allerede to Gange havde Thelouow ved Leiligheder, hiint Smykke ikke torde feile ved, med Forundring savnet det. Men nu nærmede sig ret en høitidelig Fest, Gertrud saae sig bragt til det yderste. Da fører et Tilfælde hende forbi den Juvelers Boutik, Haalsbaandet var kjøbt hos. Hun seer giennem Ruderne, blandt meget andet, Et, der ligner det Tabte gandske, tager Mod til sig, meddeler ham sin piinlige Forsatning, og lover ærligt at betale ham dette inden Aarets Udgang. Kunstneren er den rige Verelerers Kone, hele Byen kiender som et Mønster paa Huuslighed, en velkommen Skuldnerinde. Handelen sluttes, Beviset undertegnes og Gertrud vender, i lang Tid for første gang, med roligt Sind og Smykket om Halsen, tilbage til sit huuslige Altar. Uger og Maaneder forgaar og endnu stedse var det hende umuligt at afbetale det mindste paa den store Giæld. Nu døer Juveleren; Arvingerne, kun sikrede ved hendes for Retten ugjeldige Haandkrift, fordrer at hun skal stille en Borgen, eller betale ufortøvet; den arme Kone aabenbarer nogle rig-

Beninder sin Mod, men den Gne er just selv i Forlegenhed, den Unden ikke raadig over sine Penge, den Tredie for Skadesroe til at vilke hielp. Arvingerne true; efter lang Kamp beder den Ulykkelige den Fortroligste af sin Mand's Venner skrivtligt om et Loan, og er vis paa at faae det, da han stedse har udmærket hende med den ommeste Opmærksomhed. Ei heller stuffer Haabet hende, thi neppe er Thelouw gaaet paa Børsen, før Bennen kommer med Pengene i Haanden men tillige med den indstændige Bøn, at hun i Fremtiden vil være ham mere end hidtil. Hun stutser og rødmer — blegner strax derpaa, da den Ryggeløse parrer sig videre, forlader Bærelset, da han ei vil gaae, og sender ham strax de efterladte Penge. Nu voxer hendes Angst, hendes Mod forsvinder aldeles. Forgæves anraaber hun grædende de himmelske Magter; Thelouw er koldere, umodtageligere end nogensinde, og hun aabner endeligen sit Hierte for en af sine Piger, der omgaaes med nogle rige Jøbinder. En saadan kommer Forhandelsen med hende! For en uhyre Priis fik Gertrud de nødvendige Penge, saae i denne Ulykke Himlens hielpende Haand, gienfandt Sønnen, Munterheden, sit Hiertes Fred; men den tilkøbte sex Maaneders Frist fløi hen med Falkesnarhed; Jøbinden kom for i al Venstabelighed at bemærke, at Betalingsdagen var forhaanden. Hinn Pige skaffede endelig Raad paa ny, under endnu haardere Betingelser. Ogsaa denne gjorde Tiden snart giels-

dende — Gertrud fortvivlede. Pludselig traadte hiin
 bortviste Forsører paany for den Ulykkelige, og hun
 valgte, glemmende sig selv, det skrækkeligste af de tvens-
 de Under, hun valgte imellem — hun valgte Brøden!
 Kort efter kom hendes Mand tilbage fra Badet. Liig
 en Dommens Engel traadte han for Synderinden,
 der med bævende Hierte havde smykket sig til hans
 Komme; efter en kold Hilsen holdt han hende hiint
 tabte Halsbaand for Dinene, og spurgte med Torden-
 røst, hvorledes dette var kommet fra, og hvorledes hiint
 var kommet til hende? God og ei sin Rolle voren,
 stammede hun blegnende uforstaaelige Ord og sank til-
 intetgiort for hans Fødder. Ved Badet havde en Løde
 faldt ham Halsbaandet, som Thelouw strax kiendte
 paa Gertruds Navnetræk. Hans Forundring blev til
 Mistanke; thi han mindedes den Tid, hvori han havde
 savnet det, og paa sine Spørgsmaal derefter, faaet
 tomme Undskyldninger. Thelouw kigte det og brugte
 den usalige Gave til Prøvesteen for sin Kones Trofald.
 Da man bar den Bedøvede tilfængs, blev hans Hier-
 tes Oprør ham, til Gertruds Skriverbord, hvis Ind-
 hold gav Manden et Lys, der syntes at blusse op fra
 Helvedes Afgrund. — Faa Dage efter udbar man den
 arme Gertruds Liig. Ingen vidste, om hun faldt for
 Hævnens, for Smertens, eller for sin egen Haand. —
 Derfor — saa sluttede Emilie — bevare Gud mig fra, at
 følge Noget for min Edoard."

Onkelen gav hende Ret, roste hendes Grundsaetninger, og tog det paa sig at meddele Manden Alt. Og da Emilie Morgenen efter foer op af den urolige Slummer, da naermede Manden sig hendes Leie, trofke hende til sit Hjerte og sagde med vaade Dine: „Min gode Emilie! Du er mere vaerd end alle Shawler! Du er Dit eget, skønneste Smykke!“

(G. Schilling.)

Klingebyttet.

(En Anecdote fra Syvaarskrigen.)

Morgenen før Slaget ved Hochkirchen, da allerede Kanonernes Torden havde kaldt de preussiske Strigere under Baaken, holdt et Kyrasseerregiment, kampfaerdigt og kamplystigt, for Fronten af sin Leir, uden at dets brave Kommandeur, i den tykke Taage, og forvirrende Skyden og Skrigen fra alle Kanter, ret vidste, hvorhen han kunde og skulde føre sine tapre Ryttere. „S det mindste maa vi vide hvem vi have for os“ sagde han, og befalte en ung Lieutenant at galoppere frem, at udspeide om hist stode Fiender og hvilke. Sublende jager denne ind i Taagen, men Gud maa vide, hvordan det er tilgaaet, vildt styrtet Hesten afsted med den

ellers saa flinke Rytter. Han troer sig forløren paa sin mørke stormsuare Fart; Sandſke allene farer han paa Hesten, hvis Bidſel han ikke kunde ſaa ret fat i, formodentlig fordi det i Haſten var lagt ſlet paa den, ligemod Fienden. Da var juſt, vel i lige Henſigt, en Officer af ligeoverfor ſtaaende ungarſke Grenadeter, reden langt forud ſin Bacillen, og ſom nu pludſeligt den preuſſiſke Kyraſſeer galoppeter ham imøde, i ſtrakt Løb, den blanke Pallaſt i Haanden, kan han ikke troe andet, end at han i det mindſte har en Skare efter ſig. Han ſeer ſig altſaa overmandet, tilbyder Rytteren ſin Sabelſkede og raaber: „Værdon, Kammerat!“ Det uſtyrlige Dyr ſtandses ſtudsende, Preuſſeren tager Sabelen og rækker derimod Ungaren ſin Pallaſt, ſigende: „Tag den igjen, Hr. Kammerat! De er min Fange, men jeg ogſaa Deres.“ Og dermed vender han Hesten, hvis Bidſel han nu havde ſaaet Ret paa, jager tilbage til Regimentet, og ſiger, viſende ſin Kommandeue den ungarſke Sabel: „Dem har vi for os, Hr. Oberſt!“ Ufortøvet angreb man, og med ſaa lykkeligt Udfald, at Slagdagen ved Hochkirchen, hvis man havde ſaaet nogen Uinſættning, manſkee vilde blevet regnet blandt de preuſſiſke Seiersdage. Det ſamme Kyraſſeerregiment har ogſaa i de ſidſte Krige hævdet ſin gamle Væ. Det har ſidſt Navnet von Quisow.

(de la Motte Fouqué.)

Hvad der forudgik Kongen af Sverrigs; Gustav III Død.

Det var den 16de Maii, da Kongen med nogle Hofmænd reiste til Haga at spise til Middag. Da han var staaet op fra Taflet, overrakte en Page ham et Brev, han havde faaet af et Menneske, af den lavere Folkeklasse. Gustav læste det; den deri herskende tan og dierve Stil gjorde, ligesaa lidet som dets Indhold, intet sonderligt Indtryk paa Kongen. Brevet var meget langt og affekteerte en egen Tone, der iblandt yttrede sig i følgende Ord: „Jeg er ingen af Deres Hofmænd. Jeg elsker Dem ikke, hverken Deres Physiske eller Moraliske. Jeg har aldrig billiget Deres Udfærd. Min Samvittighed tillader mig imidlertid ikke at fortie Dem den Plan man har, at myrde Dem paa Ballet i Aften. De undgaaer Deres Skiebne ved at tilbagesende de Deres givne Ord. Adskillige andre Leiligheder ere alt forseilede. De kan troe mig, Alt hvad jeg her siger Dem. Mit Navn udforsker De ikke, jeg forlanges Intet af Dem.“ — Den Ubekjendte advarede ham fremdeles, ikke at opholde sig i nederste Etage af sit Hus i Haga. Da de saa der omgave Kongen, lavede sig til at reise til Stockholm, meddeelte Kongen sin første Staldmester, den ham meget hengivne Baron von Esen, Brevets Indhold. Denne anvendte Alt for at

bevæge Kongen til, ikke at udsætte sig for en saa viden-
 synlig Fare. Det var forgæves. Gustav svarte giens-
 tagne Gange: „Men man kan jo myrde mig i Slottet,
 i Kirken, paa Gaden.“ Han vendte tilbage til Stock-
 holm og bivaante ret munter den franske Komedie.
 Derpaa begav han sig i sit Gemak, hvor han endnu
 engang giennemlæste hiint anonyme Brev. Baron von
 Essen bad ham paa ny blive fra Ballet, men Gustav
 svarte ham smilende, han havde allerede til forskjellige
 Tider faaet mere end tohundrede Breve af samme Ind-
 hold, hvorfor skulde han da frygte dette mere end hine.
 Uden Forsigtighedsforholdsregler, da Ingen, Stald-
 mesteren undtagen, ahuede noget Anslag paa hans Liv,
 tog Kongen efter Aftentastet en Domino og en Maske
 paa, og betraadte, ledsaget af Baron von Essen, der
 ligelædes var maskeret, Logen med den største Stolighed.
 Længere end et Kvarteer stod han stille for at betragte
 de indtrædende Masker, og sagde spøgende til Baron v.
 Essen: „Vil man mig nu noget, saa er jeg her!“

(d' Aguila.)

E v n g i æ n g e r s k e n.

En ung engelsk Kjøbmand gjorde en Reise fra London til den vestlige Deel af Engelland. Det traf sig just, at Frønden, han der vilde besøge, ved hans Ankomst gjorde en Piges Bryllup, der var ham nær beslægtet; hele Huset var altsaa besat, paa et eneste Værelse nær, hvori det, som Fættteren sagde, ikke havde været rigtigt i det sidste Aar. „Desto bedre“ svarte den unge Mand: „Jeg har ofte ønsket, at see slige Urigtigheder, giv mig kun Værelset.“ — Man lagde altsaa Ild i Kaminen, thi det var Vinterstid, og gjorde Værelset tilrette.

Der Kjøbmand gik tilsengs, ei uden en Smule Angst; en Tidlang holdt han Dinene oppe, da imidlertid Alting blev stille, sov han ind. Klokken kunde vel være Tre, da Kammerdøren aabnedes: han vaagenede, og saae en Qvindeskikkelse træde ind i den letteste Nathabit. Ved det svage Skin af Kaminilden saae han den nærme sig Kaminen, tage Ildtangen, og lægge Brændet tilrette; tydeligt saae nu den unge Mand ved den klare Flamme, at det var et ungt og vakker Fruentimmer, som aflagde ham dette Besøg. Det elskværdige Spørgelse lod som det varmede sig ved Ilden, gik nogle Gange op og ned i Stuen, trandte derpaa hen til Sengen, løstede Dynen op, lagde sig

derunder, og forholdt sig ganske roligt. Den unge Mand syntes ikke altfor vel om denne ubekjendte Sengfælle, men rykkede sig saa langt ind mod Væggen som muligt var, uvis om han skulde staae op eller blive liggende. Da han imidlertid hørte den Ubekjendte aandede, rykkede han nærmere, greb sagte hendes Haand, følte en Ring derpaa, og tog den forsigtigt af. Da det smukke Spøgelse blev ved at sove trygt, forstyrrede han det ei heller mere. Omfider slog det igien Dyngen tilside, stod op, og gik som det var kommet. Nu begreb den unge Mand let, af hvad Art Spøgeriet i hans Stue var, og sov atter roligt ind.

Morgenen efter besøgte Berken ham, og spurgte om han Intet havde seet. Han svarte, at han rigtignok havde haft et underligt Syn, men vilde spare sin Fortælling derom, til hele Bryllupsfæstet samledes ved Frokosten. — Alle Gæsterne bleve saa forpikkede derpaa, at Damerne inden Kl. 9 vare færdige med deres Toilette. — Som de nu Alle vare samlede, bad Kæbmanden foreløbigen alle Damerne sige sig, om Intet af dem havde mistet en Ring? Den unge Miss som han havde taget den af Haanden paa, havde savnet den strax om Morgenen, og da hun ikke kunde begribe, hvor den var bleven af, tilstod hun nu ret glad, at hun savnede en Ring. Han rakte hende sin; hun kjendte den at være hendes og takkede ham. „Nu,“ sagde han derpaa, vendende sig til Manden i Huset, hvis

Datter hun var: „Saa kan jeg da sige Dig, at Din Datter er det allerkiereste Spøgelse, der gaaer igien i Stuen, hvori jeg i Nat har sovet,“ og nu fortalte han Eventyret.

Det er umuligt at udtrykke den unge Piges Forvirring og Skamfuldhed. Hun forsikrede, intet Ord at vide af Alt hvad han havde fortalt, men at hun vel maatte troe det, da Kingen vidnede derom. Selvkabet loe hierteligt, men for at gjøre Spøgen til Alvor, erklærede Faderen den rødmende Pige, at da hun nu engang havde sovet hos sin Fætter, var det vel bedst hun vedblev dermed for Eftersiden, Forbindelsen skulde være ham tier. Virkelig fulgte denne efter kort Tids Forløb.

(W. Lock.)

De ellevetufinde Somfruer.

(En Legende.)

I den christne Kirkes tredie Aarhundrede herskede i Britannien en christen Konge ved Navn Deonotus. Samme havde en from Datter ved Navn Ursula, som en fremmed hedensk Prinds, Holofernes, ønskede at

formæle sig med. En himmelfærdt Engel raabte Kongen at give sit Minde til denne Forening. Men for Prindsessen aabenbaredes den samme Engel, befalende hende, at udbede sig elleverusinde Jomfruer, og i deres Selskab berede sig til Formalingen, i et Tidsrum af tre Aar. Alt skedte som Engelen havde befaleet; Jomfruerne samlede i en Hast, indeeltes i elleve Regimenter og gik endelig, ledsagede af mange Konger og Pryster, til Sæes fra Britannien. — Smidlertid raaber Gud Holofernes i et Syn ligeledes at begive sig paa Reisen. Han adlyder, og allerede tredie Dagen efter, møder han med Jomfruehæren i Cölln, hvor atter en Engel befaler dem, at begive sig til Rom. Paa Reisen derher havde de samme Held som Israels Børn i Orken: hverken ælledes deres Klæder, ei heller sledes deres Skoe; de bleve hverken trætte eller hungrige. Efter at de fire Dage havde holdt deres Andagt i Rom, reiste de tilbage, og selv Pave Sixiacus ledsagede dem til Basel, hvor Selskabet igien skødte sammen med Holofernes, der af Paven modtog den hellige Daab. Herfra ilte Toget til Cölln, hvilken Stad dengang blev beleiret af Hunnerne. Af disse bleve alle Jomfruerne, samt deres Ledsagere ihjelslagne og belønnedes med Martyrkronen.

Hvad ere Pers gode for?

Interesses herfter en saa forrig Alidlighed til Digtet kunsten som i Persien. Billedes det ikke selv en dristig Eventyrer ved Hielp af en Følkesang, nogle Doneskunstnere og Sangere, at samle en Hær og i kort Tid holde sig fast paa Afgøets Throne. Den ringeste Haandværksmand er fortrolig med de ypperste Digterværker. Biskop er da ogsaa Versmagerens Antal utroligt stort. Da Malcolm i Aaret 1800 for første Gang kom til Persien som brittisk Gesandt, havde en Leilighedsbigter gjort en Reise paa ti Meil, for at hilse ham. For at blive ham qvit sagde man, Gesandten forstod ikke hans Digt, og havde ingen Smag for Pers. Derpaa foretalte Poeten følgende Historie:

Da Affghanerne herskede i Persien, regierede en af deres raa Hovdinge i Shiraz. En Digter skrev en Lovtale over Magthaverens Visdom, Tapperhed og Dyder. Som han vilde bringe ham den, møder han i Slotsporten en af sine Venner, der spørger ham, hvor han vil han? Digteren meddeelte ham sit Forsæt. Vennen spurgte, om han var gal, at han vilde overrække en Barbar, der ikke forstod et Ord Persisk, et Digt. „Du kan have Ret,“ svarte hiin, „men jeg beer af Hunger, og maa leve af mine Vers. Jeg maa altsaa videre.“ Han gik, og stod nu for Herkeren, med sit

Digt i Haanden. „Hvad er det for en Skat?“ spurgte Affhamen. „Hvad vil han med det Papir i Haanden?“ — „Jeg er en Digter,“ svarte Manden, og paa Bladet staaer Vers.“ — „Hvad ere Vers gode for?“ — „De giore store Mænd som Dig udhellig.“ — „Saa lad os høre noget deraf.“ — Digteren begyndte at læse. „Det er nok“ afbrød Herstere ham, „jeg forstaaer Alt. Giv den stakkels Mand nogle Penge, det er det han vil.“ — Da nu Digteren gik hjem, mødte han sin Ven igien. „Naa, forstod han Dig?“ spurgte denne spottende. „Aldrig i mit Liv“ svarte Poeten, „har jeg fundet en Mand, der saa hurtigt har fattet en Digters Mening.“

D y k t e r e n .

Interessant er det, at kiende den første Foranledning til herlige Digte. Eædvanligt har man da den Nødvendighed, at see, hvor overraskende Digterens Aand, løst af en ringe Gienstand, udfolder os sin Phantasies kosteligste Billeder. Saaledes vil det vel ei heller være Læseren ubehageligt, her at høre Historien, vi have at takke for Schillers fortræffelige Ballade: Dykteren:

Under Friederich af Siciliens Regiering levede en
 uopfundig Svømmer, ved Navn Nicolaus, dog mere
 bekendt blandt Folket under Navnet: Pescecoola, eller
 Fisken Nicolaus. Sin store Svømmefærdighed, foren-
 net med en udmærket Styrke i at dukke under, vare de
 Midler, hvorved han tiende sit sparsomme Udkomme, i
 det han solgte Muslingkaller, Koraller, og andre fra
 Havbyet hentebe Produkter. Han befandt sig saa vel
 i Vandet, at han ofte blev fire til fem Dage i Søen,
 uden andet Næringsmiddel, end saa Fiske han under-
 veis kunde fange. I Almindelighed pleiede han at
 bringe Budskab fra Sicilien til Calabrien, og man for-
 tæller, at han mere end engang var trængt frem ligetil
 de lipariske Øer. Flere gange traf til Calabrien seilens-
 de Fartøier ham midt i den stormende Sø, til Ma-
 trosernes store Forundring, der holdt ham for et Søes-
 udyr, indtil han, kendt af Nogle, blev tagen ombord
 paa deres Skib. Naar man spurgte ham, hvor han
 vilde hen i sigt et Uveir, svarte han gierne, han havde
 Breve at bringe til den eller den Bye. Disse Breve
 pleiede han at bære i en med megen Kunst tillukket Læ-
 derpung. Efter at have gjort sig lidt tilgode, sagde han
 Matroserne Farvel, og styrtede sig atter ud i Dybet.
 Han skal af sit bestandige Dphold i Vandet, have faaet
 en amphibieartig Natur, saa at der var voxet en Svøm-
 mehud paa hans Hænder og Fødder, og hans Lunge
 skal have kunnet indeholde saameget Luft, som behøves

Des for at leve en heel Dag under Vandet. Da Kongen af Neapel var i Messina, og hørte tale om denne Dykkers Underværker, blev han nysgierrig og forlangte at see ham, hvilket ogsaa, efterat man længe havde søgt ham paa Hav og Land, omsider skedde. Da Kongen havde hørt meget om den nærliggende Havvirkel Charybtis, troede han ikke at finde nogen bedre Leilighed til at undersøge dets Dyb. Han bad Nicolaus at nedstige dert, og da han mærkede, at denne ikke var meget for at efterkomme hans Villie, under Paaskud af den store Fare derved, som han allene foregav at kiende, bød han, for at indgyde ham Mod, dert at nedkaste et Guldbæger, der skulde være hans, hvis han vilde hente det. Nicolaus styrtede sig i de hvirlende Bølger. Tre Qvarter blev han under Vandet, mens dens Kongen og hans Følge stode ved Strandbredden i ængstelig Forventning. Endelig blev han med voldsom Hestighed baaren op af Bølgerne, og holde Guldbægeret triumpherende i sin Haand. Yderst snart bragtes han i Kongens Pallads, men viste sig, styrket ved et godt Maaltid og en kort Sovn, igjen for denne, som han, paa Spørgsmaalet, hvad han havde fundet i Hvirveldybet, svarte følgende:

„Mægtigste Tyrste! Jeg har fuldbyrdet Deres Villie; dog aldrig vilde jeg have udført den, selv ikke om De havde budt mig Deres hele Kongerige til Løn, hvis jeg havde vidst, hvad jeg fandt i Afgrunden. Jeg

begjæ derved en større Ubefindighed, end om jeg havde efterladt at gjøre, hvad min Første led." Da Kongen spurgte ham om Karsagen, svarte han: „Deres Majestæt maa vide, at fire Karsager gjøre dette skrækkelige Gærlig utilgiængeligt, ikke allene for Døkkere som mig, men ogsaa for de fleste Fiske. Først de af den dybeste Afgrund med en saadan Magt opkrusende Bølger, at selv den stærkeste Mand ikke kan giennembrude dem, hvilket nødte mig til, at nedstige i Fjæve Kredse. For det Andet, de mange Klipper jeg overalt mødte, og som jeg ikke torde nærme mig, uden at vove mit Liv. For det Tredie, den Hvirvel af underjordiske Bønde, som, med gruelig Magt udstrømmende fra Klippernes inderside Guler, ere istand til at berøve et Menneffe alle sine Sandser. For det Fjerde, den Mængde uhyre Polyber, der fløbende ved Klippesiderne med deres vildtudstrakte Arme, og voldte mig megen Skræk. En saae jeg, hvis Legem var stærkere end en Mands, dens Arme var ti Fod lange, og var jeg kommen mellem dem, var jeg allerede død af Frygt for den Kulde klemme til. De glubfeste Fiske have Deres Ophold i Klippehulerne. Deres Gab er væbnet med en tredobbelst Mad Tand, og hvad der kommer mellem dem er forløren."

Efter dette hans Udsagn spurgte man, hvorledes han saa hastigt havde fundet finde Guldbægeret. Han svarte, at det, formedelst det stærkt fra og til strøms

mende Vand, ikke var kommet til Bunds; han havde fundet det i en Klippehule. Han erklærede det for aldeles umueligt, at finde Bøgeret, hvis det naaede Draebet, i dette brusende Svælg. Man spurgte ham derpaa, om han vel havde Mod til, at stige i Eegyptis andengang. Først vægrede han sig, men opmuntret ved et andet Bøger af større Værd, som man havde fyldt med Guld, og nedkastede paa samme Sted, styrtede han sig atter ud i Hvirvelsvælget; men aldrig mere kom han op, hvad enten nu Strømmens Magt havde ført ham bort mellem disse forborgne Klippers Labyrinth, eller opslugt af Fiskene, han var saa bange for.

Sophie Brahe.

Den berømte Tycho Brahe havde en lærd Søster, der ved hans Studier gik ham tilhaande. Sophie Brahe, ti Aar yngre end sin Broder, hører til de lærdeste Qvinder Danmark har frembragt, og besynderligt er det, at Historien værdiger hendes Eftermæle saa lidet Opmærksomhed. Hun havde, under sin Broders Veiledning, bragt det meget vidt i Astronomien, og beskæftigede sig heldigt med Chemien, besad udbredt Kends

Kater i Historien, især sit Fædrelands, og alimrede
 særdeles ved sine Digtninger i det latinske Sprog, hvori
 hun noie var indviet. Vi have endnu adskillige af disse
 Poetter som hun har Brevet til sin mangeaarige For-
 lovede Erik Lange i Udlandet, og vist er det, at Kiens-
 dere ikke kan nægte dem sit Bifald. I sit toogtyvende
 Aar blev hun gift med Otto Thott, en staaust Adels-
 mand, der saa Aar efter døde, efterladende hende en
 Søn, Thage Thott. Fra denne Tid af til Tycho Brahe's
 Død levede hun i dennes Huus, medens Erik
 Lange, med hvem hun, mod sin Families Villie var
 forlovet i tolv Aar, for Wiolds Skyld maatte sive den
 danske Konges Riger og Lande. Endelig sluttede de
 længe Forlovede efter Kræbes Død og Langes Tilbage-
 komst til Danmark, den længe onskede Forening, der
 i Begyndelsen for Begge var hvist sørgelig, thi ingen
 af dem havde Noget, og det Tid. t de kunde opdrive satte
 de til ved Guldmageriet, der dengang var en almindelig
 Sygdom i Danmark. Endelig tog Sønnen Moderen
 til sig paa sit Slot Eriksholm i Slaane, hvor hun blev
 til sit Endeligt, levende for Videnskaberne. Hendes
 efterladte Skrifter ere alle tabte, dog give samtidige
 Skribenter hendes Lærdom de meest smigrende Vidnesa-
 gder.

Sælfomme Belansthændigheds = Skikke.

Paa nogle af Derne i den mexicanske Havbugt maas Bert og Bertinde, før de modtage de indbudne Gæster, sminke sig, hiin med sorte denne med røde Farver. Ere de færdige med deres Pynt, tager Bertens sine Baaden, tre til fire Pile i Haanden, og gaaer sine Gæster nogle hundrede Skridt imøde. Saa snart han seer disse komme, kaster han sig paa Jorden og bliver liggende som død. Gæsterne løfte ham op, og gaae med ham til hans Pynte, udenfor hvilken ogsaa de falde til Jorden, som forhen Berten, der da reiser dem en efter en anden.

Naar Gallerne, et habysinisk Folkeslags Konge, modtager Fremmede, sidder han, omgivet af sine Slaver og Hofmænd, der i Hænderne holde Stokke, som ere desto længere jo fornemmere Gæsten er. Saa snart en Fremmed nærmer sig, gribe de ham an, og prygle ham dygtigt af, for at bevise ham, at Gallerne ere de tapreste Folk i Alverden.

I Habysinien holder man det for anstændigt og foræret, at spise meget, og mens man spiser, at gibe

og af den Fortn med Lænderne man kan. Kun Lyde —
 siger Habyemierne — spise sagte, kun Diggere lidet.

Naar Kongen af Sofala hofter, skrifer Alting af
 fuld Hals.

Naar Perserne skrifer Breve, ere de meget ængste-
 lige, at de ikke omhyggeligt nok skulle ingttage Rangs-
 forskiellen. De har otte Slags Papis af alle Slags
 Farver, ligesom ogsaa forsolvet og forgyldt. Hvem
 der vil bevise den dybeste Ærbødighed, maa vælge hvidt
 beinalet med gyldne Blomster. Modtagerens Navn
 maales med farvede eller gyldne Bogstaver. Seglet, der
 staaer istedet for Underskrift, maa komme nsie paa det
 rette Sted. Skrifer man til sin Ligemand, sæt-
 ter man det nede i det høire Hjørne, der er Østers,
 Lænderne det venstre. Fornemme, der skrifer til deres
 Undermænd, sætte det foroven; Men naar Ringere
 skrifer til Høiere, da paa Ryggen af Brevet, nede i den
 nderste Vinkel, og det saa, at kua en Deel af Seglet
 vorder afstrykt, for at vise, at den Skrivende ei er
 værdig, at komme den Fornemme for Die. Ligesaa
 vigtig er Omflaget, og vil man bevise dyb Ærbødig-
 hed, stikker man Brevet i en strikket Pung, der er
 tilbundet med Guldtraade, smykket med Guldfryndser,
 og forseglet.

Amerika's Opdagelse.

Skuespil af August Klingemann.

(Slutning af Forspillet.)

Indledning.

(Scenen fremstiller Admiralfløjen Santa Maria's Dæk. Det er Nat. Columbus har af sit oprørte Skibsfolk betinget sig endnu tre Dages Lydighed til Fortsættelsen af sin Opdagelsesreise. Dette er Midnatten før den sidste afgørende Morgen. Først vise sig enkelte Matroser, derpaa flere af Oprørerne. De ere komne efter, at Columbus fulst har angivet dem Løbets Længde, og fastsatte fortvivlende hans Død til næste Morgen. Ogsaa Columbus's faa Benner, der ere beredte, at vove Alt for ham, tvivle dog om hans Løstes endelige Opfyldelse; just har den Sidste af dem, Don Diego d' Arcaba, forladt ham med en dybsindig Bemærkning, og Columbus staaer nu ene paa Dækket, seende efter ham)

Columbus.

Han svigter ogsaa! — Enne staaer jeg da,
 Af mørke Uveirsbølger trindt omstormet!
 Mit Løb bestemmer Solens første Straale;
 Dog, som Fortvivlelsen mig vildt omrafer,
 Og Venstreb Rædser for min haarde Stiebne,
 Staaer Haabet smilende dog ved min Side,
 Og lader, tæt ved Livets mørke Grændse,
 Livstræet flyde eviggrønne Blade!

(Seende ud i Natten.)

I natligt Mørke end er Osten hyllet,
 Mulmbæft jeg seer det vide Ocean,
 Og venligt funkle kun de klare Stierner,
 Som, paa den høie Himmelflugt, mod Bølgen
 Medsende Lys og Haab i mørken Nat.
 Naar I kun ikke Eders Glæds mig dølgte,
 Da maa selv Jordens Pøler røkkes; thi
 Af Jorden Intet jeg at frygte har,
 Naar Himmelen histoppe mig ei svigter!

(Kort Pause.)

I dag I vige for et bedre Lys,
 Som mig opklare kan en anden Scene!
 Du ubekjendte Land, som sig min Aand
 I dette fjerne Ocean har skabt,
 End kiuler Midnatmulm mig Dine Kyster;
 Dog maa Du hæve Dig i Besten hist,
 Thi ei Naturen, jeg har bygget paa,
 I sine evige Domme feile kan! —
 O, kunde Nattens Slør jeg sønderrive,
 Og skue Sandhedslyset uomtaaget;
 Thi Det maa Stand mig holde, eller selv
 Jeg er en Løgn i min Tilværelse!

(begeistret.)

Paa Firmamentet op, I Soleflammer,
 See, hisset hæve sig de grønne Strande,
 Sig skummende mod Bredden Havet bryder,
 Høit trodse Biergene mod Skyens Rand,

Ud sine Grene brede Træerne,
 Og frodigt Alting blomstrer, smiler, spires
 I denne ubekjendte Himmelzone.

(Pause.)

En Drøm! — Dog ogsaa Dagen slumrer end,
 Og drømmer næste Morgens Virk'lighed!

(Efter en kort Pause, hvori han rast er gaaet op og ned,
 raaber han op til Mastkurven:)

Hvad seer Du, Dreng?

Stemme ovenfra, (giennem et Talerør.)

I Østen Himlen graaner!

Columbus.

Skue hen mod Vesten!

Stemme, (som før.)

Der det mørkt og sort er!

Columbus.

Naturen selv indhyller sig i Mørke,
 Naar Nøt med skjulte Kræfter den vil skabe!
 Hvert Liv maa giennemvandre Nattens Muim,
 Naar det mod Lyset sig vil fremarbeide; —
 Saa være mig den og et venligt Bartsel,
 At Verden, som jeg ahner, aabenbare
 Sig vil i Morgenrødens Purpurlue!

(Koldan og Porras træde op.)

Porras.

Det dæmres alt.

Columbus, (roft trædende dem imødt.)

Hvad har I her at søge?

Perras, (trodsig.)

Hvorfor?

Roldan.

Det er han,

Columbus.

Hvem har kaldet Jer?

Roldan.

Vi selv!

Columbus, (med Hestighed til Perras.)

Hvorfor har Roeret Du forladt?

Perras.

For di jeg gjorde det! — Vi styre nu

En anden Cours!

Columbus.

Du frygter Loven ei?

Perras.

Hvo tør mig true?

Columbus, (fiak og værbig.)

Seg, Din Admiral!

Roldan.

Nu er' vi, troer jeg, vore egne Herrer!

Perras.

Jer Frist er ude! Morg'nen dømtet alt —

Her har I været Admiral!

Columbus.

Hold inde!

Til Morgensolens Frembrud mine Bud
I lystre Fal!

Porras.

Vel, her jeg den vil vente!

Columbus.

Med paa Din Plads flux!

Porras.

Seer I, om jeg gik?

Columbus.

Med Loug jeg lader Dig til Roeret binde!

Porras, (haanligt.)

Hoho! Jeg trodser Ederes Majestæt,
Herr Vicekonge i en Maaneverden!

Columbus,

(styrter imod ham, og kaster ham til Jorden.)

I Støvet ned for mine Fødder, Niding!

Porras, (reiser sig rasende.)

Ha, Død og Hævn! Koldan, giv Legnet nu!

(Koldan affyrer en Pistol. Fra alle Sider styrter
Gæstefolket frem paa Dækket; deriblandt Margari-
ta, Diego d' Arcade og Martin.)

Porras.

Nu gielder det! Slaaer ham til Jorden, Benner!

Koldan.

I Havet med ham! Kast ham over Bord

Martin,

(angriber Perras rasende, og kaster ham under sig.)
 Tal blot endnu et Ord, og Du har levet!

Diego, (sigtende paa Kolban.)
 Dit næste Skridt Dig styrter i Dit Blod!

(Pause.)

Columbus,

(træder med rolig Fasthed blandt Skibsfolket.)
 Hvad vil I, Venner?

Margarita.

Landet, Du forjætted!

Skibsfolket, (vildtraabende.)
 Land eller Død!

Columbus.

Nu stille her paa Dækket!
 Troe I, at fræmme mig med blanke Sværd?
 Jeg har i Elementers vilde Storm
 Riekt fluet Døden i det hule Die,
 Naar Eders Hjertes bæved for dens Rædfler.
 Naturens Herre, ei jeg skælver for
 Dens Trælle, skælver ei for deres Vaaben!
 Allene staaer jeg her blandt Eder, bygger
 Fast paa mit eget Ord, det knuse skal
 Den Oprørsbølge, som sig mod mig vælter! —
 I har betroet mig Eders Liv, jeg Borgen
 Blev for halvfemfindstøve Sieler, da
 Jeg Eder ud i Verdenshavet førte.

Den næste Time maa mit Ord opfylde,
 Hvis denne Jord ei er Tilfældets Værk,
 Hvis ei Naturen Skaberen fornægter:
 Var dette muligt, da mit Liv jeg gav
 Den Sletteste blandt Eder, da det var
 For stet mig, længere at slæbe frem
 Igiennem regellose Kræfters Chaos.
 Dog dette er ei saa, det kan ei være,
 Saa sandt han lever, Han, som Glammekuglen
 Dens Lob betegner høit paa Firmamentet!

Derfor I vente Morg'nens første Straale,
 Og slutte Eder tæt om mig i Kreds!
 Naar Lyset I paa Østens Himmel skue,
 Eig Aft'nens Verden speiler i dets Lue!

(hvb, høitidelig Stilhed.)

Diego, (Efter en Pause.)

I Østen fiernt sig kruse Bølgerne,
 Og Oceanet kaster røde Flammer,
 I Seglene alt Morgenvinden suser.

Columbus.

Hvad seer Du, Dreng?

Stemme, (ovenfra.)

Jeg seer kun Hav og Himmel!

(Kort Pause.)

Diego.

Nu gylde Morgen i Bølgen flyder,
 Et Flammespeil er Østerhavets Glæde,

Brat Lyset splitter Eaagens lette Slør,
 Og purpurfarvet Dagen stiger frem!

Columbus.

Hvad seer Du, Dreng?

Stemme, (ovenfra.)

Jeg seer kun Hav og Himmel.

(Med kort Pause.)

Diego.

Dg gisrende Havbølgerne sig røre,
 Dg kedse nye Straaler lyne frem,
 Den hele Wther staaer i røden Lue,
 Dg Alting svømmer i et Flammehav! —
 Ha! See! Sit Bliv Naturen helligholder!
 Der svæver blankt det frem, det evige Lyb;
 Med Glædesblikke Skabersiet stuer
 Den vide Skabning: alle Stygger svinde;
 Sit Skieb oplukker det Umaalelige,
 Dpfangende hver Straakte i sin Barm!

(Solen oplyser klart den hele Scene.)

Columbus, (i heftig Bevægelse.)

Hvad seer Du, Dreng?

Stemme, (som før.)

Jeg seer kun Hav og Himmel!

(dyb, skrækkelig Stilhed.)

Diego, (styrter hen mod Columbus.)

Columbus! Al, Du blegner!

Columbus.

Stille kun!

(Efter en lang Pause med dæmpet Røst.)

Det er ei muligt — nei! — Et Laagebilled
 Min Hand ei kunde gribe! — Eller — hvad?
 Er denne store, vide Verdensbygning,
 Hiint Firmament med sine tusind Sole,
 Et blindt Tilfældes Værk? Og Flammefuglen,
 Som hisset løfter sig af Bølgens Skib,
 Et Foster kun af blinde Kræfters Luner?
 Og Unaturen en uhyre Lagn?

(heftigt udbrydende.)

Nei, nei, det er ei saa! Ved Himlen ei!

Diego.

O, Ulyksalige, hvad har Du gjort!

Columbus, (uden at agte paa ham.)

End har mig selv jeg! velan, lad mig see,
 Om ei min Hand i Nødens Stund mig svigter!

(Staaer i en dybt Grublenes Stilling. Man hører
 det fremrasende Skibsfolks vilde Raab.)

Martin.

Han er forloren! Kan vi redde ham!

Diego, (styrter de Fremstormende imøde.)

Taalmod og Taushed, Venner! Hør mig, Brødre!
 Vi Alle har deelt lige Lod, o lad
 Os ikke følge Diebliffets Lune!
 Fortvivlelsen kan ikke redde os;

Hist Manden skaer, som ene hielpen kan,
 I vilde Storm han os beskyermet har —
 Kun han allene —

P o r r a s, (rasende.)

Frem! Stop Munden paa ham!

R o l d a n.

Han i Fordærvelsen os styrtet har!

P o r r a s.

Da loiet for os har han Løbets Længde,
 Ud i det vide Verdenshav os ført,
 Saa Himlen selv os meer ei hielpen kan —
 Det fordrer Hævn!

S k i b s f o l k e t, (i vildt Oprør.

Død og Fordærvelse!

C o l u m b u s, (som opvaagnende.)

Hvad vil I? — Ha, I her? Mit Liv I fordre?
 I Rasende! — Hvad kan I vinde ved
 Mit Fald? Hvi gaar med Skiebne I i Rette?
 Min Død behuder Eders Undergang.
 Dog, har jeg tabt i dette Spil, det gielder
 Ei om et Pulsflag mere eller mindre,
 Det gielder Gud, Tilværelse og Himmel!

(kiæft fremtrædende og stuede ud i Havet.)

Jeg kan ei feile — ved den Evige ei!
 Hlin Verden maatte, var den end ei fød,
 Sig løfte nu af Volgens Moderkiød!

P o r r a s, (fremtrængende.)

Han raser! Væner! Styrter ham i Havet!

R o l d a n.

Støst ham derned!

S k i b s f o l k e t, (rasende.)

Rast! Rast ham over Bord!

(Martin og Diego kaste sig imod dem.)

D i e g o.

Saa blive Dækket til en Balplads da!

M a r t i n.

Velan! Velan! Nu Liv mod Liv det gielder!

(I det Dieblif, Rampen begynder, lyder et stærkt Kanonstød over fra det foranseilende P i n t a. — Alle styrte bedøvede fra hverandre. Rast følger et Andet, og man sees Mange heftigt skjælvende opløste Hænderne. Med et Blik fremtræder C o l u m b u s. I dette Moment hører man ned fra Mastkurven igiennem et Talerør det høie Raab: Land! Land! Land! — De forskjelligste Grupper danne sig. Mange opløste bedende deres Hænder, Andre kaste sig for C o l u m b u s's Fødder. Oprørsføddingerne vagle mellem Skræk og Glæde. Martin omfavner sin Herres Kneer, D i e g o udbreder sine Arme mod ham, og C o l u m b u s selv kaaer fast og fast iblandt dem, kassende et brændende Blik mod Himlen. Dækket falder.)

U r v e r d e n .

Fragmenter af Bullenstedt.

(Sebnfør hermed de af samme Forfatter i II. Bind II. og V. Bind II. Hefte meddeelte Brudstykker.)

Sil de store Fremstribt, Videnfaberne i dette Dplysningens Setel have giort, og hvorved menneffeligg Bidskab har oversprunget de trange Grændser, der før indsluttede den, hører ogsaa Dpdagelsen af en Urverden, der gik under for Kartusinder siden, og eiede i sit Skib Skabninger, forskiellige fra Nuverdens. Som et stort Lys vilde denne Dpdagelse været oprundet paa Dplysningens Himmel, hvis ei vort Aarhundred var saa rigt paa vigtige Begivenheder, at stedse den ene Dpfindelse formærker den anden. Meget er det allerede, at den har fængslet Dpmærksomheden; endnu mere, at vore Samtidige, under Krigenes Rædselsscener ikke gandske have tabt Lysten til, fra deres Verden at kaste Blikket tilbage paa deres første Fædres. Naabenbart er dette et Beviis for, at Sagen maa have Interesse for den granskende Aand og tale stærkt til Fornuften. Derfor finder den ogsaa saa megen Indgang i fordomsfrie Sieler. — Hele Skabningen, saavel Dyre, som Planteriget, har alt flere Gange viist sig paa Verdens Skueplads, er atter forsvunden, atter gjenfødt traadt frem. At hvad paa Jorden er, nære

fter sig gradviiis Fuldkommenheden. Hvad Mennesket er nu, var vel neppe dets første Faber. Ligesom de nuværende bedre og flisnere Dyrarter opstode af Urs verdens Mammouthsdyr og andre Uhyrer, saaledes nedstammer maastee denne Jordts Borger fra monstrøse Kampffabninger i en foregaaende Verden. —

Hvad der nu har ødelagt hiin, fra denne saa forsiellige Verden, er vel ubekjendt og vi maa her følge Traaden Gissninges byde os. — Den navnkundige Naturforsker Cuvier antager, at den sidste Omvæltning af vor Jordklode, som vi pleie at kalde Verdens Skabelse, og som menes at være foregaaet for sex Kartusiusder siden, ei kan tænkes eller forklares anderledes, end som en Virkning af en Comets Nærmelse til Jorden. Sandsynlig er denne Hypothes, og støtter sig, efter Astronomernes Udsagn, ikke paa en Umulighed. Cometen skulde da ikke have berørt Jorden, men kun ved sin Trykning have bevirket en Oversvømmelse, der har forstyrret den hele dalevende Skabning og bedækket Jordoverfladen med Gruus og Dynd. Vel have Cometerne, der ere endnu ubannede Verdenslegemer som just ere i Begreb med at fødes, deres bestemte anviste Løbebane. Hvorledes kunde man ellers beregne deres Gang? Men kommer en af dem vor Jord for nær, hvilket, efter Olbers Beregning, i Millioner Aar neppe er muligt een eneste Gang, da er alt hvad vi kunne sige derom, dette, at en saadan Afvigelse maa

ligge i Forsynets Plan, og bidrage til vor Planets Udbannelse. — Vor Jord maa have oplevet en stor Katastrofe, der har udsløttet Alt hvad den fluttede i sit rige Skib. De utallig mange Aroklær man har fundet af Urverdens Dyr, vise, at kun en pludselig og mægtig Naturbegivenhed har fundet udrykke dem. En saadan var vel hiin Katastrofe man paa sine Steder finder saa mange Spor af, og som har udsløttet hiin Menneskeslæggt, der allene havde kunnet overleve os Budskabet om Jordens Undergang. Man har fundet en forstenet Hovsild, der endnu havde i sit Svælg det Bytten den vilde nedslugt. Hvor lynsnart maa den da være bleven forvandlet! — Jordens Skib er os det sikreste Beviis for, at der alt har været mere end een Verden til: Dens Indre eier rige Gruber, hvori Forskeren vil finde Levninger af en ældre Jord, og jo mere vi speide i dens mørke Miner, desto fastere vorde vi overbeviste om, at vi vandre paa lutter Forverdens Ruiner, og at vor Jord er opstegen af en Tidligerees Grav. Finde ville vi, at under Solen skeer intet Nyt, at Alt hvad vi skue, alt ofte har været til, skøndt under andre Former, at Naturen er uudsømmelig, dens Skueplads evig foranderlig, at den sønderflaer de gamle Former og støber sine sidste Bærker i nye, bedre. —

Hvorlunde mon det da saae ud i Urverden? — ville Mange spørge. Vi kunne kun svare med Gissninger; men af Phænomenerne under Jorden kunne vi med

høieste Visshed slutte, at vi leve paa en gandske ny Overflade, at der under den henvælte sig ældre, der bære ubedragelige Spor af fordums Kultur; alt har Cuvier opdaget fiorten, maaffee vil han med Tiden opdage endnu flere. Levningerne vi i Jordens Skind finde af hine Verdenes, overbevise os om, at den har indeholdt Mineralier, Planter og Dyr, tørt Land og Vand som denne, skiondt dens Produkter vare gandske forskellige fra vor Jords. — Hvad nu Urverdens Jords overflade angaaer, da ligger den lige under den Jords skorpe vi træde paa. Under denne ligge Urverdens Dyr og Planter begravne. I Nysibirien og ved Nordpolen er den kun faa Tommer dyb, i andre Lande derimod flere Fod og paa mange Steder hæve sig Høie og Bierge, i hvis dybe Skind Urverdens Produkter hvile. De mange Jords overflader ere Vidner om lige saamange Jordsvæltninger; men en anffuelig Kundskab om den første Verdens Overflade er uopnaelig, thi ei kunne vi aftage det ene Lag efter det andet og speide efter Jordslugens Rierne. — Urverdens Klima og Temperatur var langt varmere og frugtbarere end hos os. Det slutte vi med Visshed, saavel af de Planter vi treffe i Jorden, som af de Dyr der levede i Forverden; thi begge have Lighed med dem vi endnu finde ved Bændekredsen og under Equator, men som ikke trives i et tempereret end lige i et koldt Klima. Urverdens Vexter ligne vor Mais, Træerne Palme, og Daddeltræerne, og deres

Frugter og Kierner Dablene selv. Blandt dens Dyr findes vel ogsaa saadanne som hoer os: Harer, Hiorte, Heste, Saar, o. s. v., men mange Andre hore til et varmere Klima og udbrede sig Jun til en vis Bredegrad, saasom Elephanter, Næshorn, Tigr:, Løver, o. s. v. Alle disse Dyr maa have levet sammen i eet Land, da deres Been hvile frebeligt ved og under hverandre. De maa tillige her have levet i deres oprindelige Fædreland, og kunde ikke være hidkomne ved en voldsom Oversvømmelse, thi ved hvilket Underfuld vel en heel Hiord af Næshorn, uden at stilles ad, været kommen fra Indiens Hierte til Harzbiergets Fod, femtinhundrede Mile? — Alt har ogsaa i Urverden Præg af en kolossal Størhed. I det sachsiske Harzbierg har man for kort siden fundet en forstenet Græs vært af uhyre Størrelse, halvanden Fod bred. Forverdens Ammonshorn vare saa store som et Bognhiul; man har i Nysibirien og i Klipperne ved Gibraltar fundet det Fuglebeen og Fiære af saa uhyre Størrelse, at Dyrene de tilhorte, maa have været tre, fire Gange saa store som de største af vore Rovfugle. Hornet af et af Forverdens Elsdyr veier 300 Pund, og nu veier Hornet af disse Dyr kun 60 Pund. Benene af et ved Ohio i Amerika fundet Dyr veie, calcinerede, 1000 Pund. Et Skelet af den Forverdens Elephant, som man kalder Mammouth, og som Russerne have fundet ved Sishavet, er fire Arschiner høit, og syv langt,

begge Hugtænderne fraregnede, hvoraf enhver er halvsanden Favn lang og som begge veie 400 Pund; Hovedet allene veier over 500 Pund; Heraf kan man da gjøre sig et Begreb om Naturens Ræmpekraft i Urverden. Underledes er derimod Forholdet mellem vor og Urverdens Havdyr. Vor Hvalfisk er ulige større end nogen af Forverdens Fiskearter, det kunne vi slutte af Forverdens Fistetænder og andre forstenede Levninger af dens Fiske. De kunne langt fra ikke sammenlignes med vore Hvalfiskes Tænder. Som Hvalfisken nu er det største Dyr, saa var Mammouthsdyret det forbum, hvad Jorden altsaa har tabt i Frugtbarhed, det har Naturen lagt til Havet.

Nyeste Opdagelser i det Indre af Afrika.

Saa mange Forsøg man end hidtil har gjort paa at giennemspeide Afrikas indre Lande, er dog denne, i mange Henseender hoist interessante Verdensdeel, os hartad endnu ubekjendtere, end den sidstophagede femte. Riserkomment er da vel den dannede Læser følgende Udtog af en nylig i London udkommen Beskrivelse over Kongeriget Ashanty, af Lowdich, Esqr., der som

Gesandt var affendt til hiint Lands mægtige og farlige Konge:

Den 5te Maii 1817 — fortæller han — naaede vi Rigets første Grændsestad. Forbi den flyder en klar Strøm, der siges at have den Underkraft, at gjøre den som drikker deraf, veltalende. Det for os liggende Land var rigt paa Floder, stærkt befolket og fuldt af Stæder. Veien er regelmæssig og bred. I en byere inde liggende Bye, gjorde vi Holdt, paa en gammel ærværdig Mands Anmodning. Han beværte os med Frugter og Palmeviin, og det smertede os ret at høre, at han maatte bringe sit Liv som Offer for en overtroist Observants, og at han kun havde ansøgt Kongen om den Naade, at maattet werde henrettet i sin Fødebye. Glad talte han med os, og frydede sig over, endnu før sin Død at have seet hvide Mænd. Dagen efter vor Ankomst til Hovedstaden, kom ogsaa Oldingens Hoved did. — Da vi vare denke paa en Mil nær, meldtes vort Komme Kongen, der lod os sige, vi skulde bie lidt til han havde vasket sig, da vilde han lade os hente ved nogle af sine Hovedsmænd. Nogle Timer efter holdt vi vort Indtog i Hovedstaden under en Festish, der bestod af et i rødt Silke indsvøbt Faar, der var ophængt paa to krydsvis bundne Stænger. Over femtusinde Mennesker modtog os med en Krigsmusik, der ikke lader sig beskrive; de bearbejdede deres Horn, Trommer og Songongs, som om de vare gale, sagtens

meente de, derved at forbløffe os. Derpaa opførte Hovedsmændene indenfor en af deres Krigere dannet Kreds, en Dands, der bestod deri, at en Mængde Persouer, der bare engelske, hollandske og danske Flag, sprang omkring paa kryds og tvers, med en Anstrængelse, der kun lader sig sammenligne med den Umage Hovedsmændene gjorde sig for at springe ind bag ved dem og affyre deres Bøsser under Flagene, hvilke underveiden kom i Brand og kastede et svagt Lys paa de, som Banvittige i Krubtdampen omspringende Mænd. Høle Følget skrælte imidlertid uophørligt. Hovedsmændene bare en Krigshue med forgyldte Bukkehorn forpaa, smykket med svære Ornesier; deres Riortler vare af rødt Klæde, og behængt med Fetisser, indfattede i Guld og Sølv; om Livet bare de en Mængde af forskjellige Farver broderede Skeder, der ved hver Bevægelse dækkede dem om Laarene; iblandt dem hang smaae Messingbilleder, Horn og Haler af allehaande Dyr; nedad Ryggen hang lange Leopardehaler, stiuende en lille Bue; deres Beenklæder vare af Bomuldstoi og meget viide; deres Støvler, der vare af rødt Læder, og usømmelig store, naaede til midt paa Laarene, og fæstedes til Bæltet med lange Riæder: ogsaa de vare udstafferede med Billeder, Hesterumper, Amuletsbaand og Læderremme i utrolig Mængde. I den Høire hare de et lidet Rogger med Giftpile, i den Venstre et

lidet Spyd, og i Tænderne holdt de en lang Jernkæde, ved hvilken igien en Amulet var befæstet. Dertil tænke man sig de sorte Hæser, og det behøver vist ingen Forsikring, at det i dem var vanskeligt at gienkende menneskelige Væsenet. — Vi fortsatte derpaa Toget, omgivet af Krigere og en utallig Folkemængde. Alle Husene vare fulde af Qvinder og Børn, der tittede ud, for førstegang i deres Liv at se hvide Mænd. Deres Forundringsudbrud tabte sig rigtignok i Musikkarmen, men deres Geberder stemte godt med den hele Scene. Da vi havde naaet Palladset, maatte vi gjøre Holdt, medens vore medbragte Gaver og Effecter blev nedlagde i en dertil anvist Bygning. Derpaa drog vi videre og kom til en, foran gandske aaben Bygning, hvor Kongens Gesandt bad os tøve, til det behagede hans Herre at indbyde os. — Her fæstedes vor Opmærksomhed paa et græsfeligt Skuespil. Man drev en Mand forbi, der skulde henrettes, men forinden maatte taale Qualer, ingen Europæer har noget Begreb om. Hans Hænder vare bagbundne, en Kniv var stukken giennem hans Kinder, og hans optrukne Læber vare fastsnørte til denne; et af hans Drer var afbugget og bares foran Toget, det andet var ligeledes afflaaret, paa Lidet nær, i Natten havde han mange Saar, og under hvert Skulderblad stal ligeledes en Kniv. Ved en, giennem hans Næse dragen Snor, trak man hans stem, og foran ham trommede man. —

Efter et kort Ophold fik vi Tilbællse til at fremtræde for Kongen. Vi drog giennem en meget bred og næsten en Fierdingvei lang Gade, hen til et Torv, hvor vi havde Udfigt til en aaben Plads af en heel Miils Omkreds, fuld af Pragtgiensstande, os aldeles fremmede. Majestæten var fiendelig paa den Glands der omstraalte ham; næsten blændedes vore Dine ved Skinnet af de mange massive Guldprydelser, der fra alle Sider blinkede os imøde. Ved vor Ankomst modtoges vi af mere end hundrede Musikchore. Et synderligt, dog ret behageligt Indtryk gjorde det paa os, naar stundom Hornenes, Trompeternes og Baskernes larmende Musik, pludseligt forstummede, og de lange Floiters blide harmoniske Toner udfyldte Pauserne. I det mindste hundrede Skierme eller Baldachiner, saa store, at sikkert tredive Personer havde Plads under hver, holdtes ved idelig Op- og Nedhidsen i raff Bevægelse, hvilket gjorde en herlig Effect, da de vare giordte af Stoffer og Silketøier, af rød, guul og andre levende Farver, kunstigt formede og rigt smykkede med Fryndser, Elefanttænder, udstoppede Dyr, Leopardhuder, gyldne Halvmaaner og saavidere. En uoverfluelig Mængde Emaaskierme af mangefarvede Striber udfyldte de endnu frie Abninger i Udfigten.

Tydske Barbeersnak.

(Brudstykke af den brunsvigste Feldtskier Strohmairs
Eventyr i Felttoget 1815.)

— — Som jeg vil gribe efter Hesten, styrte tre franske Kyrasserer frem og stode efter mig, men til Lykke traf Ingen af dem, ellers havde jeg været om en Hals. En af dem greb mig i Kiolekraven, en Anden raabte: tuez le canaille allemand! „Det var mod al Folket,” svarte jeg, da jeg mærkede hvad de havde ifinde, „jeg er Doctor og kan kurere Jeres saarede Landsmænd, men det forstaaer sig, skal jeg skydes saa gjør Pinen kort, min Tid er knap.” — „Kamerat” svarte En der kunde lidt tydske, „Du har Ret, Du skal med os.” Men nu havde jeg sat mig det i Hovedet, det var bedre at blive skudt, jeg vilde ikke med; imidlertid tvang man mig frem med Ebbelen, og satte mig op paa en ledig Hest. En af Kyrassererne tog min Medicinkasse foran sig paa sin, og saaledes maatte jeg træde afsted midt imellem dem. Jeg maatte stille mig lystig an, og hørte at det var til Marsskal Ney man førte mig. Han sad inde i et lille Huus ved Chausseen med en Mængde Landkørt foran sig, underholdende sig med nogle Officerer. Nogle af dem vare let blesserede; Marsskalen var gandske venstabelig og det havde heller ikke været ham raadeligt andet! Og maatte forbinde

Officererne, og da jeg saae, at jeg var saa temmelig
 fludfri, gik jeg gandske kjaekt tilværks, og tog værre paa
 mine Patientere end Sanden paa Hollænderen. Jeg
 ærgrede mig ret over, at maatte øde mine skønne
 Specerier paa de franske Hundsvotter. Kort at for-
 tælle, jeg slængede paa kryds og paa tværs i deres Skul-
 dre og Lænder, som billigt var, for mig som en tydsk
 Chirurgus. Dog dette i Forbigaaende. Jeg var nu
 færdig med mine anatomiske Operationer. Ney (havde
 han bare havt en Blesur, poktausendapperment! Jeg
 skulde have forhuttlet ham at han ikke skulde have øn-
 sket oftere at maltraktere mit Fædreland) betakkede sig
 hos mig og spurgte meget venligt, om han torde opvarte
 mig med Viin eller Kaffe. Jeg takkede og bad om
 Thevand; man bragte en Kopp efter en anden, jeg stop-
 pede min Pibe ret fiddelt og da jeg syntes det var nok
 (jeg havde vel drukket en ti elleve Kopper, thi disse vare
 smaa) og bad om naadigst Dimission. „Eilgiv“ svarte
 Marstalkerne meget høfligt, (han mærkede nok jeg havde
 en fast Karacteer,) „Vi har bestemt Ordre fra Keiseren
 at samle saa mange Chirurger som muligt. Jeg skal
 strax lade Dem melde hos Keiseren selv.“ — Generalen
 lod min Hest føre frein, og gav to Gardelanciers Ordre
 til at transportere mig videre.

— — Jeg saae underveis mangfoldige Frankmænd,
 som døde af Mæthed laae paa Jorden saa lange som de
 vare, og saa usogne som de vare komne hertil Verden;

jeg kan tænke, Bønderne havde været dem behjælpelige med at faa dem af Klæderne. Ikke langt fra Landsbyen Soleilmont laae et reputeerligt Huus, som der var en uhyre Trængsel udenfor. Med Møie naaede vi Døren. Jeg kreg af, mine Ledfagere skaffede mig Plads. En Mængde Officerer spurgte dem hvem jeg var, thi min Sabel havde jeg endnu ved Siden og min Pibe dampede dygtigt. Ingen svarte dem. Man førte mig op ovenpaa, der lod man mig staae, mens den ene Lancier gik ind at melde mig. Han kom tilbage og vinkede mig ind. Jeg tog min Kasse under Armen, stak min Pibe i Lommen, lod min Sabel klinge og traadte saaledes ind i Stuen. Der kunde vel være en ti, elleve Stykker Generaler tilstæde. Et par Minuter blev jeg staaende med min Kasse, ikke som en hertugelig Chirurgus, men som en Jødedreng der byder sine Siebensfaden sal, da En af Selskabet, der hidtil havde vendt mig Ryggen og var en lille undersættelig Person, gik hen imod mig. Og hvem var det — Keiseren! Jeg kiendte ham strax ved første Dietast, hvem kiender ikke ham? „Er De Doctor?“ spurgte han, stirrende paa mig med sine smaae tindrende Dine. „Kompagniefeltstier Strohmayr i hertugelig brunsvigsk Tjeneste, Deres Majestæt“ svarte jeg resolveret, og saae til mit Feltapothek, for jeg troede gandske vist han var blesseret. Al, havde jeg faaet Hs. Majestæt under Kniven, jeg skulde have sonderet hans Hjertesør.

Jeg saae ham derhos bristig og ret skarpt i Diet. Dog forekom det mig, skøndt jeg gjorde mig al mulig Flid for at maintainere mig, som hans Blik endnu var lidt skarpere. „Deres Hertug er falden i Gaar. Det er Skade for den brave Herr!“ blev han ved. Jeg stak i at græde, Officererne loe. Jeg kunde have flaaet de Karle mellem Dinene, trods deres uhyre Skæg, hvis jeg havde haft dem paa et andet Sted, og H. S. Majest. Keiseren ikke havde været tilstæde. Napoleon mærkede nok, jeg tog deres Nærværelse ilde op; han klappede mig paa Skulderen og sagde: „Grød kun Lille, hans Forste var det værd.“ Gierne vilde jeg have sagt ham endeel drøie Sandheder, da der maaskee aldrig mere frembød sig en saadan Leilighed for mig dertil; men Gauden veed hvorledes det gik til, alt mit Had forsvandt da Napoleon talte saa venligt til mig, dog svarte jeg ham klækt i alle Maader, ei heller kan jeg sige andet, end at han viste mig overmaade Agtelse, ja langt mere overmaade end selve Generalerne. Paa et lille Bord bag ved Døren stode nogle Glasser Wiin og en uhyre Skinke. Napoleon lod sig række et Glas, og en Skive Flæsk paa en Sølvgaffel; en stor stærk Karl — Gud maa vide hvad Landsmand han var, for han havde røde Buxer paa, der vare saa vide, at jeg kunde have faaet tre Munderinger deraf; derimod havde han intet Haar paa Hovedet, men et Skæg der naaede ham lige til Beltet — han maatte skænke mig et Glas af den

felsesamme Flaske. „Deres Sundhed, Hr. Chirurgus, gid det maa gaae os Alle vel!“ sagde Keiseren og klinkede med mig. Jeg udbad mig af den underlige Dyrter, en Skive Slinke. „Wie lidt, De kan faa med mig, jeg skal kun have en Bid,“ sagde Keiseren huldosaligt, og rakte mig Gaffelen. Jeg tog pro forma en Mundfuld og stak hemmeligt Resten i min Bestelomme, hvor jeg endnu opbevarer denne dyrebare Resiquie af Napoleons forbums Magt, der dog virkelig var en liberal og nedladende Mand. Jeg glemmer aldrig hvor misundelig de Herrer Generaler skottede til mig; nu var Touren til mig at lee. —

Endnu modigere end før vilde jeg indlede en fortrolig, og, som jeg troede, for Monarken som studeert Mand, behagelig Samtale; den maa vel have fundet hans Bifald, thi han lod mig længe føre Ordet allene, og bukkede sig omsider for mig, jeg kan ikke sige andet end med megen Høflighed, med et Bink mod Døren. Jeg retirerede tilbage med Ansigtet mod Monarken, et temmeligt Stykke, uvidende om, at Døren, jeg skulde ud af, imidlertid var lukket op, hvorved det hændte sig, at jeg, i mine Komplimenters Løb, kom saa at sige hovedkulds nedaf den øverste Trappe, og Keiseren, der saa mig saa pludseligt forsvinde, floggerloe af gandske Hjerte.

Det var den mærkværdigste Dag i mit Liv! Hvilke Herrer havde jeg ikke opereret, hvormeget havde

jeg ikke redet og talt, hvilket Bekjendtskab havde jeg ikke gjort! Mine trætte Dine faldt sammen, jeg kunde ikke orke længer. Jeg faldt i Sovn paa det nederste Trin af Trappen, for at oppebie nærmere Ordre. — —

Usmund Thyrsklingursøn.

En Fortælling fra det syttende Aarhundredes sidste Decennier.

Skibet, som bar den danske Stiftamtmand Torben-Riold paa hans første Kaldsreise til Island, naaede Hviden af Den, og Styrmandens, en indfødt Islænders, Fryderaaß vakte Dina, den nye Minos's skionne Niece, af Sønnen, Riedsomheden havde vugget hende i. Hun sprang ned af Hængemaatten, op paa Dækket. Et øde Land, omgiordet af steile, glatte, mørke Klipper, omtaarnet af vildt og underligt formede, sneebedækkede Steenmasser, stod for hendes Nie. I dyben Bogsgrund tronte i rædselfuld Majestæt et høit Bierg, hvorfra en sortgraa Røgsoile opstegede mod Skyen. Herligt bestraalte Aftensolen det græsselig-skionne Landskabsmalerie. „Skal vi indtage Vand paa den hæslige De?“ spurgte bævende det skionne Barn sin Dukel, der giennem Rikkerten alvorligt betragtede sit vaade Nige. „Det er Island, vor Reises Maal og vort fremtidige

Opholdsted," svarte denne, uden at forandre sin Stilling; og med et Forfærdelseskrig holdt Pigen Hænderne for Dinene, og klagede derpaa, mildt grædende: „J har bedraget mig.“ — „Til Dit eget Bedste, Niece!“ svarte den Gamle koldt.

„Derfor altsaa var der i Europasfortet, jeg lærte Geographien af, det store Hul oppe ved Nordpolen, derfor doceerte den gamle Pastor mig af sine egne Hefter! Derfor maatte jeg ikke komme ind til Kiøbenhavn, før jeg gik ombord, at ingen ærlig Siæl skulde advare mig!“ — „Netop derfor," sagde Stiftamtmanden med uforanderlig Kølighed. „Harde Du kiendt Den, som den nu viser sig for Dig, vilde Du have vægret Dig ved at reise med. Og med maatte Du, thi Din Fader lovede jeg paa hans Dødsleie, at sørge for Dig som mit eget Barn, og maa altsaa føre Dig, hvorhen min Emshedspligt kalder mig. At jeg altsaa ikke har behovet at tvinge Dig, kan jeg takke hiint Hul i Europasfortet for. Nu ere vi her, og Du vil finde Dig deri, for det Du maa. Forresten vorder Du nok fortrolig med gammel Island. Det har mange og store Skionheder, og overalt bærer Jorden Gubdommens Præg.“ — „Men min Herr Fætter skal saamæn faae det betalt!“ udbrød den Lille hidfig. „Saa længe jeg sukker i Island, skal han ikke faae noget mildere Ansigt af mig, end det, hvormed jeg har hilset det gruelige Klippehoved hist. Har ikke det falske Menneſke snakket mig saameget fore om Dens

Klassiske Jordbund, om dens Musefæder, ja endog om Almuens poetiske Dannelselse, men om disse Sneeklipper og takkede Fielde har han ikke sagt mig et Ord' —

„Forbi Phantasten har bekymret sig mere om Dens længst forældede Sagn, end om dens Jordbeskrivelse,“ undskyldte den Gamle. „Jeg vedder, han ved ikke mere om den, end hans uvidende Frænke.“ — Og just treen den omtalte Phantast, Kammerjunker Gyldenring, paa Dækket. Alt vilde Dina storme løs paa ham med sine Rebredelser, men veeg tilbage for det Forfærdelses Blik, hvormed Føtteren betragtede Sislandet, der stedse steilere og mørkere udfoldede sig for dem, og med to sorte Ræmpearms syntes at ville sammenkryste Skibet.

„Er det — ?“ spurgte Kammerjunkerens Stiftamtmanden, sin Onkel, og Navnet bøde paa hans Tunge.

„Sisland!“ lagde denne smilende til. „Nu,“ vedblev hiin, foldende sine Hænder med kummerfuld Mine, „nu, vist og sandt er det dog, Den er saare majestætisk, jeg gab næsten lige, execrabel Skøn. Men for Himlens Skyld,“ afbrød han modfalden sig selv, „jeg sees jo slet intet Grønt, og det er dog Midsommers Tid.“

„Og ingen Huse,“ jamrede Dina. „Saa gid da de fordømte Fielde laae i Havets Afgrund, de betage jo En hele Udbygten,“ stormede Neveuen, og Nieceen sukede: „men Træer maatte Man jo dog kunne see, og jeg kan ingen sene.“ Grædende gik hun hen til Bag-

stavnem, hvor den gamle Thyrsklingur styrede Roeret, glad og freidig nynnende en islandsk Vise.

„Hvi græde I?“ trøstede Gubben. „Vær nu fro og trøstlig, der ligger jo min elskte Fædrese! Seer I hist i Norden den lange Halvø, det er Sneefieldenesøet, og der det høie ryggede Fjeldbjerg.“ — „Gode Gud! det er vist Hekla,“ raabte Gylbenring, der var fulgt efter den skienne Fætterste. „I mene Hekluafiall?“ rettede den Gamle. „Nei, det ligger hist i Sydvest. Dette her er Sneefiallshøkul, ogsaa en frem Patron.“ — „O Himmel, vi seile jo stedse nærmere mod Hekla!“ sukke Dina. — „Det maae vi vel,“ svarte Thyrsklingur. „Eders Herr Faders Residentz ligger jo i samme Fierding.“ — Dina blegnede; da pladskede det ved Siden af Skibet, — det var en Baad med islandsk Lodser, der skulde føre det ind i Holmsbavnen gennem de tallose Klipper. Kastelletz Feltflanger hilste med deres Orden den kongelige Magthaver, der med høitidelig Alvor steg iland, at tage sit Rige i Besiddelse. Med tungt Hierte fulgte ham Dina og Gylbenring. Ved Stranden modtoges de af en Skare alvorlige, blege, skiæggede Mænd. En ærbørdig Olding med et langt Sølverskiæg traadte ud af Hoben, og meldte sig for Ordenfjeld som Guldbringz Syssemanden. „I Bessesteder, Eders Residentz,“ talte han ærbødig, „vente Eder Amtmændene, Lagmændene, Landdrosten og Syssemandens, for at bevidne Eder deres Vrefrygt. For

Eder's Ditreise er sørget, og da Holmshavn ikke er Stedet, hvorpaa I kunne udhvile Eder efter Reisens Møie, behager det Eder maastee, at bestige Hestene." Med mild Værdighed takkede Tordenstiold, og gik hen til en Hiord smaae islandske Heste, som, forspnede med Rides og Pakkesadler, ventede paa ham og hans Følge. „Tillad, at jeg først følger Eder tilvogns, hulde Cousine!" sagde Kammerjunkereren galant til Dina, men Syssemanden forklarede ham, at ingen Vogn kunde komme frem paa Dens farlige Veie; og, førende en skøn, fiintbyggt, sølvergraa Pasganger, sprang en Ungling frem, som selve Kammerjunkereren havde maattet kalde skøn, hvis ikke det ædeltformede Ansigt's Alvor og Blegthed og den underlige Dragt for tydeligt havde røbet den indfødte Islænder. Denne holdt Stigbøilen for den nølende Dina, og indbød hende med høflige Ord til at stige op. „Vær uden Frygt for Frukenen; jeg har givet hende en sikker Ledfager," sagde Syssemanden til Tordenstiold, der betænkeligt saae sig om efter den uøvede Rytterste. „Det er ung Asmund, Thyrsklingurs, Eder's Styrmands, Søn. Han binde an med alle Elementer. Den fækkeste Fuglefænger, den bedste Harpunerer, den modigste Børnejæger paa hele Island. Alt som en tiars Knøs besteg han Heklusfiall gandske allene, for at see, hvorledes det gik til med dens Gldspruden. „Med Gud, en Nysgierlighed, jeg føler mig gandske fri for," raabte Gylbenring, sættende

sig tilrette i den ubehvemme Sadel. Dina svang sig paa sin Ganger, medens et langt og ei ukærligt Blik faldt paa hendes Ledfager, og Toget begyndte giennem den sørgelige Egn.

Enkelte Gaarde, omgivne af lave Buske, afbrøde nu med deres røde Mure og grønne Græstag Censformigheden ret behageligt, og Gyldekring forfikkede just Dina, at Landet dog virkelig ogsaa havde sin poetiske Side, da Asmund, pegende paa et staseligt Steenhuus, raabte: „der er Besfæstede, vi ere ved Maalet.“ Snart holdt Caravanen for Slottet, ud af hvis Port Dens Embedsmænd traadte. Med blottede Hoveder omringede de Stiftamtmanden, bringende ham deres Hilsen og Hyldest. „I maa være saare modig,“ sagde Asmund bly: „behager det Eder, vil jeg, medens Herren taler med Embedsmændene, følge Eder til min Moder Anna, der er bestemt til Eders Pleie.“ Raff løftede han hende paa hendes Bink af Hesten, og fulgte hende til Dvindegemøkket i Slottet, hvori hun fandt en mild Matrone, hvis Dragt gav et saa forunderligt-prægtigt Syn, som Den selv. „Gud velsigne Eders Indgang i dette Huus, min hulde Frøken!“ begyndte den fromme Kone, men afbrødes af Latteren, den indtrædende Kammerjunker slog op ved Synet af hende. „Fætter!“ raabte Dina bebreidende. „Lad dog den gode Herr Kammerjunker lee!“ sagde den Gamle satyrist. „Hvoraf veed I min Rang, gamle Spille?“

spurgte Gylbenring. — „En af vore Skialde,“ svarte Anna Thyrsklingur, „der har været i det nye Babylon, det store, skionne og ryggesløse Paris, Kildrer og Kammerjunkerne der som zirligt og tøffet pyntede, leende uden fornuftig Grund, og foragteligt behandelende Folk af ringere Stand. Jeg kiendte Jer paa Familieligheden.“ — „Nu har jeg en saadan Prøve af islandsk Poesie, at jeg ikke er lysten efter flere,“ raabte Gylbenring, og godmodig vedblev han, rækkende Matronen sin Haand: „men lad os slutte Fred, Gamle. Jeg begyndte Feiden, jeg maa tilbyde Forlig.“ — „J er en vakker ung Herre,“ svarte Anna, givende ham Haanden, „af Eder kan, hvis J bliver her længe, med Tiden blive noget, thi J tager imod Lærdom.“

Den syvende Juli treen Stiftamtmanden ind i Dina's Gemak, sigende: „imorgen skal jeg til Thing Walla. Ei vil jeg lade Dig blive her, ei heller forlanges jeg, at Du skal blive i Thing Walla saalænge som jeg. Jeg har derfor besluttet, at lade Dig og Din Fætter gjøre en Reise sammen til det største Naturunder paa Den, maaskee paa Jorden, Kilden Geyser. For Sikkerheds Skyld har jeg ladet Din Ledsager fra Holms-havn, den unge Thyrsklingur, bede om, at være Din Cicerone. Han kiender Landet nøie, og fører Dig, saa

snart Du vil, til Thing Walla, hvor jeg venter Dig. Imorgen gandske tidlig holder Du Dig rejsfærdig." — Torstenskiold gik, og Dina sank, støttende Englehovedet paa den lille Haand, i vaagne, yndige Drømme.

Næste Morgendæmring var Dina alt paa Veien med en islandsk Pige, Kammerjunkerens, den skionne blege Asmund og en gammel Islænder, Biarne. Da Morgensolen med sit Rosenpurpur overgød de fjerne Gishierge, naaede de Søen Laugarvota, der gav dem et pragtfuldt Skuespil. Vætheren var reen og klar, intet Windpust rørte sig. Ligg et Krystalblankt Speil laae den store Vandflade for dem. Rundt om Søen opsteg paa otte forskellige Steder Dampen fra de varme Kilder, og tabte sig i høien Luft. Overalt opstege blinkende Vandstråaler, og henrykt af det fortryllende Skuespil holdt Dina og Gyldenring stille. „Ikke sandt, Frøken! mit Fædreland er dog skiont?" spurgte Asmund, og et huldrigt Blik bekræftede hvad han spurgte om. — „Hvilket af alle disse Vandspring er nu den store Søser?" spurgte Kammerjunkerens. Smilende forstikkrede Asmund ham, at denne tog sig gandske anderledes ud. Ved den næste Kilde, hvori nogle Laxforeller i faa Dieblikke kogtes til Frokost for de Reisende, forlod Asmund Selskabet, for, som han sagde, forud at berede det Nødvendige til Middagshvilen; eensformigt stille gik Reisen videre, indtil Asmund paa en grøn Eng kom dem imøde ved Middagstid, og bad dem

stige af. „Medens vi berede Middagsmaaltidet“ sagde han til dem med en Forlegenhed, han kun maadeligt vidste at skjule, og en brændende Skamrødme paa sine Kinder, „beder jeg Eder, at betiene Eder af det varme Bad, jeg for Eder har beredt i Dalens forborgneste Kloft: det vil vederqvæge Eder efter Reisens Møie og Hede. Gierne havde jeg smykket den lykkelige Plet med Landets skønneste Krands, men Naturen, der af sit rige Overflødighedshorn har udgydt saa mangfoldige Skønheder over denne De, nægtede den Blomsternes Pragt: de vilde da ogsaa kun fordunkles her.“ — „Ei, ei,“ sagde den gamle Biarne med truende Finger, „Usmund Thyrsklingursøn! I er dog lidt for fiæk. Her paa Den pleier ellers kun Elskeren at berede sin Elskte et saadant Bad.“ — „Naar saa er,“ raabte Gyldenring hidsig, „kan I ikke vel være bekiendt, at betiene Jer af dette Bad, Cousine!“ — „Et haanligt Afslag var vel en skammelig Løn for den gode Mening, der her udgaler sig saa klart,“ svarte Dina alvorligt, og lod Usmund vise sig Babet, hvori hun, ledsaget af Nigen, steg ned. Huldt spillede de sunkne Sølvbølger om de skønne Former, og et hidtil ukiendt Velbehag, blandet med Længsel og Banghed, giennembævede det raskbankende Hierte.

Dg videre gik det paa Islands hurtigfodebe Gangere, til Solen dalte i Vesten, og en Susen, en Bru-

sen, som af en fra Klippetinden nedstørtende Strøm, slog mod de Reisendes Dren. „Hvad er det?“ spurgte Dina studsende. „Det er Geyfers Brusen!“ svarte Biarne. Grebne af inderlig Bæven rede de videre, indtil Reisens Maal i sit hele frygtelig-skionne Tryllerie aabenbarede sig for deres Blikke. I Nord tronede høie Iisbierge, hvis Hoveder skjulte sig ved Skjernes Barm, i Syd udstrakte det mægtige Hekla sine tre iisbækte Horn mod høien Himmel, og Røgen, der uden Dphør væltede derfra, dannede høit over de lavere Skyer en ny Skymasse. I Midten fremragede et høit Klippebjerg, ved hvis Fod der i korte Mellemrum frembruste kogende Vand, og foran dette udstrakte sig en Sump med fyrretyve kogende Kildevæld, der udkastede deels klart, deels melkehvidt, deels blodrødt Vand. Midt blandt disse Kilder fremragede den store Geyfers uhyre Steensbækken. En Vandstraale saae Man ikke her, men i Bækkenet bruste og dampede det, og Jorden skialv under Dina's Fødder, og underjordisk Torden bragede fiernt og nær. „Længere tør vi ikke vove os,“ sagde Usmund. „Længere henne truer os den kogende Vandstraale, der, efter alle Tegn at slutte, snart vil springe frem igien.“ Med stille forventningsfuld Gru stode de der Alle, da bragede Tordenen under Geyser med raskere og stærkere Slag, og Kæmpestraalen foer op! Høit mod Skyen kastede den arrige Jordaand den uhyre kogende Bølge, som, oprivende med sig tunge Stene, svømmende i Luf-

ten som et fraadende Hav, deelte sig beroppe i tusind Straaler, som nedfaldende dannede talløse Vandfald, og i Aften solens Glands blinkede som Millioner blodrøde Funter. Endelig sank Vandmassen tilbage i sit Bækken, og den skælvende Jords Krampe syntes at opføre. — „Efter dette Udbrud kan Man gjøre Regning paa lang Hvile,“ sagde Asmund til den dybtaandende Dina. „Behager det Eder nu, at betragte Bækkenet nærmere?“ Skælvende af Frygt og Nysgierrighed lod Pigen sig lede af ham over de hist og her i Sumpen lagte Stene, medens Gyldenring, støttende sig paa Biarne, vaklede efter; Da Dina havde naaet Bækkenet, hvis Speil nu stod klart og roligt, saae hun om Skyggen, hendes Hoved kastede paa den blanke Flade, en herlig Regnburglorie, hvorom en endnu klarere Lysring kastede sine Straaler. „Hvad betyder den hellige Glands om mit jordiske Hoved?“ — Da hvisttede Asmund til hende: „Geyser viser Eder Eders Billed, som det, fra førstegang jeg saae Ser, straalere i mit Hierte.“ — Et strængt Blik skulde just straffe ham for hans Skæthed, da Gyldenring leende raabte: „Om Eders Hoved, Kousine, seer jeg ingen Glorie, men om mit straalere den i sit klareste Lys. „Geyser“ sagde Biarne „har den underlige Egenkab, at dens Vandspeil viser Enhver kun hans egen Skygge i Straaleglands, saaledes, at den Ene ikke seer den Andens Lysring.“ — Biarne spyttede efter en gammel overtroist Etik i Bæk-

fenet, eller, som han udtrykte sig, Diæbelen i Munden, og Selskabet reiste videre. I næste Bondegaard overnattede de; væbnet med sit Jagtspyd bevogtede Asmund Dinas Slummer.

Thinget var tilende, da Dina med sit Følge naaede Thingvalla. Hun fandt Tordenskiold usædvanlig mørk og alvorlig. „Ei kan jeg nu reise tilbage med Dig til Besfastæder,“ sagde han, „mig kalder Pligten mod Norden. Drivisen fra Grønland holder i Ar usædvanlig længe ved, forøger Kulden frygteligt, og fordærver Engene, Slændernes største Rigdom. Ude er det med den ulykkelige Egn, hvis den ei hastigt hjælpes. Ei vil jeg bede Dig ledsage mig paa den besværlige Reise.“ — „Følger Asmund med?“ raabte Dina rask, „da vil jeg vove det. Naturen har paa denne korte Reise vist mig for mange Skønheder til, at jeg ei skulde længes efter flere.“ — „Seg tænkte nok,“ sagde Tordenskiold smilende, „at Ulysgierigheden, Qvindernes Paradiisæble, vilde lokke Dig, og da jeg ikke frygter, at Slangen lurer bag det,“ vedblev han, med et advarende Blik paa Asmund, „vil jeg intet erindre derimod. Hvad Eder angaaer, Neveu,“ sagde han ironisk til Kammerjunkeren, „da vil det vel blive Jer for koldt hist oppe; I gjør da bedst i, at reise tilbage til Besfastæder.“ — „Nei!“ raabte Gyldenring, „da jeg nu engang har vovet mit Liv; saa lad mig blive i Farsen.“

Mod Norden gik det nu ad ublide Veie. Lykt
 faldt Sneen, omhviret af Storm syntes den en fly-
 vende Ild. Frygteligt vorte Kulden, Orkaner bruste.
 Men Dina, fra hvis Side Asmund intet Dieblik neeg,
 forsagede ikke. Og stedse ødere blev Landet, snart traf
 Toget ingen Gaarde mere ved-Beien og kunde kun over-
 natte i de enkelte smaae Huse, der ere opbygte for Reis-
 sende. I et saadant havde Dina en Aften lagt sig, da
 Asmund sagte bankede paa hendes Dør og tilraabte
 hende: „Behager det Eder Frøken, at see det prægtig-
 ste Skuspil, Himlen flabte i denne Egn, da kom. Et
 usædvanligt stærkt Nordlys begynder at oprinde.“ Rast
 kastede hun Peltsen om sig, vækkede Gyldenring, og traad-
 te med ham udenfor Hytten, hvor Asmund viste hen-
 de et sælsomt rødtligt Skier paa Horisontens Rand,
 der hvert Dieblik blev klarere og større. Da blinkede
 røde og gule Straaler herfra over hele Himlen, fra den
 anden Side mødte dem lignende Flammespyd, og alle
 disse Straaler vare i stedsevarende glimtende og skiel-
 vende Bevægelse, og syntes indbyrdes at kæmpe. Hele
 Wetherens Halvkugle var opløst med frygtelig Pragt,
 med Rædsel syntes Naturen at opvaagne af sin Nattes-
 hvile, og de gamle Islændere spaaede gysende, store
 Ulykker for Den af det skrækkelige Phænomen. Kun
 Asmund fluede roligt i de lynende Flammer, der kun
 forklarede hans ædle Asyn med en Rødme. Snart
 saae Dina ikke mere paa den brændende Himmel, men

paa ham, hun grebes saa mægtigt ved Synet af. Da blev hun pludseligt Dnklen vaer, der stod ved hendes Side, og med alvorlig Hovedrytten betragtede ikke Himlen, men hende og de Blikke hvormed hun fixerede den skønne Islænder. Hendes Instinkt sagde hende hvad denne Hovedrytten vilde sige; rystende indhyllede hun sig i Peltsen, sagde det var saa koldt, og løb ind. Med endnu alvorligere Hovedrytten saae Dnklen efter hende, vendte sig til Asmund, for at holde ham en Forelæsnings over det kritiske Thema, men lukkede, efter kort Overlæg, den alt aabnede Mund, og gik betænkkelig bort, at indhente den afbrudte Matteville.

Bildere bruste Orkanen næste Morgen, dens mægtige Vande styrtede Gangeren der bar Dinas Seng, i en Afgrund: . rask sprang Asmund af Hesten og vilde ned efter den. Men da styrtede den gamle Biarne til, greb Unglingen kraftigt og fastede ham tilbage. „Holdt Asmund, i Døden skal Eders Forvoenhed ikke styrte Jer. Jeg kender denne Afgrund, den er bundløs.“ — „Holdt Asmund!“ raabte Dina, „jeg befaler Eder det.“ — „J befaler mig Noget, min Frøken,“ jublede Asmund, „o, hvor uendelig lykkelig gjør J mig ei. Frøe adlyder jeg Eder, J skal dog komme til at hvile varmt og blødt alligevel.“ — Han kaldte Biarne og nok en Islænder til sig og galopperede med dem mod Vesten til Havet.

Dg stedse videre gik Toget mod Nord. Frygtelig tonte i det Fierne Iisbjergenes Larm, snart viste sig de sørgeligste Syn af Himlens Bredestriis, oversvømmede Enge, druknet Nvæg, huulsiede Menneskespegelser, der jamrende udstrakte de tørre Hænder mod Kongens Magthaver, skrigende om Hielp og Brød. Denne afhialt for det første den meest trykkende Nød, men formaaede ikke længere at udholde Synet af disse rædsfulde Jammerbilleder. Han besluttede, at gaae til næste Havn, der bestige en Hvalfiskefarer og paa den vende tilbage til Besfaster. Til Isafiords Havn gik Reisen nu. Da Dina næste Aften stod udenfor Natteherberget, og, tænkende paa Asmund, skuede ud i den sorte kolde Nat, saae hun tre Skikkelser nærme sig tilhest, omblinkede af klare Flammer, høit siungende islandske Viser. — „Det er Asmunds Røst!“ raabte hun, og fløi de Kommende imøde. Ned sprang Asmund af den brændende Hest, og styrtede, omhuet af Flaren Ild, imod Dina. „I brænde, Asmund!“ raabte hun ængstligt, og traadte ham dog nærmere. — „Udvendig — kun af en kold Ild,“ svarte han med Betydning. „Det er blot Gravae Eldur, lette antændte Dunster, der her i Egnen ofte hænge sig ved Mennesker og Creaturer, uden at skade dem.“ Dg af sig rystede han de underlige Flammer, sigende: „Jeg bringer Eder friske Edderbuun til Eders Leie. Med mine Reisesællers Hielp har jeg hentet dem i Havets

Klipper." „Dg været færdig, at brække Halsen derved," knurrede Biarne. „S er et meget godt, Menneſte," ſagde Dina, „jeg er ſtolt af Eders Venſkab." Dg med diſſe Ord rakte han Ynglingen den lille hvide Haand: volofomt preſſede han den mod ſine Læber, og forsvandt i det natlige Mulm.

Næſte Dag naaede de Iſafiordshavn, hvor Hvalfiſkefareren ſeiltærdig laae for Anker. Her affkædigede Tordenſkiold det ham ledsagende Følge. Kun Aſmund fulgte ham, da han med Gyldenring og Dina beſteg Skibet. De ſtaf i Søen, med Nøie førte Styrmanden Snekken giennem de kolofalſke ſvømmende Iſbjerg. Da gav den foran roende Baad Signal, at den første Hval lod ſig ſee. Den til Fangſten udruſtede Schaluppe, paa hvis Forſtaavn Aſmund ſtod med høitſvungen Harpun, ſtødte fra Skibet, og foer Fienden kæk imøde, ledsaget af Dina's Angſtblikke og Bønner. Med kraftig Haand ſlyngede Aſmund Spydet imod Dyret. Dybt indtrængte det i den gigantiffe Maſſe, trindt omkring farvedes Havet med Blod, og et Slag af Uhyrets Hale havde knuſt Schaluppen, hvis den ei haſtig havde vendt. Nu ſled Hvalen ned i Dybet, og tog Harpunen med ſig. Snart dykkede den op igien og Aſmund borede et nyt Spyd i dens Indvolde. Flere Harpuner ſlyngedes nu mod Kæmpen. Furgiæves raſte den med ſin ſidſte Kraft, og pidkede med ſin Hale Hvalbolgerne til Skum. Snart ſvømmede dens uhyre Lig

roligt paa Bølgen. Da sprang Asmund ud af Schaaluppen paa den betvungne Fiende, og lod sig buxere til Skibet med den. Glødende rødmede Dina, da hun saae ham komme hidsvømmende i saa stolt en Stilling paa det fældede Udbr, lænende sig mod Døds spydet. Nu fløi han op ad Strikkestigen, og neppe var han paa Skibet, før en Orkan bruste fra Nordens Pol. Skibet gnygede, Ismasserne kom i frygteligt Oprør. Med Tordenbrag stødte de mod hverandre, Skibet slyngedes hid og did. I Dødsangst holdt Dina sin Onkel, Kammerjunkerens Fokmasten i Favn, og, rasende af Frygt for den Elsktes Liv, tilraabte Asmund Styrmanden, hvad Bendinger Skibet skulde gjøre, men denne hørte ham ei, og just vilde Asmund selv springe til Roeret, da to store Isbjerg, frempidskede af Orkanen, toge Skibet imellem sig. Alle befale de deres Siele Gud i Bøld, men Asmund sprang, rast overskuende Faren, med Livsfare i Baaden, der just ubemandet kastedes mod Skibet. „Nu herved ad Tougkigen, jeg redder Eder!“ kreg han op til Tordenstiold og Dina. Drevne af Dødsangsten gjorde de som han sagde, Gyldenring ogsaa. Med en Anstrængelse, der drev ham Blodet ud af Neglerødderne, roede Asmund Baaden til den nærmeste Ismark, hvor de Frelste stige ud, takkende Gud i deres Hierter, medens det sammenknusgede Skibs Bragen og Mandskabets Jammerstyl tonte i deres Øren. De faste Planker begyndte at briste,

Skibsfolkene sprang i Schaluppen, den sønderfloges med Iisbjergene, og Havet opslugte Bragets sidste Ruiner. Da rakte Tordenskiold Asmund sin Haand, sigende: „Bort Liv har Du frelst, min Søn, jeg skal giengielde Dig, saavidt jeg formaaer.“ Henrykt over det faderlige Du, bedækkede Asmund den Gamles Haand med glødende Kyse, og trækkende paa Skuldrene betragtede Gyldenring, med stille Henrykkelse Dina, denne Scene, der syntes hende et prophetisk Symbol paa den saligste Fremtid.

Orkanen havde udraset, stolt og roligt flød Havet. Da seilede pludseligt bag et Iisbjerg en anden Hvalfskæfarer frem, som, opmærksom ved Asmunds Skrig, hastigt ydsatte en Baad, der bragte de Biergede til Skibet. Gierne opfyldte Kapitainen Stiftamtmandens Ønske, strax at føre Selskabet til Besfasteder. Günstig Vind luftede i Seilene, og efter faa Dages Reise naaede Skibet Holmshavn.

En Nat kun havde Dina i sit trygge Kloset i Besfasteder slumret paa Asmunds Duun, da treen Stiftamtmanden ind til hende, sigende: „Jeg seer et Skib nærme sig, der, efter hvad jeg kan skønne, er en Sørover fra Barbariet. Ei er det første Gang, de Bantroe have hiemsøgt denne De. Strax har jeg derfor givet Ordre til, at sætte Havnefastellet i Forsvarsstand

og opbyde Dens vaabendygtige Mandskab. Dog fryster jeg, at Besfaster vil falde i Ftendens Haand. Giv Dig derfor rejsfærdig. Du skal for det første til Skalholt, til min gamle Ven, Biskop Thor Thorlaksen." Da tordnede Skjødset fra Holmshavn, „Sørøverne ere landede!" skrege hundrede Stemmer, og aandeløs styrte Asmund ind i Gemakket. „Sørøverne ere landede!" raabte han med vild Angst. „Tre Fregatter er Fienden stærk, Modværge er ei at tænke paa, alt er Havnekaftet erobret, Død eller skændigt Fangenskab er Eder visse Lod, hvis I ei flygte strax. Hestene staae færdige til Flugten, et Diebligs Nolen kan bringe Eder Døden." — „Gaa vil jeg nok engang betro Dig min Niece," sagde Tordenstiold, „hun reise med Din Moder til Skalholt." — „Til Skalholt ei, der er hun ikke sikker!" raabte Asmund. „Men et fiernt Tilflugtsted veed jeg, hvor Røverne ikke skulle finde Eder, kom, ædle Herre!" — „Hvad snakker Du om mig?" sagde Stiftamtmanden med Uvillie. „Kongen har betroet mig Ven, og som en god Hyrde vil jeg vogte min Hiord. Jeg bliver her, og værger og redder hvad jeg kan, og Dig byder jeg, flux at flye med Dvindeerne." Sukkende adlød han, og hulkende fulgte Dina og Anna dem til Hestene, der under Biarnes Varetægt ventede dem. Snart laae Besfaster langt bag de Flygtende. Da raabte Dina: „det er ikke Veien til Skalholt, vi ride jo Nord paa mod Thingvalla." —

„Gud bevare mig fra, at føre Eder til Skalholt,“ sagde Asmund. „En Røverflæde er paa Marschen did.“ — „Toner ikke Hestetrampen bag os?“ spurgte Anna ængstelig. „J hører ret,“ svarte Biarne, og, seer jeg ret, er det Herr Kammerjunkeren. „Besfaster er indtaget, og Alting forloren!“ stønnede Gyldenring. „Hvor har J Onkel, Fætter?“ spurgte Dina hastig. „Han er allerede fangen,“ svarte han, tørrende Sveden af sin Pande. „Og J har labet den gamle Mand i Stikken? Kam Jer, Junker!“ sagde Biarne, medens Dina udbrod i høie Klager, og Asmund, vaklende mellem to Beslutninger, standsede sin Hest. Da klang fra Norden en gammel islandsk Slagsang, og mod de flygtende travede en stærk Hob spydvæbnede Mænd, Besfaster til Undsætning. „Eder sender Gud!“ jubede Asmund, „nu kan Alt blive godt. Dig, Biarne, betroer jeg den ædle Tomfru og min gode gamle Moder. Du fører dem til Gviltandsjøkul i Hraunhulen, og venter mig der.“ „Hvad begynder J, Asmund?“ raabte Dina, ængstligt gribende hans Haand. — „Dø vil jeg, eller redde Stiftamtmanden, og vise ham, at jeg fortjener denne Haand, om han end evigt skulde nægte mig den!“ raabte Unglingen begejstret, slyngende sit Spyd. — „Følger mig, Landsmænd og Vaabensbrødre! Fader Tordenstiold være vort Feltraab!“ — „Fader Tordenstiold“ tonte det kraftigt fra Krigernes Læber, og borte stormede Hoben mod Besfaster.

Atter vare de Flygtende travede fremad en Stund, da spurgte Dina, ængstligt pegende mod Sydost, hvad det var for en Røg, der hist steg op. „Hellige Gud, det er Skalholt!“ jamrede Anna. „Sikkert rase Hedningerne der.“ — „Saa har da Usmund anden Gang frelst mit Liv!“ sagde Dina med Jnderlighed. „Hvorlunde skal jeg giengielde ham det!“ — „Nu, det kan vel ikke falde Jer saa vanskeligt,“ tog Biarne smaaleende Ordet, idet han bøjede af til Høire mod Nordost, hvor i det Fjerne Tiskolosfen Gættlands Tøkul strakte den blinkende Kuppel over Skyerne, hvorpaa den syntes at svømme, som paa et Hav. — Rast gik det mod Bierget, ved hvis Fod en stor Hule aabnede sit Svælg. „Her kan den æble Frøken hvile trygt, til vort Lob er kastet,“ sagde Biarne, og de gik ind i den, maaskee alt for Hartusinder's siden af Lava dannede Hule. En Bæk fremrislede af dens Skød, og mosbegroede Bimpstene frembøde bekvemme Sæder, hvorpaa det trætte Selskab leirede sig.

Efter at have hvilet en Stund, ginge de Flygtende ud af Hulen, at speide. En Rytter jog dem imøde med rasende Til. „Det er Usmund!“ raabte Dina, udstrækkende sine Sneearme imod ham. — Nærmere galopperede den vilde Rytter, og foran Dina styrtede Hesten bød under ham. Med Møie stod han op, nærmede sig, gløbende af det rasende Ridt, og en Bunde i Panden, den Høitelste, og sank med det Udbræb:

„Eders Onkel er reddet!“ for hendes Fødder. — Paa eensgang bestormet af Angst, Haab, Fryd og Smerte, satte Dina sig ned, tog Asmunds skionne blege Hoved paa sit Skib, og tørrede Blodet af hans Pandesaar. Da slog han Dinene op. Og just vilde Dina, overvunden af sit eget Hjerte, trykke ham til sin Barm, da nærmede sig Anna og Biarne med advarende, Gylde-ning med spottende Mine, og bade Asmund fortælle, hvorledes det var gaaet i Besfæstede. „Slottet havde Røverne alt forladt igien, da vi naaede det,“ begynde te Asmund: „Benners og Fienders Lig laae i Slots- gaarden. Fiernt luede Skalholt mod Himlen, og lar- mende Raab løde fra Veien, der fører til Holmskavn. Did ilte vi, og saae Røverne skynde sig til Havnen med deres Bytte. Alt langt fra gienkiendte jeg Stift- amtmanden, der, ligesom de andre Fanger, lænkibun- den slæbtes afsted. Med Raabet „Fader Tordenstiold“ sporede jeg min Hest. „Fader Tordenstiold!“ skreg Skaren efter mig, og med fældede Spyd styrtede vi mod Horden. Overraskelsen hjalp os til Seiren. Mange af Barbarerne faldt, Resten flyede til Skibene; og reddet var Eders Onkel, med alle mine Landsmænd, af fiændigt Slaverie.“ — „Min Asmund!“ raabte Di- na henrykt. „Hvorledes skulle vi lønne Dig for hvad Du har gjort mod os!“ — „Tal ei om det, Frøken!“ svarte Asmund med et dæmpet Suk. „Ei har jeg handlet for Løn, og var det end den højeste, jeg i

mine dristigste Drømme dovede at haabe. Lad os nu tænke paa Eders Nattehvil; thi alt helder Dagen og paa Tilbagereisen er ei at tænke før imorgen." — „Run ei i den hæslige Lavahule!" bad Dina ængstlig." — „Ofte fører os den høiere Haand giennem Mørke til Lys," sagde Asmund. „Du, Biarne, maa med Herr Kammerjunkeren blive i Hulen, og vente paa vor Tilbagekomst. Vi ville overnatte i Haredal." Med Anna og Dina steg nu Asmund ned i Hulen og vandrede langsomt giennem mangen Drypsteenshvælving, mangen Lavahule, op og ned, indtil ved Enden af den mæisomme Wei Dagslyset glimtede de Vandrende imøde. Nu stode de i det Frue, henrykte af det nye Naturunder. Trindt omtaarnet af høie Klipper, udbredte sig for dem en yndig Dal. En mild Luftaande kysede Dina's Kinder, tusinde Blomster smykkede den af den underjordiske Jld opvarmede Dal. Farvede af det sidste Aftenguld, prangede ædle Frugttræer i deres Blomsters og Frugters rige Pragt. Med usigelig Henrykkelse kysede Dina sig i Asmunds Favu. Men denne rev sig efter en kort, heftig Kamp, af hendes Arme og sagde: „Paradiset med sine Frugter er der, men langt være det fra mig, at spille Slangen, Eders Onkel engang advarede Jer imod." Derpaa førte han hende til en venlig Grotte ved Enden af Dalen. „Dette er Eders og min Moders Hvilested for denne Nat," sagde han,

„og tro skal jeg med Englene, Ebers Brødre, bevogte Ebers Slummer.“ Endnu engang trykte han de brændende Læber paa den bløde Haand, og forsvandt under Træerne. Længe saae Dina efter ham, og medens en stolt Svane, langsomt svævende over Dalen, nedfløitede sin yndige Sang, sank hun paa det svulmende Mosleie i Søvnens Arme.

„Åsmund,“ sagde Dina næste Morgen, mandig befluttet, „jeg har noget Bigtigt at tale med Dig om. Du elsker mig, og at mit Hjertes Flamme luer Din Kiærlighed imøde, har Du vel mærket forlængst. Jeg kiæder min Onkel: han er vel inderlig god, men stolt tillige. Aldrig vil han give sit Minde til vor Forening, og adskilte kunne vi jo ikke leve! Jeg har Mod til, at dove Alt for Alt. For stedse bliver jeg med Dig og Din Moder i dette Paradiis. For min Onkel og for Verden vil jeg være død. Let kunne vi tilspørte Huslens Nabning. Længe vil man søge os forgæves, derpaa begræde, tilsidst forglemme os, og af denne Glemfelses Åske skal først vor Lykkes Blomster spire frem. Glæde til, Åsmund, og lad os ile til Din Moder, at bede om hendes Belsignelse.“ — „Ikke saaledes, æble Somfru,“ raabte Åsmund: „det falder mig tungt her at gjøre hvad min Pligt er, men det fryder mig, at jeg i mit Hjerte føler Kraft dertil. Ebers Onkel er

Eder's Fader. Han er vor høieste Landsøvrighed, han har betroet mig Eder, Grund nok for mig, til ei at forraade ham, til at frasige mig en Lykke, der desuden var for stor for dette dødelige Bryst. Endnu i Dag fører jeg Eder tilbage til Besfæstede, Gud styrke Restens. Han vil histoppe i sin Klarhed vel bedre vide hvad der tiener til vor Fred, end vi arme Jordens Børn, forblindede af vore Lidenskabers Taage. Og skulde jeg ei mere torde skue i den Himmel, da styrke mig den Tanke, at jeg frasagde mig den, for at adlyde min Samvittigheds Stemme."

„Edle Menneske!“ raabte Tordenstiold, der var kommen for selv at afhente Dina. Gyldenring havde givet ham et Bink, han havde befalet Biarne at følge sig giennem Hulen til Dalen, havde staaet bag dem og hørt hvert et Ord. „Edle Menneske, var jeg endog den stolte Mand, min Niece anseer mig for, hvad kunde jeg vel indvende mod Dig, hvis Ahner ere Dine Døder, hvis Ordenssmykke Din Daad. Fader Tordenstiold! raabte Du da Du frelste mig, jeg vil fortjene det hellige Fadernavn. Du elsker min Dina, tag hende med min Belsignelse!“ — Gyldenring beed sig i Læberne, Anna og Biarne aftørrede deres Glæbestaarer, og hentykte omslyngte det elskende Par Oldingens Hals.

Tre Maaneber efter viede Skalholt's Bisp, Thee Thorlaxson, Dina og Asmund Thyrsklingurson, som Trede Frederik, Danmarks første Enevoldskonge, paa Indberetningen af hans Daad, havde udnævnt til Landfoged paa Island og til Dannebrogsmænd. Medens Anna opløstede Hænderne til Takkebøn, rakte Tordenkiold den ærlige Styrmand Thyrsklingurson sin Haand: trohiertigt rystede denne den, frydende sig over, at han havde været den, der over vilden Hav havde styret Livets Glands og Lykke over til sin eneste Søn, og da Bilsfen var fuldbyrdet, tilhviſtede han smilende den glade Brud: „Sagde jeg det ikke nok? Lær kun først at kien- de min skionne Fædres, I vil da aldrig mere derfra igien.“ — „Hvad Underværk er Kiærlighed umueligt,“ hvisttede Dina, og trykte det hellige Brudekys paa den salige Asmunds Læber.

(van der Velde.)

Wienerkongressen 1814.

(Et Brudstykke af Brigsts travels in Hungary.)

Selskab med en østerrigsk Herre — siger Fosfateren — gik jeg til Rebouten, og traadte Kl. 9 om Aftenen ind i Salen. Aldrig saae jeg nogensinde en

mindre ceremonieus Fotsamling; Ingen, paa faa Engelskændere nær, søgte at glimre ved sit Udvortes. Rundt omkring Salen vare fem Rader Bænke, hvorpaa der for det meeste sad velklædte Fruentimmer. Alt Andet viste en Menneſkemængde, der bevægede ſig hid og did, og af hvilken Mange vare i Maſker eller i Domino. Min Ledſager tog mig ved Armen, og vi gik forbi en mager Figur med et indfaldet Anſigt, hvis Træk vare milde; Halsen syntes lidt bøiet, Gangen var langſom. „Det er vor Keiſer.“ Jeg rystede paa Hovedet og ſmilte. Han befandt ſig gandske allene og var klædt ligesom de Dørige. „Undſkyld, at jeg tvivler noget, førend jeg faaer flere Beviſer derom.“ — „Derhenne ſeer De en lille Mand med hvidt Haar, blegt Anſigt og en Ornenæſe: det er Kongen af Danmark.“ Da han gik omkring Hjørnet, blev han næſten ſtødt overende. Utter rystede jeg miſtroiſk paa Hovedet. „Her nærmer ſig Keiſeren af Ruſland.“ Jeg ſlog Dinene op og ſaae en høi rank Mand, udmærket ved ſin ſmukke Morgenkledning. Snart gienkendte jeg Kongen af Preuſſens høitidsmæssig alvorlige Anſigtsstræk. „Denne tykke, korte, gamle Herre er Storhertugen af Sachſen, Weimar; denne unge Mand nær ved ham Kronprindsen af Würtemberg; vend Deres Bine til denne Stol. Den føre, gammelagtige Mand med fuldt Anſigt, der ſeer ud ſom en Engellænder, er Kongen af Bayern.“ — Din Forladdeſe! raabte jeg, og traadte

hurtig til Side. „Det var Storhertugen af Baden,“ sagde min Beileder, „som De traadte paa Tærne.“ Han talte just med Prinds Wilhelm af Preussen. „Beslag at gaae lidt tilbage og lad disse Herrer passere forbi, de synes meget forlegne for at komme frem. En, to, tre, fire, fem; disse ere østerrigiske Erkehertuger. See! tre maskerede Damer have indsluttet Kongen af Preussen. Han synes ikke ret at vide, hvad han skal begynde med dem. Nu tildrager endeel Balsende sig Mængdens Opmærksomhed, og Kongen unddrager sig sine smukke Beleirende. Seer De hiin store høie Mand, som betragter Dansen? Det er Hertugen af Sachsen-Coburg; og ved Siden af ham, ikke saa stor som han selv; er hans Broder Prinds Leopold.“ — Hvem er denne unge Mand tæt ved os, mærket af Smaakopperne, og som brækker paa det Engelske? — „Det er Kronprindsen af Bayern, som man siger holder meget af Deres Nation.“ Efter nogen Trykken igien, thi Bærelset var bleven ganske fuldt, mødte vi en vakker mørkladen Mand af militair Udseende med store Knæbel- og Bakkenbarter. Dette var Beauharnois, Italiens fordums Vicekonger. —

Følgende er en Scene i Praterhaugen: Medens Keiseren af Østerrige paa den ene Kant fører Keiserinden i en Phaeton med eet Par Heste og een eneste Bestient, kommer hans Staldmester, Grev Trautmannsdorf, fra en anden Kant i en Wogn med sex Heste. Foran

Keiserparret seer man en lille Hærevogn, leiet af en Kræmmer, der med Konge og Børn agter at tage sig en lille Lysttour. Bag efter dem ile en ung engelsk Lords utaalmodige Hiul, efterfulgte af en gammelbogs Karet med en Kudsk i afflidt Livree og en lille Tobakspibe i Munden; denne Vogn er leiet af en ung polsk Greve. Kongen af Preussen sidder med Ære af sit diplomatiske Korps i en aaben Vogn med fire uanseelige Heste. Her fører en rilig Banquier, hist Fyrsten af Lichtenstein med tvende blaaklædte Postillioner; og i hiin smukke engelske Vogn er den engelske Gesandt. Paa Græspladsen galopperer den russiske Keiser i en blaa Kiøle og Bukkeskindsbuxer paa en graa Hest, og ved Siden af ham tæmmer Fyrst Eugen Beauharnois en forig sort Ganger. Du holder en Vogn ved Forskifningshusene, og Pafschaen af Widwin med sin Ledfager, begge iførte orientalsk Dragt, gaae ind for at røge deres Pipe ved en Koy Kaffe. De talrige Bænke under Træerne ere besatte med forskellige Selskaber, der betragte de Forbidragende. Inde i Skoven sidde Skarer af de ringere Folkelasser ved Borde, røge Tobak og drikke Al. Stor Trængsel er omkring Carousselbygningerne, mens i et Sideværelse Musikken indbyder Soldaten og hans Pige til at blande sig i den hurtige Vals. —

Den hellige Januar's Foraarsfest i Neapel.

Den falder just i Aarets fulde Blomstertid; men Neapels lykkelige Beboere synes intet Blomsteroffer at ville bringe deres Skytshelgen. Ei saae jeg her, som ved lignende religiøse Folkefester i Rom og Florenz, blomsterstrøede, ei heller Tempelhallen smykket med Løv.

Medens Processionen drog igiennem Byen, ilte vi forud til Kirken. Paa det af enkelte Kiorter kun svagt oplyste Høialtar, stod den hellige Januar's Støtte, glimrende af Edelstene, smykket med den straalende Bispehue og Stola. Processionen kred i Fakkellands langsomt ind i Tempelhallen, fulgt af Folkestømme. Som en fiernt susende Storm løb det giennem den uhyre Hvælving. Folkemassen giennemsvævede i balgende Bevægelse de vide Søilegange, og i dirrende Samklang lode Tusinders Stemmer op mod det høie Kirkeloft. Alt, selv Andagten, bar her Præget af giærende Lidenskab. Nu fattes det af Edelstene straalende Skrin, som indeslutter det hellige Blod, tæt foran os, paa høire Side af Alteret, ligeoverfor Helgenens Buste og Hierneskal. Mærke maa man, at Blodet aldrig vorder flydende, uden det stilles ligeoverfor denne sidste. Skrinet aabnedes, Erkebispens optog den lille Flaske, der indeholder Blodet. Vi saae klart deri en Masse liig størket Blod. Og nu begyndte Underværket. Jeg var

høist opmærksom og saae alting klart og nært. Erkebispens dreiede Glasfen, gribende den let ved begge Ender, dog saaledes, at Hændernes Varme ikke kunde bringe Massen til at smelte. Underværket udeblev længe, vel en halv Time — Folket jamrede, hylte, skreg; bad, græd, bandte og skældte endelig. Larmen gav i den dæmrende Kirke en gruelig Gienlyd. — Vist er det, at Blodet ikke altid vil flyde, at intet Bedragerie foregaaer her, og at Præsterne selv ere i den høieste Spænding. Skiondt Erkebispens gif tilværks med megen Værdighed og Stilhed, stod dog ængstelig Forventning tydelig malet i hans Ansyn. Men naar det, efter en eller to Timers Forløb ikke vil flyde, og den rasende Mængde ikke længere lader sig styre, da raaber man: „Det er fuldt bragt!“ Høit opløstes Phiolen, og Den gad jeg seet, som, i en Afstand, ved det dæmrende Lys, kunde bemærke om Massen flyder eller ei. Saameget er vist, at i Fior var Ida, jeg og Hr. von Röß Vidner til, at det ikke flød. Vi stode lige saanær som i Dag, saae den arme Præst svæde Angstens Svæd og række os Phiolen at kysse, skiondt ei en Draabe deri flød. Men i Dag stødte Underværket snarere. Man rakte først min Ida, saa mig og de øvrige Undægtige Phiolen at kysse, og jeg saae deri tydeligt, omtrent to Tjæsker fulde flydende Materie.

Denne gaadefulde Masse er for omtrent 400 Aar siden kommen fra Benevento til Neapel, men i Legens

der og Kroniker lever et ældgammelt Sagn: At der for mange Aarhundreder siden i Pozzuoli opbevaredes mirakelvirkende Blod af den hellige Januarius, der under Diokletians Regiering blev halsbugget, efter at man forgæves havde søgt at bringe ham af Dage, ved at kaste ham for vilde Dyr og i gloende Dvne. — Naar man ved Helgenens Mægling vil bringe Besuv til Stilhed, fører man Busten med Hierneskalen i Procession derhen, men Blodet flyder kun to gange om Aaret, i September og i Mai, at sige naar det vil flyde. I Pozzuoli opbevares en Steen, hvorpaa endnu findes Pletter af det hellige Blod; vorder Blodet i Neapel flydende, vorder ogsaa disse fugtige. Ja endnu mere! Kongen af Spanien eiede en Deel af det hellige Blod. I samme Dieblis, Underværket skedte i Neapel, skedte det ogsaa i Madrid, og omvendt.

Efter Underværket blev der først en stormende Glæde derpaa almindelig Taushed. Helgenens Buste løftedes ned af Alteret og sattes paa en Piedestal. De fromme Qvinder, der vare det nærmest og, som man sagde mig, ved Dagens Frembrud havde indtaget denne vigtige Plads, begyndte nu en levende Underholdning med den. Det var Spørgsmaal, Kiærtegn, Bønner og Pauser derimellem, som ventede de dog endelig et Svar. Jeg satte mig hen paa en Bænk iblandt dem. Snart begyndte de ret godmodigen at sladdre med mig, og da jeg spurgte den Ene, hvorfor hun da havde anraadt

Helgenen saa inderligt, svarte hun: det var for en meget syg Tante. Men nu begyndte En, pegende paa Ida: „Den deilige Pige er vist Deres Datter! o, hvor hun er skøn! Haar som Guld! Vi ville bede til Gud og den hellige Januar for hende!“

(Friederikke Brun fød Münster.)

Brude og Bod.

Langt ud i den mulmsorte Nat lod Paukers og Trompeters klingende Klang og de af den glødende Cyras Kusaner begejstrede Bryllupsgæsters Jubelstyg fra Grev Montini's festligt oplyste Huus. „Leve den herlige Julia! Høit leve hun!“ — saa jublede hundrede Munde; men en stor Taare perlede i den skønne Bruds Die, og blandede sig med Guldpokalens duftende Viin, den yndige Purpurmund nippede til, for at gjøre de lykønskende Gæster Bessed. Alt aandede Liv og Glæde; kun Hun, som Festen gieldt, Marchese Spolaltro's deilige Datter Julia følte sig navnløs ulykkelig ved sin Brudgoms, den rige Grev Montini's Side, og kun med Nøie holdt hun sine frembrødende Taarer tilbage.

Med Marchese Spolaltro's Børn var Ludoviko, den yngste Søn af Huset Farini, bleven opdraget. Tidligt sammenslyngte Kiærlighedens Rosenhaand Ludoviko's og Julia's Hjertes. Denne Kiærlighed vorte med Karene, billiget af Julia's Moder; Faderens Minde haabede man med Tiden at erholde. Udeles overlode da de unge Hjertes sig til deres Følelser, og det med en Lidenſkab, der kun blusser ſaa varm under Italiens glødende Himmel. Iſær hang Julia med ſit fyrige Hjertes hele Underlighed ved Unglingen.

Et Slagflod bortrev Julia's Moder. Neppe begyndte Smerten over dette Tab at dulme i det barnlige Hjerte, før et nyt rædsomt Slag traf det. Marchesen forkyndte hende med den ham egne Faſtthed, at han havde lovet Grev Montini hendes Haand, og fordrede barnlig Lydighed. For første Gang vovede hun, at modſige den ſtreng Fader, at aabenbare ham ſit Hjertes Kiærlighed. Marchesen loe, og truede med Tvang.

Julia bleguede, da hun hørte, Ludoviko havde paa hendes Faders Befaling maattet forlade Byen. Standhaftigen vægrede hun ſig ved, at række Greven ſin Haand; Marchesen truede og raſte — Julia blev ved ſin Vægring. Da traadte en Dag den ærværdige Pater Anſelmo, hendes ſalig Moders Skriftefader, ind i hendes Gemak. Med mild Alvorlighed formane-

de Gudben hende til, at opfylde sin barnlige Pligt, og ægte Greven, der var den rigeste og mægtigste Mand i Parma, og endnu i sine bedste Aar. Han forestillede hende de værste Følger af hendes Ulydighed — hun våfede ikke. Men da Pateren viiste hende et egenhændigt Brev fra Ludoviko, hvori denne fritog hende fra hendes Trofskabsløfte og bad hende vige for Nødvendigheden, da var hun ikke den Gamle mere. Den Tanke, at han, hun var beredt at bringe ethvert Offer, saa let kunde fraspige sig hende, oprørte hendes Hierte, og i den første Hede lovede hun, at give Greven sin Haand.

Formælingen fuldbyrredes med den største Pomp. Greven, en kold, stolt Mand, der kun tog en Kone, for at hans gamle Stamme ikke skulde uddøe med ham, behandlede vel Julia med al Artighed, men lod hende dog kun alt for tydeligt føle, at Kiærlighed var fremmed for hans Hierte. Saaledes blev den Ulykkelige, omgivet af Rigdom og Glimmer, fattigere end en Tiggerste, og fandt sin eneste Trøst i de Taarer, Mindet om den tabte Lykke afpressede hende. — Det første Aar ranst hen; og Julia var endnu ikke Moder. Greven frygtede, at see sin Hensigt forseilet, og behandlede hende med paafaldende Kulde. Dette forøgede Længslen efter den endnu stedse varmtelkede Ludoviko, om hvem hun ikke hørte det Mindste; kun een Gang ønskede hun at see ham igien, for at udgræde sin Siel ved hans Barm. — Forretninger nødte Greven til, at giere en

Reise til Neapel. Julia skulde ledsage ham. Kort før Afreisen besøgte hun af sin Broder, der just kom tilbage fra nysnævnte Stad. Af ham hørte hun, at man havde afvunget Ludoviko hint Trafigelsesbrev ved en overdreven Skildring af den Fare, der truede hende, hvis hun længere modsatte sig Faderens Villie; at han havde opoffret sin Lykke og sin Nølighed for hendes Frihed; at han endnu elskede hende lige inderligt, og i Neapel førte et sorgeligt Liv, hentæret af Græmmelse og Længsel. Hvor maatte ikke alt dette ryste hende! Mægtigere end nogensinde opblussede Lidenstaben for den ædle Miskennde i hendes martrede Hierte. Hendes Mand, som hun aldrig havde elsket, blev hende nu forhadt; kun paa ham, den Ewigelste, kun paa Ludoviko tænkte hun — og hun skulde see ham igien, aande een Luft med ham, boe i een Bye med ham! — Hvo maler de Tølelser, der afvejlende bestormede hendes Bryst paa Reisen til Neapel! Intet fulte hun ved Synet af dets paradisiske Omegn, af Kongestadens glimrende Herlighed; — ham, kun ham søgte hendes Blik, til at erkundige sig om ham, havde hun ikke Mod.

En Aften sad hun med Greven i en Loge i det store Operahuus. Døv for den herlige Musik, blind for det pragtfulde Costüm og de skønne Decorationer, svævede hendes Blik ustadigt fra Loge til Loge, for at finde den Æneste. Endelig saae hun i Parterret en Mand, som, hyllet i en Kappe, fra det Hierte han syntes at

ville skjule sig i, stirrede op mod hende, og hastigt vendte sig, da hendes Blik traf hans. Det var Ludoviko's af Græmmelse — af Græmmelse over hendes Tab — hentærede Ansigt! Hun glemte hele Verden omkring sig i hans Bessuelse, og neppe var Døren endt, før hun sprang op, forlød Logen og ilte til Udgangen. Greven bad hende bide, hun hørte ikke. Da hun kom til Trappen, saae hun Ludoviko staae nedenfor — hendes Hoved svimlede, hendes Fødder vaklede, hun styrtede ned — i Ludoviko's Arme. Greven havde seet hende falde, og ilte hende til Hielp; men hvad følte han ved at see hende i Ludoviko's Favn! Denne førte, uden at tabe sin Fatning, Julia til Greven med disse Ord: „det fryder mig, at have været min Cousine til nogen Nytte!“ Han ledsagede hende til Vognen, og afflog Grevens Indbydelse, at følge hjem med, under det Paaskud, at han endnu i denne Time maatte forlade Neapel. Grevens mørke Ansyn viste kun for tydeligt, hvor ubehageligt dette Møde var ham; thi tjenstfærdige Mænd havde efter hans Formæling ei forført, at underrette ham om de Elskendes tidligere Forhold. — Dette Optrin bragte den heftigste Lidenskabs med Mod dæmpede Blod til at blusse op i flaren Lue i Julia's Siel. Hendes Stilling blev hende quælende. I Greven saae hun fra hiin Dag af en ond Dæmon, der fiendtlig stillede sig mellem hende og hendes Lykke; hans Stemmes Tone forfærdede hende, Synet af ham giens-

nembævede hende. En ubesindig Uttring af hendes egers Fader, efter hendes Tilbagekomst fra Parma, drev hende paa Fortvivlelsens Spidse. Begge Ludoviko's ældre Brødre døde kort efter hinanden; nu kunde han maale sig med Italiens rigeste Unglinge. Marchesen selv sagde sin Datter dette, og beklagede, at have modsat sig hendes Tilbøielighed. Julia raste; de forreste Billeder, de rædsomste Planer martrede fra nu af hendes sonderrevne Siel. Greven blev med hver Dag Foldere imod hende: han stiklede stundom endogsaa paa hendes tidligere Forhold til Ludoviko, og nærede saaledes Hadet, som kogte i hendes Junderste. En smertelig Sygdom, Greven kort efter faldt i, forsøgede hans onde Lune; han fordrede af Julia den sømmeste Pleie, og lønnede hende med Bitterhed og Spot.

Julia's Moder var bleven begravet i en Bøkket i Haven, der stødte til Marchesens Huus. Hvert Aar pleiede hun her, paa den alt for tidligt Bortrevnes Dødsdag, at tilbringe nogle Timer ved hendes Grav. Dgsaa idag vilde hun bringe den elskte Dødes Minde dette Offer af barnlig Kiærlighed. — Med blødende Hjerte betraadte hun de dyrebare Steder, hun som Barn havde leget paa med sin Ludoviko. — Hun nærmede sig Bøkketten, det bares hende for, som hun hørte Noget sukke. Hun standsede, lyttede, og hørte tydeligt følgende Ord: „Hvi maatte Du blegne saa tidligt! Med Dig begroves min Fryd, mit Held. Havde

Du levet længere, da var hun nu min, den Ewigelste.
 — O, Julia! Julia!" Det var Ludoviko's Stemme.
 Skielvende traadte hun nærmere. Der stod den Elste,
 henflydende i Laarer, omfavnende den kolde Urne.
 Bevidstløs styrtede hun frem og — sank i hans Arme.
 „O, Julia!" raabte han, „hvilken Lykke have vi tabt!
 Dog, Gud er naadig, han vil forbarme sig over vore
 Qualer. — Og nu, Farvel! Saaledes maae vi ikke
 mødes tiere, jeg troede mig stærkere end jeg er. Levvel!
 Haab en bedre Fremtid: kun som Enke seer Du mig
 igien!" Endnu engang trykte han den Hulkende til sig,
 og ilte bort. Som en Drømmende stod Julia der.
 „Haab en bedre Fremtid: kun som Enke seer Du mig
 igjen!" disse Ord gienløde uden Dphør i hendes Dre.
 At faae Baandene løste, der fængslede hende til et
 jammerfuldt Liv, til den forhadte Montini, var hendes
 Siels eneste, brændende Dnske! Med et Hierte
 fuldt af Bitterhed, gik hun hjem: her meldte man
 hende, det var i hendes Fraværelse blevet meget værre
 med Greven. Lægen bad hende komme ind til den Spæge.
 „Naadige Frue," sagde Hiin ved hendes Indtrædelse,
 „jeg maa i dette Dieblik til Cardinal Colonna.
 Det er sandsynligt, at Grevens Krampe vil vende tilbage;
 i denne Phiole er et stærkt Opiat, hvoraf han,
 ved hvert Anfald, maa tage Tredeparten. Seg vover
 ikke, at betroes nogen Anden den, end Dem, thi en

stærkere Dosis kunde bræbe den Syge." Han trykte den Overraskede Phiolen i Haanden og gik hastig bort. — Med Greven var det imidlertid bleven bedre. „Aha!" raabte han, da han saae Julia. „Fruen er vist kommen for at see, om hendes Forløsnings Time snart vil flaae? Triumpheer ikke for tidligt. Jeg haaber at leve ret længe endnu til Deres store Regrelse." Julia oprørtes ved disse Ord. Synet af Phiolen mindede hende om, at hendes Martters Liv var i hendes Haand. Da begyndte Grevens Krampe paa ny. Dette syntes den Forbivlende et Bink af Skæbnen. Haab om Frihed og Gienforening med den Elskte overdøvede Samvittighedens Røst. Henreven af Mørkets Magter gav hun den Syge — alt hvad der var i Phiolen paa een Gang! — Neppe var Gjerningen fuldbjrdet, neppe hørte hun den Døendes Rallen før Forbrydelsen i hele sin Kæmpeskorhed traadte frem for hendes Siel, Angeren slog de skarpe Kløer i hendes Hierte, og Bevidstheden om den uhyre Brøde kastede hende til Jorden. Da hun igien kom til sig selv, laae hun paa sin Seng, omgiven af Domestiker: „Hvad gjør Greven? Lever han?" spurgte hun med bævende Stemme. De Tilstedeværendes forlegne Taushed gav hende den skrækkelige Visshed, at Forbrydelsen var fuldbjrdet! — En farlig Feber røvede hende Bevidstheden. Da hun fik den tilbage, grebe Samvittighedens Furier hendes piinte Hierte. I et lyst Dieblik saae hun en fremmed Læge

ved sin Seng. Skielvende spurte hun efter den gamle Huuslæge. „Han er syg,“ svarte man. Da hun efter nogle Dages Forløb hørte, han var kommen sig, lod hun ham kalde. To Gange vægrede han sig ved at komme, endelig gav han efter for hendes gientagne Bønner. „Hvad forlanger De af mig?“ spurte han med rynket Pande. Skielvende svarte Julia: „hun følte sig syg, og bad om hans Hielp.“ „For en ond Samvittighed veed jeg ingen — svarte han med giennemtrængende Blikke — søg De Trøst og Hielp hos Deres Skriftefader; Lægen formaaer Intet her.“ Julia saae sig røbet: bange greb den blege Synderinde Lægens Haand, og bad ham om Forbarmelse. „Frygt Intet af mig — sagde han — jeg skal ikke forraade Dem, thi Deres Families Ære og Deres herlige Moders Minde er mig helligt. Lev De, for ved Bod og Unger at redde Deres Siel fra evig Helvedqval.“ Med disse Ord gik han bort og vilde aldrig see hende mere. — Fire skrækkelige Maaneder vare for den Ulykkelige henrundne under navnløse Siels- og Legemslidelser. Da seirede endelig hendes Ungdoms usvækkede Kraft: hun kom sig igien, imod sit Ønske. Ludoviko tilskrev hende: „Dor jeg besøge Dig som Ven og Frænde?“ Hun havde besluttet, at tilstaae ham sin Forbrydelse, og frastige sig ham for evigt, men hendes Hierte talte for høit for den Ælste — hun tillod ham at komme. Han undredes

ved at skue den dybe Smerte, der talte af alle hendes Miner, og meente, hun maatte dog vel have elsket Greven. — Julia søgte, ved den strengeste Bod at affone sin Brøde. Hun gav rigelig Almisse, hundrede Messer læstes for den Myrdedes Sieleroe, et kostbart Minde smykkede hans Grav, og endelig valfartede hun endogsaa til Loretto. Saaledes søvndrøsfede hun sin Samvittighed: lettere og roligere vendte hun tilbage til Parma. — Ludoviko bestormede hende med Bønner, hun fulgte sit Hjertes Røst, og rakte ham for Altret sin Haand. En klarere Soel syntes nu at ville oprinde paa hendes Himmel, hun elskede sin Mand med den fyrigste Kiærligheds Enthusiisme. Kun hos ham var hun rolig. — Hun blev Moder. De søde Sorger for hendes Kiærligheds dyrebare Pant bidroge meget til af hendes Minde at udslutte Fortids mørke Billed. Hun troede Himlen forsonet.

En Aften var hun med sin Mand indbudet til et Bal hos Hertugen. „Har Deres Naade hørt,“ sagde Kammerpigen, i det hun klæbte hende paa, „at vor gamle Huustæge, Doctor Marco, er død i Morges?“ Frygteligt virkede dette Budskab paa Julia's Hjerte. Anst var dets Fred, truende stod Fortiden for hendes Minde, skielvende forlod hun Toilettet. En uhyre Angst greb hende, da hun vilde træde ind i Salen, hvor Ludoviko ventede paa hende. Dreven af en uforklarlig Skølelse, vendte hun om, og ilte ind i Barnefluen.

Hendes Søn laae alt i Sengen, dog vaagen endnu; smilende strakte han de smaae Arme imod hende. Hastigt greb hun ham, trykte ham med hede Kysser til det stormende Brøst, og vaklede med Drengen paa Armen ind i den svagt oplyste Sal. Neppe havde hun aabnet Døren, før det bare hende fore, som den myrbede Greves blege Spøgelse med truende Miner traadte mellem hende og Ludoviko. Høitstrigende sank hun til Jorden; Barnet styrte ud af den Afmægtiges Arme.

Da hun igien kom til sig selv, laae hun i sin Seng; hos hende stod Ludoviko med taaretunge Dine, men sin Søn savnede hun. Ængsteligt ahnende spurgte hun efter ham; forlegen stammede Ludoviko, han var bleven søvnig og bragt i Seng. „Nei!“ raabte den Fortvivlende: „han er død, jeg veed det! Han styrte jo ud af mine Arme paa det haarde Marmorgulv.“ Hun foer op, udrev sig af Ludoviko's Favn, og styrte ind i Barnestuen. Der laae den blødende Dreng bevidstløs under Lægens Haand. „Jeg er hans Morderke!“ skreg den ulykkelige Moder: „Jeg har fortient det! Ha — see I ham hist. Det er ham, det er Montini!“ Man vilde bringe den Febersyge bort, men hun veeg ikke fra Drengens Leie. Da endelig Lægen erklærede, at han var død, sank hun livløs i Ludoviko's Arme.

Fra denne Tid af vendte aldrig Freden tilbage i den Armes Hierte. Græseligt var hendes Lod! Tabt

havde hun sit eneste Barn, og løb endog saa Fare, at
 tabe Ludoviko's Kjærlighed. Thi kunde han andet me-
 ne, end at hun virkelig havde elsket Montini, og føl-
 te sig ulukkelig nu? Ofte vilde hun aabenbare ham Alt,
 men Frygt for, at den Elskte vilde flye og hade hende
 som et Uhyre, bestemte hende til, hellere at bære sin
 haarde Byrde med stille Resignation, end at vove det
 Eneste, der endnu havde noget Værd for hende herne-
 den. Men Ormen i hendes Barm hvilede ei; hendes
 Syner vendte hyppigere tilbage, og dreve hende endelig
 i en frygtelig Uveirsnat, da just Ludoviko var fravæ-
 rende paa nogen Tid, til den smertelige Beslutning,
 at frasige sig Verden og den Ewigelste, og i et Kloster
 søge Ro for Samvittighedens Skorpioner. Strax sendte
 hun Bud efter Pater Anselmo. „Erværdige Fader,
 — tiltalte Julia ham — en uhyre Forbrydelse betynger
 min Siel. Kort vil jeg gjøre Bekjendelsens Marter.
 Min første Mand har jeg myrdet, hans Skygge for-
 følger mig evigt og allevegne!“ Hulkende slog hun
 Hænderne for Ansigtet og styrtede for den Erwærdiges
 Fødder. Bestyrtet stod denne der; to store Taaredraa-
 ber nedtrillede i det hvide Skjæg: vendende det fromme
 Blik mod Himlen, stammede han endelig, med foldede
 Hænder: „Gud bevares!“ Det varede længe, inden
 han fattebe sig saavidt, at han kunde høre Synderin-
 dens fuldstændige Bekjendelse, høre hendes fattebe
 Beslutning. Han billigede denne, og foreslog Julia,

at vælge Klostret St Maria ved Neapel til Tilflugtsted. Han tilbød endogsaa at reise til Rom og hos den hellige Fader udvirke hendes Egteskabs Ophævelse. Sænderknust omfavnede hun Paterens Knæ, og lovede blind Lydighed.

Allerede næste Nat stod Julia rustet til Reisen; Anselmo ledsagede hende til de skumle Klostermure. Med moderlig Belvillie modtog Abbedissen hende, Nonnerne opbød Alt, for at mildne hendes Rummer. Men hvor ene følte hun sig dog, da Pateren forlod hende, for at fortsætte sin Reise til Rom. Og da han nu kom tilbage, medbringende pavelig Bevilling til Egteskabskilsmisken, da var det, som der pludseligt var opreist en Skillevæg mellem Verden og hende. Dagen, hvorpaa hun skulde indvies i Ordenen, bestemtes. Den ærværdige Fader ledsagede hende selv til Altret. De skønne Lokker faldt under Nonnernes Sar, Himmelbrudens Smykke ombyttedes med Sløret, og — Verden var nu bød for hende, som hun for den.

Endnu en haard Prøvelse forestod den arme Korsdragerste. En Dag kaldtes hun ind i Talestuen, hendes Blod iisnede, da hun saae Ludoviko staa ved Talegitteret. En hiertesønderrivende Scene fulgte nu. Med Taarer besvor Ludoviko hende, i det mindste at sige ham, hvorfor hun havde forladt en Mand, der elskede hende saa uendelig høit. Skælvende bad Julia ham, at have Medlidenshed med hende, og troe, at hun

med blødenbe Hierte havde løstrevet sig fra ham, men at hun ikke kunde andet. „Lev vel for evigt!“ raabte hun med bristende Hierte og vaklede tilbage til sin Celle. Hun hørte Ludoviko's Skrig, hans Hulken gienlyde i Korsgangen, og sank bevidstløs paa sit haarde Leie.

Det var det sidste Slag! Fra nu af saae hun Ingen af Sine, kun Pater Anselmo besøgte hende skundom, og beundrede den Bødenbes exempellose Vanskel. Ingen Poenitents var hende for tung, hun taalte det Haardeste med ubeskrivelig Resignation. Fjorten Aar bødede hun for sin Brøde; endelig tog den forsonede Himmel Byrden af den arme Korsdragersteds Skuldre.

(L e m b e r t.)

Brøde og Forsoning.

Fløtterne tonte fra den frie Rigsstad Augsburgs ærværdige Taarne; deres Klang forkyndte, at Dagen nu var tilende. Paa de gyldne Kors skielvede Aften solens Purpurlys, da Bernhard i sit lille Kammer lovede Badsækken til, med Glæde og Beemød tænkende paa

Reisen, han skulde tiltræde næste Morgen. Med Blegde; thi han skulde see Verden, hvorom hans Phantasie havde skabt ham tusinde underfulde Billeder: med Beemod; fordi han skulde skilles fra sit Livs Liv, den yndige Clara. Greben af modsatte Følelser, saae han ud i den klare Aftenhimmels sømmende Purpur, og en Taare blinkede i Unglingens Dine. Uvilkaarligt foldede han Hænderne, og en stille Bøn opsteg fra hans Hierte til det svindende Lyshavs Faber. Da gik Døren sagte op, og ind traadte Clara, med vaklende Fied. Bernhard saae den elskte Piges forgrædte Dine — i Skygger hyllede sig Fremtidens drømte Billeder, thi han sluttede den skønneste Nutid i sine Arme, og den skulde han nu skilles fra! „Græd ei, min Clara!“ sagde han trøstende, og kyssede de blege Rinder: „et Aar eller to ere snart forløbne, da kommer jeg is igien, og bliver hos Dig for stedse.“ — „Du drager ud i Verden“ — klagede den elskende Pige, læggende sit yndige Hoved, lig en synkende Lilie, op mod Unglingens Bryst — „Du vil saae meget Nyt og Smukt at see, og maaskee glemme Din Pige, der herhjemme venter Dig, hentæret af Længsel og Kiærlighed.“ Men fast trykte Bernhard hende til sig, og svor hende Tro og Skab til Døden, og grædende befeglede de Løftet med hebe Kysse.

Bernhard og Clara havde kiendt hinanden som Børn; thi Mester Wohlfried, Clara's Faber, Mes-

ster i kunstigt Gulds og Sølvarbeide, boede ved Siben af Bernhards Fader, en brav men fattig Maler, der gjorde mere for sin Kunst, end den for ham. Da han døde, tog Mester Wohlfried Drengen til sig, for at lære ham sin Kunst, hvori han snart gjorde herlige Fremfribt. Varnlig Tilbøielighed foreente tidligt hans og Clara's Hjertet: med Harene vorte den til den varmeste Kierlighed. Mester Wohlfried og hans godmodige Kone billigede den.

Bernhard var Svend, og saa dygtig i sin Kunst, at han næsten overgik sin Mester. „Han skal see Verden,“ sagde Fader Wohlfried til sin Kone en Aftenstund, „og samle sig nogle Skillinger at blive Mester for, som Skif og Brug er: Lad ham da i Guds Navn komme hjem og forestaae Værkstedet.“ Man meddeelte Børnene Planen, og Afreisen bestemtes.

Solen var nede, Aftnens Skygger omsvævede de Elskende, da aabnede Moderen Døren og bad dem komme ned til Afskedsmaaltidet; thi næste Morgen vilde Bernhard bort. Fader Wohlfried gav Ynglingen Raad, prøvede ved egen Erfaring; thi ogsaa han havde seet Verden og var sværmet vidt omkring. Moderen trøstede den stakkels Clara, der hartad laae under for sin Smerte. Omfider greb Faderen den selvformede Pokal, hvorpaa den unge Tobias's Afsked saare kunstigt var afbildet, og tømte den paa en lykkelig Reise og en glad Bjenforening. Bøgeret gik rundt i den lille Kreds,

og bets buftende Belsignelse hortjog Skilsmisfens Gru, fremtryllende de sødste Fremtidsdrømme.

Med den graanende Morgen stod Bernhard med fin Felleisen paa Skulderen, den knudrede Wandringstav i Haanden, for Wohlfried, sin anden Fader: „Frygt Gud — sagde den vakre Mand — hold Din Kunst i Væ, og bring et ægte tydsk Hierte tilbage.“ Med Vermet afviffede han Taarerne, der perlede i hans Dine. Da traadte Moderen til dem, og bag hende den hulkende Clara. „Gjør ham ikke Hiertet tungt!“ sagde den Gamle. Bernhard faldt den græbende Pige om Halsen, Faderen tog sin Huustro trøstende i Favn, og faalunde stode begge Parrene — et herligt Billede af Kiærlighedens Vøler!

„Farvel, min hiertenskiære Bernhard!“ raabte Faderen, for at gjøre Affkedsfmerfen kort: „hvor Du end mon være, vore Hiertes ere hos Dig overalt. Trøst Dig, Clara!

Affkeds bitter er fom Døden —
Siensyn klar fom Morgenrøden!“

Han greb Bernhards Haand, stak ham en Pung med Penge deri, og fulgte ham til Døren. Moderen holdt den arme Pige i sine Arme, at hun ikke skulde segne under Diebliffets Kummerfbyrde.

Giennem de stille Gader ilte Bernhard med rafte Fied; thi det var ham, fom de høie Huse rullede nærmere fammen og fammenpreffede hans Brøft. Først

da han var udenfor Porten, vendte han sig om, for end engang at se de høie Taarne i Morgensolens Lue. „Guds Belsignelse over Eder, I Kære!“ saa bad han, trydende sig ved det milde Snn, og kreed munter fremad.

Efter et Par Dagsreiser stødte han paa Wandringsmænd, der talte om deres Reise til Frankrig og det høitpriste Paris. Længe hørte han paa deres Tale, og fik Lyst til, at gjøre Reisen med, skiondt det var hans Plan, først at see sig om i Fædrelandet. Han tog sig til dem, lod et Ord falde om sit Ønske, og de muntre Wandrere vare ret glade ved den nye Reises kamerat. Det gik lystigt fremad — over Rhinen, der nye Maal imøde.

De kom til Paris. Hver for sig søgte de Arbeide i Værkstederne; ogsaa Bernhard. Lykken var ham huld; thi allerede næste Dag tilbødes ham en Plads hos en Enke, der holdt meget af tydske Arbeidere for deres Flids og Ordarcheds Skyld. Hun havde en udbredt Handel med Guld- og Juvelsmykker, og Bernhard opbød al sin Kunstnerfærdighed, for at vinde hendes Bifald. Dette blev ham da ogsaa snart til Deel i den Grad, at hun tilsidst overdrog den slittige, huelige og dog saa beskedne Ungling Bestyrrelsen af Værkstedet. Snart havde han samlet sig en liden Kapital, og glad overskuede han den Skat, der skulde bringe ham i Clara's Arme, til den stille Fædreearne.

Til en bestemt Sum vilde han forsøge den, og derpaa vende hjem. — Dog, Lykken syntes at ville forstyrre hans Plan, thi Enken begyndte at strante, og ilte raste sin Oplosning imøde. En Aften sildig, kaldtes han til den Syge; med svag Stemme tiltalte hun ham: „Min kjære Bernhard, saalænge De har været i mit Huus, har De stedse givet mig Beviser paa Deres Opmærksomhed, Flid og sønlige Hengivenhed. Jeg elsker Dem saa høit som en Moder kan elske sin Søn. Jeg føler, at mit Livs Ende er nær. Af Dem, min kjære Bernhard, ønsker jeg at modtage den sidste Værelse: dette Papir vil sige Dem, hvorledes jeg vil stædes til mit Hvilested. At jeg taknemligen har erindret Deres Trofasthed og Hengivenhed, vil mit Testament bevise.“ — Hulkende svarte Bernhard: „De døe ikke, endnu er der Haab!“ — „Lægerne sige det samme — men mit Haab staaer til Gud.“ Hun rakte ham Haanden, og gav ham med bortvendt Ansigt et Bink, at forlade hende. Om Morgenen fandt man hende hensovet. — Næste fulgte Bernhard den Afsødes foreskrevne Billie. Tro overleverede han Bøgerne og Varelageret til Dyrigheden, og fulgte Liget med oprigtige Taarer.

Dagen kom, da Testamentet skulde aabnes. Bernhard var tilstede, men — hvem skildrer hans glade Skræk, da han hørte, at Huset med Alt, hvad deri var, var ham testamenteret. At han saasnart og saaledes skulde blive sin egen Herre, havde han ikke ag-

ner i Drømme engang. Han tog Arven i Besiddelse, begyndte frisk og muntert at arbejde for egen Regning, og med saadant Held, at Arven om kort Tid fordobledes.

Den unge rige Tydsker gjorde snart Opfigt. Der indfandt sig Smigrete i Mængde, som nærmede sig ham med Venstabsmasse og droge ham ind i et sværmende Livs larmende Kreds. Det lykkedes dem. Bernhard fandt snart Behag i det regellose Levnet, og tumlede beruset fra Glæde til Glæde. Hovmodsdiaevelen greb hans Hjerte, der alt var smittet af den lumre Frankeluft; han var ei mere tilfreds med den stille tydske Borgerarne derhjemme — høiere gik hans Planer; den hulde Clara havde han glemt.

En Dag lod en fremmed Grevinde ham falde til sig, for at bestille et Smykke. Han ilte derhen, og fortrylledes gandske af den skønne Dames Huldosalighed og Ynde. Hun modtog ham, som han kunde været hendes Egemand, og bad ham strax sidde ned hos sig paa den bløde Divan. Hun var ret jovial, og Bernhard stræbte ogsaa at vise, at han var vel erfaren i Hovedskadens Galanterie. Snart kom Samtalen fra Smykket paa andre Gienstande, og Grevinden yttrede med den hendes Nation egne Fivolitet ikke utydeligt, hvormeget Bernhard behagede hende. Hun var nys bleven Enke, og havde, som han sagde, allerede afflaaet adskillige glimrende Partier, fordi hendes Hu ei stod til Rigdom og Rang, kun sit Hjertes Stemme vilde hun

følge; og disse Ord ledsagede hun med Blikke, der tændte hede Luer i Bernhards Siel. Han maatte omfider forlade hende, hvor nødigt han end vilde; dog lovede han, snart at levere det Bestilte, og ilte drømmende af Salighed hjem. Hovmodsdiaævelen hviffede ham uden Ophør i Dret: Umuligt er det vel ikke, at den skønne Grevinde elsker Dig, forfølg kun Din Lykke.

Næste Dag tog han af sit Forraad et Smykke af det skønneste Arbeide, og ilte til Grevinden med det Forsæt, at tilbyde hende det som et Offer paa hans Kiærligheds Alter. Hun modtog ham endnu huldsaligere end første Gang, roste det herlige Arbeide, og spurgte huldtsmilende om Prisen. Bernhard troede, at maatte benytte Dieblicket til, at aabenbare hende sit Hjertes Følelser og svarte: „Prisen er høi, dog for en ringere er det ikke fal.“ Grevinden bad ham forklare sig. Han sank for hendes Fødder og stammede: „Deres Gienkiærlighed, skønne Grevinde! for denne Priis er jeg, og alt, hvad mit er, Deres!“ — Den skønne Kone syntes overrasket, dog løftede hun ham efter nogen Betænkning huldrigt op, og tilstod den Salige, hun havde strap følt, at han var Manden, som hun kunde elske; vel havde hun kæmpet mod denne Følelse, men forgæves: gierne frasagde hun sig al Høihed, for at vorde Hans. Dog den Betingelse gjorde hun, at han skulde ophøre at arbeide, gjøre Alt, hvad han eiede, i Penge, og kisse sig et behageligt Landgods i Nærheden

af Residenten, da hun fra nu af kun vilde leve for Natur og Rærlighed. Han lovede, kun at aande for sin Hersterindes Dn:er, og bad hende faa brændende, ei at udsætte hans Lykkes Time længe, at Grevinden endelig bestemte Bryllupsdagen. Dog ønskede hun, at Wielsen fuldbyrdedes stille, uden Bidner, og for det første blev en Hemmelighed for Verden.

Dg alt skeete, som hun ønskede det. Snart var Huus og Varelager solgt, Pengene lagte for den smme Huustroes Fodder! Bernhard reiste bort, at bese et Landgods der bodes fal: han fandt det skönt, sluttede foreløbigen Kiøbet, og vendte tilbage, at bringe den Gutte det velkomne Budskab.

— Han fandt alle Værelserne tomme — ingen Kone — ingen Domestiker. Bestyrret spurgte han Eieren af Hotelet, hvad det skulde betyde, og erfoer, at Grevinden for kort siden var afreist med Pik og Pak, som det hedte, til sine Godser. „Hvor ligge de?“ spurgte han stormende, og en Ulykkesahnelse fløi giennem hans Siel. „Om ikke i Maanen — svarte Berten — saa dog gandske vist i hendes Kufferter, thi de veiede anseeligt.“ Endnu engang giennemsegte Bernhard de forladte Værelser, og hvad han før havde overseet, saae han nu — en Seddel fra den saakaldte Grevindes Haand, der sagde ham, at hun var en listig Tyveqvinde; Rasende slog han sig for Panden, forbandende sin Daarskab. Overalt speidede han efter den Undvegne — intet Spor!

Endelig opløste hans Harmes sig i stille Veemod, og sagde han til sig selv: det har Du fortient for Din Troløshed mod den gode, hulde Clara!

Nu var for ham intet blivende Sted i det forbandede Land, der havde gjort ham til Meeneder og til Daare. I Hast inddrev han nogle udestaaende Pengesummer, tog Vandbringsstaven i Haanden, Bylden paa Ryggen og vandrede til det kjære Fædreland. Han kom til Gader Rhin, og frisk tydsk Livsluft strømte over fra Moderlandet. Med Haanden øste han af dens Bølger, og vædede Pande og Bryst, som var det viet Vand, og atter friere aandede hans Bryst, dog fuldt af Anger over Troløsheden mod den gode Clara. — Han skyndte sig, at naae sin dyrebare Fødeby, og da han stod paa Høien, hvorfra han havde seet den sidste Gang, og øinede de velbekjendte Taarne, der roligt raagede op mod det milde Himmelblaa, da kastede han sig til Jorden og bad af Hjertensgrund: Forlad os vor Skyld, og led os ikke i Fristelse!

Han traadte ind i Byen; med bankende Hierte nærmede han sig Gaden, Mester Wohlfried boede i. Var endnu Alt, som han havde forladt det? Ak, i Gienfynets Glædesbæger gjød Samvittigheden Brødens bittere Malurtdraaber, og nylende stod han stille et Dieblik — dog Længslen seirede, og stille treen han ind i Huset, og bankede paa den velbekjendte Dør. „Kom

ind!" rante Mester Wohlfrieds Stemme. Han aab-
nede — der sad det ædle Kløverblad — Forældreparrat
og deres Hjerteblad Clara, og alle stirrede paa den
fremmede Mand — og: „Hellige Gud, min Bern-
hard!" lod det næsten paa een Gang fra deres Mund,
og Klara laae i den længe Bentes Arme.

Med Bernhard vendte et nyt Liv tilbage i det stille
Huus; thi hartad havde man opgivet Haabet om, at
see ham mere paa denne Jord, da man ikke hørte det
Mindste fra ham. Vel søgte Mester Wohlfried i Be-
yndelsen at berolige Moderen og den sørgende Clara
dermed, at Ungersvende fielden give sig Tid til Brev-
skrivning, naar de færdes i fremmed Land. Men da
et Aar og endnu Et var rundet hen, da skød Mesteren
kummerfuld Huen frem og tilbage paa det graanende
Hoved, naar Taler var om Bernhard, og Clara læste
i hans mørke Alvorsøie det tabte Haab, og hede Taa-
rer fløde til den Elstes Minde.

Udskillige vakre Beilere havde friet til den hulde
Møe; selv de Gamle nærede det stille Dnske, at Clara
vilde glemme sin Kummer, og vælge iblandt dem —
men forgæves. „Jeg har svoret Bernhard Trostak til
Døden" sagde hun høitideligt: „jeg svigter ham ei."
Uk, havde den gode, trofaste Sici vidst, at den Trolø-
se i jamme Dieblis sukede for en Andens Fedder, hun
var forgaact i sin Sammer. Vel hende! hun ahnede

Indet, og trykte den Hiemkomne, i fast Tillid til hans Rærlighed, til det trofaste Bryst.

Men Bernhard kunde ikke nyde sin Lykke med roligt Hierte; thi straffende slog Samvittigheden ham, naar han skulde fortælle om sin Reise og om den store Stad Paris og dens Herligheder. Rystende paa Hovedet sagde Mester Wohlfried da: „et Under er det, naar unge Folk vende tilbage fra Forsørelsens Sæde med et reent Hierte og en god Samvittighed.“ Som Sværdobbe gennemstare disse Ord Bernhards Bryst. Ofte kæmpede han med den Beslutning, aabenhjertigt at bekiende Trofskabsbruddet. Men naar han overveiede, hvad Indtryk hans Brøde vilde giøre paa den elskovsfulde Clara's rene Hierte, begrov han gysende sin Skændsel i sit eget Bryst. Dog angerfuld lovede han i stillen Nat, at vorde sin Clara den bedste Mand, og ved uendelig Rærlighed udrette sin Brøde. Lidet fløvede omsider Erindringens Braad, og Frygten tabte sig, at hans ulykkelige Hemmelighed nogensinde skulde vorde opdaget. Flittigt arbejdede han i Mesterens Værksted, og denne frydede sig inderligt over de Fremfærd, hans Lærling udenlands havde gjort i Kunsten: De skønneste Former fremgik under hans Haand, og snart søgtes Bernhards Arbejde fremfor alle Andres.

„Hør, Bernhard!“ sagde en Dag den vakke Gamle: „Det er nu Tid, at Du bygger Dig en egen

Urne. Men hverken kan jeg eller Moder affee Dig og Clara. Bliv her i Huset, det har Rum for to lykkelige Par. Værkstedet aftræder jeg Dig, det er saa paa Tiden, at jeg staaer mig til No. Vil Du, saa er Handelen rigtig." Bernhard trykte Faberens Haand, og takkede inderligt for hans Kiærlighed. Allerede næste Søndag lystes der fra Prædikestolen for det unge Par. Flittigt arbejdede Moderen og Clara paa Udstyret, og Bernhard smedede paa de gyldne Ringe, der for evigt skulde forene ham med den Elskte. — Da brast den ene Ring sender, og Bernhard skialv for det onde Marsel.

En Dag kom Sognepræsten til Mester Wohlfried, begierende, at tale et Ord med ham i Centrum. Bernhard saae ham komme, dog tænkte han, det var om Brylluppet, han vilde tale med den Gamle, og blev rolig ved at arbejde. Neppe vare nogle Minuter forløbne, før han hørte et Fald, og lydelige Skrig. Han sprang op, ind i Stuen — der laae Clara dødsbleg paa Gulvet, Moderen knælte ved hende, og Faberen vred sine Hænder. Men neppe saae han den Indtrædende, før han truende vendte sig imod ham, sigende: „Det har Du altsaa lært i Paris? Gaae, Ulykkelige! Du har dræbt mit eneste Barn. Gaae, og betræd ikke meer et Hus, Du har bragt Forbandelse over.“ Hultende sank han ned ved Claras Side.

Bernhard ahnede, hvad Talen her var om. Hans Blod iisnede — han sank halvbevidstløs i Præstens Ar-

me. Denne førte ham ind i et Siderværelse, og han fortalte ham, at der for nogle Timer siden var kommet et usfelt Klædt Fruentimmer til ham, der i gesbrochen tydsk havde udgivet sig for Bernhards Kone, som han havde ægtet i Paris. Da hun mærkede, han ikke elskede hende mere, vilde hun frasige sig ham, hvis han vilde affinde sig med hende saaledes, at hun kunde komme tilbage til sit Fædreland. „Gierne havde jeg forjaanet dette Hus for noget et Budskab,“ sluttede Præsten, „men min Pligt bød mig, at hindre en dobbelt Meeneed for Guds Altar; derfor træde jeg det bedst, hemmeligt at underrette Faderen derom, og tænke paa Midler til, i Stilhed at afgjøre Sagen. Hans Opbrusen tilintetgjorde min Plan; den ulykkelige Pige hørte, hvorefter Talen var. Og nu besværges jeg Eder for Gud, at sige mig, hvad sandt er i denne Sag.“

Som en Drømmende havde Bernhard hørt paa Præstens Tale; Fortvivlelse bævede paa de blege Læber. Angerfuld kastede han sig for hans Fødder, og tilstod Alt. „Tak da Gud, min dybtfaldne Søn!“ sagde den Værdige, „at han drog Dig tilbage fra Svælg, paa hvis Bred Du stod, og bær med Taalmod Følgerne af Din egen Brøde.“ Mesteren kaldte, og Præsten ilte ind. Hastig opsteg Tanken om Selvmord i Bernhards Siel. Han sprang op, hans vilde Die faldt paa en Kniv — han greb den, og — i samme Diebliske tonte Clara's Stemme i hans Dre, Mordværktøjet

sank af hans rystende Haand, han styrte ind i Stuen til den Elskte, og bad i hierteskærende Toner: „D, kun et Blik endnu, da gaaer jeg i Døden!“ Clara bortvendte det bristende Blik, og sank i Afmagt paa ny. „Gaae, Morder!“ fremstormede den Gamle: „Gud domme Dig efter sin Retfærdighed!“ — „Gaa være da Loddet kastet!“ talte Bernhard med græbselig Kulde: „jeg stiger ned i Helved fra min Himmel!“ Ud stormede han i Natten, intet følsende, uden sin Glendighed. Wildt slækkede han omkring, og segnede endelig bevidstløs ned ved Kirkegaardsmuren udenfor Byen. Forbigaaende saae ham om Morgenens, og bragte ham paa Hospitalet. Strax kiendte man den afmægtige unge Mand. Lægerne kaldte hans Liv tilbage, men ikke hans Besindelse. En vild Feber giennemraste hans Aarer, med græbselige Ord bekiendte han sin Brøde, og Alle bade for hans Siels Frelse et stille Fadervor.

I Wohlfrieds Huus erfoer man snart den arme Bernhards Tilstand; sagte talte i Clara's Hierte Medlidenshedens Røst for den kiære Ungling, den fromme Præst dæmpede Stormen i de Gamles Bryst — de hadede ham ikke mere, de beklagede ham. Mester Wohlfried besluttede sig, paa Claras indstændige Bønner, til selv at besøge den Syge. Han traadte for den Feberrasendes Leie, og en Laare nedtrillede af den stakkels Faders Kind, helliget den ellers saa vakre, høitelskte Lærings Skiebne. Lægerne gave lidet Haab. Med

dette Budskab vandrede den nedkøiede Ddng hiem. — „Jeg maa see ham!“ skreg Clara, og drog ham med sig. Hun fløi ind i Sygestuen, grædende knælte hun ved Sengen, kaldte Bernhard høit ved Navn, og — hellige Kiærlighed, som bortmaner Dødens Aander! — et svagt Smil glimtede i Unglingens Ansigt, han slog Øinene op, saae paa Clara, og faldt i en blid Slummer — den Første, der vederkvægede ham efter hiin frygtelige Nat. Clara vilde ikke forlade ham mere, og kun Vægernes Forsikring, at han trængte til Hvile, og at der nu var Haab, kunde bevæge hende til, at følge hiem med Faderen. Over tolv Timer varede den Syges Slummer. Da han vaagnede, saae han mat, dog sig selv bevidst paa de Dmkskaende, og talte om en yn- dig Drøm, hvori han havde seet sin Clara i Himmie- rige. Han slumrede atter ind, og vaagnede styrket. Ungdomskraften havde seiret, og efter faa Ugers For- løb kunde han atter vandre i Guds frie, friske Luft, og Clara takkede i inderlig Bøn den milde Himmel for den Elstes Frelse.

Bernhard hørte, at Clara havde besøgt ham med sin Fader. Smerteligt opstege Fortids mørke Billeder i hans Siel. Endnu engang at see hende, den haardt Fornærmede, var nu hans eneste Wæske, da vilde han for stedse forlade den Bye, der indesluttede al hans Lykke her paa Jorden. Han tog Mod til sig og gik. Da han treen over Dørtærskelen, kom just Fader

Wohlfried ud af Bærkstedet, og, forfærdet ved Synet af ham, vilde han tilbage. Men Bernhard sagde bedende: „Tillad mig, dyrebare Mester, at see Eder endnu engang, for at sige Jer Farvel for evigt.“ Og Mester Wohlfrieds Ansyn formildedes, han greb den Bedendes Haand, og sagde: „Gud tilgiver, ogsaa jeg tilgiver Dig. Bliv her, at jeg kan forberede Moder og Datter paa Synet af Dig.“ — Enart kom han tilbage, og førte den Skælvende ind i Stuen, hvor Moderen sad ved Rokken og Clara skjulte sig ved hendes Bryst. „O, Moder!“ sagde den Dybtbevægede, „kan I tilgive mig? o, saa nægt mig ei et kærtligt Ord, at jeg trøstet kan skilles fra Eder og det sidste Haab om Jordelykke!“ — Stille grædende rakte Moderen ham Haanden — Clara hulkede høit, og Bernhard sank for hendes og Moderens Fødder. „Gud gisre Dig saa lykkelig,“ sagde han sagte, gribende Claras Haand — „saa overdættes lykkelig, som jeg i dette Dieblik er ulykkelig. O, kun endnu et Blik, af Dit tro og fromme Die, som jeg har fyldt med Taarer, et Ord, at Du tilgiver mig min Brøde, da gaar jeg trøstet bort.“ — Og Clara bøiede sig over ham og sagde: „Jeg har forlængst tilgivet Dig, Gud ledsage Dig paa Dine Veie!“ Fader Wohlfried foldede Hænderne og sagde: „Herre, Din Villie skee!“

Da traadte Præsten glædsfuldt ind og sagde: „Lovet være Gud, som aabenbarer det Forborgnel

Bernhard er fri, er ikke viet ved Præstehånd. Bedrageressen, som lokkede ham i Snaren, havde en Medhjælper, der misbrugte den ærværdige Dragt, og forrettede Bielsen. Jeg kommer lige fra ham selv, der ligger farlig syg paa Hospitalet, og forlangte min Døst. Han ledsagede den Skændige med det stiaalne Gods, og mange ere af hende blevne bedragne paa samme Maade. En tydsk Greve, hun ogsaa havde besnæret ved sine Bolerkunster, tog begge med sig til sit Fædreland, men jog dem begge bort om føie Tid. Efterat have omflakket i Landet en Tidlang, kom de ogsaa hid. Da hørte de, at Bernhard boede her, og skulde giftes. I Haab om, at komme til en Sum Penge, udgav hun sig for hans Kone. Men Guds Dom naaede Begge. Hun sidder i Tugthuset for Tyverie, og han staaer om faa Timer for den evige Dommer."

Som efter Storm og mørken Uveirsnat Blomsterne opløste deres Urner ved Solens første Straale, saaledes reiste de lyttende Hovederne, og Dugdræberperlede i deres Dine. Og Clara sank salig og tilgivende mod Bernhards Bryst, og Alle takkede Gud, som havde frelst dem fra det Onde.

(Spanisch.)

Adrienne de Sergy.

Imod Slutningen af Ludvig XIV's Regiering var Marquise Adrienne de Sergy bekiendt som en af de skønneste og elskværdigste Damer. Den Tids vittigste Hoveder, f. Ex. Fontenelle, St. Aulaire, Chaulieu, la Fare, fappedes om at vise hende Hylдинг. Malere og Billedhuggere stial sig til at kopiere hendes Ansigtstræk, for at fremstille dem i deres skønneste Værker. Fremfor Alt berømtes hendes Arme for at være af en idealisk Skønhed. Da den navnkur'dige Girardon skulde danne sine Nympher paa Versailles, udbad han sig som den bedste Gunst, at raatte tage dem til Model, og i lang Tid var det siden et Ordsprog blandt hans Elever, at kalde udmærket skønnere Arme: Arme a la Sergy. Man indseer let, at Marquisen, med en saa glimrende Skønhed maatte blive et Formaal for den almindelige Nysgierrighed. Naar hun kom fra Messen, eller gjorde en Tour paa Place royale, som den Tid var en Samlingsplads for alt det Glimrende og Fine, som Hoffet og Staden eiede, var hun altid nødt til, formedelst den Folkemængde der skimlede om hende at begive sig derfra. Kom hun i en Loge efterat Stykket var begyndt, da reiste man sig rundt omkring, og dette forarsagede ofte, at Acteurerne maatte standse, samt bragte hele Orchestret ud af Tacten.

Blandt de Tilbedere, som denne Gubdom aldeles ikke kiendte, befandt sig ogsaa en Yngling, hvem Fødselen og Lykken havde sat saa langt nedenfor hende, at den Tanke, blot engang ved et Blik at kunne lade hende ahne den Gld, hvoraf han fortæredes, syntes at være en Galsskab. Dog fortiente han Ugtelse for Flid og Talenter, og var af Naturen begavet med en ædel, skøn Figur. Han var Chirurg, og isærdeleshed bekiendt for den Lethed, hvormed han aarelod. Ingen fornem Dame anbetroede i dette Tilfælde sin Haand eller Fod til nogen Anden, end den berømte St. Elme. Ogsaa kaldte man ham (et Beviis paa, at Calembourgs allerede den Tid ikke var ubekiendte) le beau Saigneur (den smukke Aarelader), formedelst Liigheden i Lyden med le beau Seigneur (den smukke Herre). En uventet Dms Kændighed syntes dog at ville styrte den smukke Chirurgs Rygte. Gandske ufornodentligt optraadte en vis Doctor Allegro, en Italiener som Ingen kiendte, men som i dets Sted vilde gjøre Bekiendtskab med hele Verden. Han havde meget rigtig udregnet, at for at vække Opmærksomhed i en stor Stad maatte man paa en eller anden Maade gjøre Opsigt. Ledet af denne Overbæviisning skrev Allegro en lille Afhandling, hvori han, til Trods for sin Collega Sangrado og hans Tilhængere, beviste, at det var et virkelig Mord at aftappe et Menneske endog kun een eneste Unze Blod, og at det var det samme som at stikke det en Dolk i Hjertet. Hele

det medicinske Fakultet kom i Bevægelse. Antiphlebotomisten lod sig ikke forvirre. Han overleverede Ministeren et Indlæg, hvori han foreslog den simple Udvæi til at gjøre Ende paa al Strid. „Man leverer mig“ sagde han „500 med forskjellige Sygdomme behæftede Syge; jeg skal ikke aarelade en Eneste, om han endog havde Brystfeber eller Hold og Sting; derimod leverer man ogsaa mine Modstandere et lige Antal Syge af samme Beskaffenhed, som de maae aarelade lige indtil det bare Vand kommer; ved Aarets Slutning sammenholde man Udtallet af de Døde, saa faaer man at see!“ Man fandt ikke for godt at opofre et Tusinde af Kongens Undersaatter for dette skionne Forsøg, men raadslog, om det ikke var bedre, at sætte Doctor Allegro i Daarekisten. Han trøstede sig over denne Modgang ved et nyt Skrift, hvori han beviste: at Sukker var en af de skadeligste Gifter, som Himlen havde skabt i sin Brede. Hvad var Følgen af alt dette? at hans Modstandere, for at gjøre deres Seier fuldkommen, benyttede Aareladning tilgange mere end forhen.

Uf alle fornemme Damer var Marquise de Serpy maastee den eneste, som endnu ikke havde prøvet St. Elmes Duelighed; hans eneste Trøst bestod i, undertiden paa offentlige Steder at betragte hende i lang Afstand, der gav Næring for hans Rærlighed og hans Smerte. Men hvor blev ei St. Elme henrykt, da han en Morgen traf Marquisen ved Sengen hos en

gammel Hertuginde, som havde ladet ham kalde. Neppes var han istand til at høre den Syge beskrive sin Tilstand; med Møie kunde han flygtig giennemsee Lægens Recept; han hørte kun Marquisen, som gjorde sig et Umage for at beskrive den gamle Dames Forfatning; dog havde han endnu Magt nok over sig til med sin sædvanlige Duellighed at forrette Aareladningen. Men hvorledes blev han ikke tilmode, da Marquisen drog Handsken af, rakte Armen frem, og spurgte ham, om det var let at træffe hendes Aare? — Han holdt den fremrakte Arm med skielvende Hænder, rødmede, blegnede, og forsikkrede i en stammende Tone, at det virkelig var saaledes; at Naturen ved hendes Dannelse havde lagt Bind paa en fuldkommen Harmonie, at det var umueligt at tage fejl paa en saa fuldendt Form. Desuden skulde den meest spændte Opmærksomhed. . . . Ordene døde paa hans Læber, og hans Forlegenhed overmandede ham. Marquisen var i Begyndelsen nær ved at lee, nu slog hun Øinene ned; han skyndte sig at gjøre Ende paa Besøget, for at komme ud af en Forlegenhed, som piinte ham utaaleligt, og hvis Anledning han frygtede at have forraadt. Den var heller ikke bleven ubemærket, om end ikke af den fortryllende Adrienne, saa dog af den gamle Hertuginde, som alt af hendes Kammerfruer havde hørt tale derom. „Den stakkels Mand“ sagde hun til Marquisen „var ikke beredt paa at træffe Dem her. Men han var uforglignelig!

Dersom jeg ikke havde haat mit Sting, havde jeg virkelig leet mig tilbøde. Bliver jeg tvungen til endnu en Gang at lade aabne en Aare, da vil jeg udbede mig, at De ikke vil være nærværende." Marquisen syntes ikke at forstaae Noget af alt dette. „Nu, saa er De den Eneste," gientog Hertuginde, „som ikke flender hvad hele Verden veed. De har forrykket den stakkels St. Elme i den Grad, at han for lader os Andre døe uden Hielp, end han skulde forsomme een eneste Veilighed til at see Dem. Han kan ikke engang høre Deres Navn, uden at falde i et slags Banvid. Har han ikke for et Par Dage siden hos en af sine smukkeste Patienter søgt at bevise, at paa Jorden findes intet virkelig Skiont, virkelig Tilbedelsesværdigt uden Dem?" — „Hvilken Daarsskab!" udbrod Marquisen, legende med Biften; „men formodentligen er det en Ridicule, som man har villet kaste baade paa ham og mig." — Den følgende Dag var man paa Operaen, hvor et nyt Stykke af la Motte opførtes. Da Marquisen tilfældigviis kaster Blikke paa en Loge ligeoverfor hendes, bliver hun vaer en Mand, der ligesom havde forskandset sig bag et Par Damer, for ubehindret og uophørlig at kunne bekrægte hende med sin Lorgnet. Nu blev ogsaa hun nysgierrig, og gientkiender St. Elme; ved Udgangen, da hun steg i Vognen, opdagede hun ham bag sine Betjenszer. Noogle Dage derefter gik hun en Aften for at tage frisk Luft i Thuillerierne; det var dengang brugeligt,

at man satte sig ned omkring det store Bandhæftning. I en liden Graastand saae Marquisen nogle Mandspersoner staae sammen, hørte sit Navn nævnes og gienkiendte St. Elmes Røst. Uden at tænke noget deraf, flyttede hun sig saaledes, at hun bedre kunde høre dem. St. Elme stod ved Siden af nogle unge Mandspersoner, som opregnede alle de smukke Fruentimre de kiendte, om hvilke han med Bestemthed paastod, at de dog Alle maatte erkiende Madame de Sergh for Dronning — og tillige declamerede nogle Vers paa hende, som hun ei kunde nægte for sig selv, jo fra St. Elmes Læber lode ret indtagende.

Marquisen reiste fort efter ud paa Landet, hvor hun næsten forglemte St. Elme og hans Vers. Ved Hiemkomsten besøgte hun af sin Læge. Hun havde i lang Tid ei befundet sig saa vel som nu; hendes Frødhed og stærkflinnende Ansigtssfarve bestrykede dette. Alle Damer i Versailles vare enige med Lægen, at den smukke Chirurg næste Dag burde aftappe hende en Portion Blod, for at frelse fra den Latterlighed, at see saa rødmoset ud som en Malkepige paa hendes Landgods. Hun maatte give efter. St. Elme indfandt sig. Ved Synet af ham sattes Alles Dine og Tunger i Bevægelse. Det er et Bovespil! hvistede den Gne; naar Hjertet banker maa Haanden skielve. — Vær ikke bange, hvistede en Anden, den Lykkelige skalde heller ved sin Guds indes Fødder stikke Lancetten i sit eget Hjerte. — St.

Elmes heftige Sindsbevægelse var alt for synlig. Han kunde neppe drage sin Aande. Marquisen vilde indgive ham Mod, og talte til ham med en Ynde, som satte Liv og Aand i alle hendes Bevægelser. St. Elmes Diekast vare ufravigeligen fæstede paa hende. Allerede havde hun i Sinde, ikke at befatte sig med nogen Aareladning; men hun befrygtede, at hun ved denne tilsyneladende Mistillid skulde støde ham. Modig rakte hun ham Armen. „See der!“ raabte hun; Alexander var ikke meer uforfærdet, da han tog Bægeret af sin Læges Haand. En Gysen giennemfoer St. Elme, da han berørte Armen. Han gnider den sagte, for at faae Aarerne til at svaelme; han tager Lancetten — — falder baglends om og skriger: „jeg har myrdet hende! jeg har truffet Pulsaaeren!“ Man springer til, man forsøger at standse Blodet, man tager fat paa den stakkels unge Mand, som vil lægge Haand paa sig selv. — Marquisen søgte at trøste ham, og paastod, at Faren ikke var saa stor. To andre Chirurger bleve hentede. Al Hielp var forgæves; Døden var uundgaadlig, og den skønne Dame mødte den uden Bæven. Hun anordnede sit Huus, og begiærte endnu engang at see St. Elme. Man maatte lede ham til hende, hans Kræfter vare borttærede; han sank ned ved hendes Seng. „Besind Dem,“ sagde hun, „hør mig med Rolighed. Troe mig; det som meest smerter mig ved min Skilsmisse fra Livet, er den Tilstand, hvori jeg seer Dem. Jeg

byder Dem ingen Tilgivelse; De har ikke forseet Dem imod mig, men Verden torde maaskee ikke bedømme Deres Ulykke saa mildt. Jeg har forebygget dens Ubilighed, og har villet gjøre Dem uafhængig af dens Gunst. Modtag venligen en Pension af to Tusinde Rigsdaler, som jeg tilsikrer Dem i min sidste Villie. Lov mig, ikke at overlade Dem til Fortvivlelsen; lov mig, at vorde hielpsom mod de Fattige, og gavnlig!"

St. Elme førtes bevidstløs fra den Seng, hvori hun døde. Efterat hans første grændseløse Sorg var bæmpet libet, gjorde han sig selv det Løfte, at hellige alle sine Evner til den libende Menneskehed. Dette Løfte holdt han med Trofasthed. Man fandt ham uop-
 hørligt i Glendighedens Boliger, og der høitideligholdt han lige til sit eget Endeligt Mindet om den tilbedede Adrienne de Sergy, som han offrede Døden.

P r ø v e s t u n d e n .

Det var en lummer Høstdag. Kirketienesten var sluttet, og Menigheden, dybt bevæget og inderlig opbygget af den Præken, deres værdige gamle Præst havde holdt, gik langsommere end sædvanlig hen over Kirke-

gaarden og Landeveien. Nu kom ogsaa Arnstrup, saaledes hed Præsten, stille gaaende, støttet paa sin Stav og med Psalmebogen i Haanden. Erbødig stode Sognefolkene stille paa Veien og hilste ham med den vanlige Hjertelighed; Arnstrup takkede venligt, men var ikke saa munter som ellers. Han pleiede ellers altid at standse hvergang han kom forbi en brav gammel Mand eller Kone i Sognet, ryste deres Haand og spørge om Indhøstningen og Avlsbruget. Denne gang saae han mørk og dybsindig ned for sig. Alle stak Hovederne sammen og meente, han maatte have faaet et ubehageligt Brev fra Byen, eller være syg. — Imidlertid var det noget gandske Andet, der laae Arnstrup paa Hjertet. Han havde nemlig netop formanet sin Menighed til at ikke Gud over alle Ting og sætte Lid paa ham baade i Modgang og Modgang, tage med Ydmyghed hans Tilfækkelser og ikke knurre under Byrden. Den taalmodige Job havde han fremstillet som et Exempel for dem; og nu gjorde han sig selv det Spørgsmaal, som Fristeren i Jobs Fortælling gjør Gud: Mon Job være gudfrygtig uden Aarsag? Har Du ikke sat et Gierde om hans Huus og om Alt hvad der hører ham til? Hvo veed, tænkte Arnstrup ved sig selv, om jeg kunde bestaae i Modgangens Stund saaledes, som jeg nu har lært min Hiord! Og kan jeg ikke det, jeg som altid har været overøst med Herrens Belsignelse, da har jeg jo præket mig selv til Fordømmelse; thi Gud,

som Fiender Hjertes og Nyrer, vil ikke holde mig uskuldig, om han end ikke sætter mig i Fristelse, naar han veed jeg vil falde. — Derpaa giennemgik den Gamle sit Liv, og fandt, at mangen unødigt og ubillig Bekymring havde bemestret sig ham, og han bad inderlig til Gud om mere Mod, og bad, at hvis han havde Kraft dertil, Gud da vilde sætte ham paa Prøve som Job, at han maatte vide med sig selv, han var Herren behagelig. — Smidlertid trak Uveiret sammen paa Himmelten, Luften blev qualmere, og, ængstet af den trykkende Hede og sin Siæls Bedrøvelse, traadte han bleg og mat ind af sin Huusdør. Hans gamle, trofaste Huustrøe lukkede hurtig sin Postil, rev Brillerne af og ilede at understøtte sin Elskede. I et Dieblik var al hendes Glæde forsvunden. Hun havde netop faaet Brev fra Kiøbstæden fra den kære, eneste Datter, der med Mand og Børn, vilde overrumple den Gamle. En hæftig Feber brændte hans Blod, og den ængstelige Wgtesfælle maatte bringe ham tilfængs. Der laa han udstrakt paa Leiets i halv Slummer og med hurtigt Vandedræt. Omhyggelig trak hun Gardinet tæt for Sengen, satte Kammerne i Vinduet og talte med skielvende Haandbe kraftige Draaber. Stærkere og stærkere blev imidlertid Uveiret, og hendes Bekymring var deelt mellem den søge Mand og de reisende Børn.

Alt, snart fik Arnstrup Leilighed til at prøve sin Styrke og Troe. Inden en Time slog Lynet ned i den gamle Bygning, og halv nøgen maatte han flygte ud i Marken. Redning var umuelig, og alt Hans af jordiske Ting opslugtes af det fraadende Ildhav. Men den Gamle kastede et vemodigt Blik paa det kjære Huus, hvori han havde tilbragt tredive samfulde rolige og skønne Aar, derpaa sit Die freidigt mod den formørkede Himmel, og sagde: „Herre, Du straffer mig for min forvovne Bøn! Men see, jeg er Din Tjener! Dog lad ikke Din Haand falde tungere over mig og Mine!“ Da lød et Jammerstyg imellem Flammerne, og den tilskindende Mængde raabte forfærdet: „Moer er der inde!“ Med Ungdomskraft styrtede Arnstrup sig ind i Luften, og giennemløb de af Ild og Røg opfyldte Værelser. Luften slog om hans Hoved, og da han halv afmægtig og forbrændt var, uden selv at vide hvorledes, kommen ud paa Marken igien — var hans Syn borte. Stille jamrede sig hans Siæl, over de blege Læber kom ingen Lyd, thi han havde jo selv fra Himmelen fremkaldt det rædsomme Lyn. „Alt, Alt vilde jeg bære, o Gud, Du Retfærdige!“ hulkede han; „men min Grethe! Dgsaa hun! Hvi har Du straffet mig saa frygteligt?“ Ilden rasede omkring ham som Smerten i hans Hierte, og Tordenen rullede, og ingen Regndraabe slukkede hans brændende Lærst, eller kølede hans

byke Wunder; en dødelig Mæthed betog ham, og han segnede ubevidst om i en velgjørende Afmagt.

Længe maa han have ligget bevidstløs; da greb en varm Haand hans, og han stirrede med de blinde Øine, men kunde Intet skimte. „Gud være lovet!“ lød en Røst i hans Øre, og han lyttede og fornåm sin elskede Huustrøes Røst. „Ja i Evighed, Moder!“ raabte han. „Gud skee Lov, at jeg nu kan sige det med et fuldt Hierte. Han har taget den sidste Prøve fra mig, fordi hans Barmhiertighed ikke vilde overvælde mig under Byrden.“ Derpaa lukkede han igjen de blinde Øine, foldede sine Hænder og bad en inderlig Takkebøn til den uendelige Kiærlighed.

See! og da han aabnede dem igjen, trak Moder Grethe Gardinet fra Sengen, tog Rammen af Vinduet og førte hans Børn og Børnebørn hen til hans Seng. Og det var altsammen en Feberdrøm. Uveiret var forbi, og en mild Aftenlysning straaledede ind af Vinduet og hen over den forbausede Dødsbæds forklarede Blik.

Den korteste Wei til Udødelighed.

Lige fra de allerældste Tider og indtil vore Dage har Lyft til at bringe sit Navn ned til de kommende Slægter, og at erhverve sig et Slags Udødelighed her paa Jorden, fremvirket de største og herligste Handlinger, men ogsaa de sælsomste og naragtigste, Historien kan fremvise. Hvo som ret var angrebet af dette Berømmelsesraserie, men ikke mægtede paa en Homers eller en Socrates Wei at naae dette Maal, tog sin Tilflugt til andre, lettere Midler. Saaledes fremstode Egyptens uhyre Pyramider og Verdens øvrige Underværker. Dreuet af dette Raserie kastede en Herostratus Mordbrandssaklen i det stolte Dianatempel; og samme Nat, Luerne rasede i Ephesus, fødtes en Alexander, der ved lignende Raserie blev et Tugtenbriis for sine Samtidige. Tusinder have siden, ved Pen og Sværd, ved Dndt og Godt, stræbt til samme Maal, og Nogle have naaet det. Engellænderne have lige indtil vore Dage især udmærket sig ved at sadle og ride denne Kiephest paa ussindige sælsomme Maader. Men en liverpoolsk Jomfrue var det forbeholdt, som en anden Vasco de Gama, at opdage den korteste og bedste Wei til Udødelighed.

Dagen før vi forlode Liverpool — fortæller den bekendte reisende Dame, Johanne Schopenhauer — hørte vi fra alle Stadens Taarne en betydende Ringning, der

uafbrudt vedvarede en heel Time. Alt efter de forskellige Klokkers Smag løb det snart lystigt, snart sørgeligt, uden at den Ene ændrede den Andens Methode. Vi troede at Efterretning om et vundet Slag, eller en Fødselsdag i den kongelige Familie, eller i det mindste en fornem Bryllupsfest maatte være Anledning dertil; thi i Engelland har Enhver Tilladelse til at lade ringe med alle Klokker, naar han kan betale de dermed forbundne Udgifter. Men det var intet af hvad vi formodede; kun en gammel, for mere end hundrede Aar siden hensovet Jomfrue var Anledningen til at denne Stoi. Hun havde nemlig i sit Testamente legeret til hver Klokker i Byen en stegt Bedekølle med Agurkesalat og behørig Porter, hver Torsdagaften, Aar ud og Aar ind. Dette Maaltid fortære nu Liverpools Klokkere i Selskab sammen, men maae iforveien gjøre al denne frygtelige Allarm med Byens Klokker, til største Lidelse for alle Indvaanere, som boe i Nærheden af en Kirke. Alt til Ghuksommeise af den salige Jomfrue.

Denne sindrige Methode, ved Hielp af stegte Bedekøller at erhverve sig en Slags Udødelighed, kan ikke noksom anbefales hver Udødelighedslysten, som den sikreste og uskuldigste Maade af Verden. Marmor. Monumenter synke og forfalde, Lovsange henviste som Vovner i Veiret, men Jomfruens Bedekøller tale evindeligt til hendes Ære.

Howledes man i Amerika hædres Fortienester.

Har en Mand der udmærket sig, debattere Folkerepræsentanterne offentligen om hans Fortienester, og erfiendes disse gyldige, blive de ogsaa offentligen belønnede af Folket; saadan Belønning bliver, tilligemed Maaden den er uddeelt paa, kundgiort i alle Statens Tidender. I Europa kan det vel stundom træffe sig saa, at tvende Borgere kunne tale sammen, hvoraf den Ene bær et Baaud i Knaphullet medens den Anden, der gjorde sig væge mere förtient end hlin, ikke har nogen anden Løn at fremvise end den han bærer i sin egen Barm. I Amerika bærer ingen Borger noget Hæderstegn, der ikke er et Nationalhæderstegn; Fædrelandet har givet det, efter at have prøvet og veiet Mandens Daad. Selv de Dodes Fortienester vorder overantvorbede Efterverdenens Minde. Den duelige Maler Trumbull er nu sysselsat med Fremstillingen af store Karakterer i Fædrelandshistoriens afgjørende Scener: de skulle smykke Capitoliet i Washington.

Faaer en Helt en Medaille eller en Uressabel, saa oversendes den ham enten med en Skrivelse fra en af Statens første Embedsmænd i Kongressens Navn, eller den overrækkes ham paa Kongressen selv med en hædrende Tale. Saa frydelig denne Løn maa være for den der imobtager den, saa opløstende for hank

Medborgere, saa opflammende for Fædrelandets yngre Sønner, saa nedslaaende maa derimod ogsaa de Frettesættelser være, der paa Kongressen offentligen gives hver den, der har fortient dem.

En Oberst Anderson, en Mand af god Karakter og ubesmiltet Rygte, en Mand der har gjort sig saare fortient af Fædrelandet, havde Noget at ansøge om paa Kongressen. Han tilbød et Medlem af denne femhundrede Dollars, hvis han vilde tale for ham. Dette betragtedes som en Bestikkelse. Anderson blev arresteret, ført for Kongressen at forsvare sig, og fik, efterat være kiendt skyldig, følgende offentlige Frettesættelse:

„John Anderson! De er anklaget for Bestikkelse. Det smertes Huset at De med Overlæg har prøvet en Handling, der aldeles modsiges den høie Værdighed De hidtil har beklædt. De selv maa afskne den for fordærvelig for vor Nationalforfatning. Var Bestikkelse tilladt, vilde De da ikke selv en gang falde som et Offer for dens Følger, med Deres Rettigheder, Deres Friheder og Eiendom. Dog vil Huset tillægge Deres Handling de mildeste Bevæggrunde; det haaber, at De i Deres Livs fremtidige Løb vil stræbe at udlette denne Plet paa den høie og hæderlige Værdighed, De hidtil beklædte. Deres Arrest er hævet.“

D e n b e d s t e T i d.

Jeg er den bedste Tid! sagde det fremfarne Old. I min vide Gal finder Du Paradiset, den første skionne Qvinde og den første skionne Mand, den første Harpeflager og Helt og Wise, i hver Kunst og Videnskab den første Mester og den første Mesterinde. Alle Tiders Opfinde ser ere mine, man gjør kun efter, hvad jeg gjorde først. Mon det ei være min Dædalus, der hist flyver mod Sky? Ei min Horæus, der hist slaaer Harpen i Eders Dale? Sprog og Skrift dannede jeg. I min dybe Hule giemte jeg Kunster, man forgjæves eftersporer. Forbauselse vække mine Gierninger og mine Værker. Alle Fædre ere hos mig, alle Børn hos Eder. Jeg har fundet Gud, og givet Eder ham til Trost. Overalt maa Estertiden tye tilbage til mig. Hos mig er Din Fødsel, Din Rærlighed i dens første Hyrdetime, den første Laare og det første Smil. Græmmelsen skæder jeg til Hvile, Lidelserne udflætter jeg. Uden mig stod Jorden endnu under Syndflodens Bølge. Pigen gjør jeg til Brud, Unglingen til Mand, og af Phantasiens Bæger drikker graalokket Gubbe henrykt den Ungdomslyst, jeg byder ham. Krøniken er min. Jeg gjør Menneskene floge i det jeg gjør dem gamle. Paa min Rng bærer jeg deres Daarskaber bort, og med Forglemmelsens Svamp aftvætter jeg deres Syn-

der. Forstyrret har jeg Babel, ødelagt Sodoma. Skoler har jeg bygget og Kirker. Intet Haandværk gaves der uden mig. Jeg er Tidernes Grav, thi alle Dage neddukke i min Bølge. Ved mine Fødder hænger Uendeligheden, bærende Fremtiden paa sit Hoved. Jeg vil endnu være til ved Dagens Ende; aldrig døer jeg, jeg lever af mine Tab.

Hvi praler Du saa? sagde Fremtiden. Hvor er Dit Lys, Dit Liv? Din hele Tilværelse toner kun fra de levende Slægters Tunge. Jeg vorder dog virkelig engang. Men dømt til Døden er Du, og bunden til Din Død med jernhaarde Bånd. Har jeg ikke tilsendt Dig Dine Dage, og vare ikke alle Dine Fostre i mit Skød, før de kom i Dit? Jeg var før Du? Fremtiden udslættes aldrig; jeg kiender ingen Død. Haabet kysker mig, Ønsket tilbeder mig. Min er Uendeligheden og det kristelige Hjertes Længsel. I mit Skød ligger uendelige Verdeners Død og Liv. Jeg er en Trøst for sunkne Stater og tabte Slag, Kongernes Frygt, Brudens Glæde, den haabende Moders Hentykkelse. Ja, H-lvede selv haaber af mig sin Frelse. Hvad været har, kan jeg atter opvække, en anden Luther og Homer.

Mod begge fremtræder Nutiden. Vel er jeg liden, men — jeg er. Sige dette kan Ingen uden Jeg, og siger For- og Fremtid saa, da siger de det med min Tunge. At være, er bedre end Alt. En Gud,

der ikke er, maa være saameget ringere end en virkelig Drem; hvor meget ringere er nu Dremen, end den levende Gud? — Jeg er hver Dag; i Gaar var jeg, i Morgen vorder jeg, ved mig er Tiden. Man maa nu kalde mig med hvad Navn man vil, den bedste Tid er jeg dog, thi — jeg lever.

(Edu. Stern.)

M i s c e l l e r.

Theophrast Renaudot, Læge i Paris, sankede Nyheder fra alle Kanter, for at gøre sine Enge; han saa sig snart mere i Mode end Nogen af hans Kolleger; men da en heel Bye ikke er syg, betænkte han, at han kunde kaffe sig en betydeligere Indtægt hver Uge, ved at give Publikum Glyveblade, som indeholdte Nyheder fra forskellige Lande. Man kaldte dem Gazetter, fordi man betalte un Gazetta (et lille Stykke Mynt) for at læse dem.

Den Skik, at give Dronningerne Titel af Majestæt, blev først fuldkommen indført under Ludvig XI., den mindst majestætiske Kyrste i alle sine Handlinger, Manerer og Udvortes. Han undsaar sig ikke ved at

vise sig ved de største Ceremonier i en Erøie og Kaps af grovt Løi, en Dre-Kalot og en Hue, almindeligviis meget skiden, paa hvilken han havde heftet smaae Mariabilleder af Bløe; saaledes fremstillede han sig for Ambassadeurerne, siddende i en Lænestoel med en Hund paa Skødets. Man finder i hans Huusregnskaber en Artikel paa femten Skilling, for to nye Wrmer, man havde sat i hans gamle Erøie.

Catharina af Medicis (Enke efter den franske Konge Henrik II., som døde 1559) var den Første som havde en Kareth. Før reed Damerne, siddende bag ved en Tiener. De første Karether vare giorte med store Læder-Døre, som man slog ned for at komme op i dem; man trak kun Gardiner for dem. Dersom der havde været Vinduer i Henrik den Fjerdes Kareth, var han maaskee ikke bleven dræbt. Endnu denne Fyrste havde ikkun een Kareth for sig og sin Dronning, hvilket sees af et Brev man endnu har fra ham, hvori han skriver til Sully: „jeg havde tænkt at besøge Dem, men jeg kunde ikke, fordi min Kone betiener sig af min Kareth.“

Olivier Cromwel disputerede engang med en Dame om Veltalenhed, om hvilken denne paastod, at den kun kunde opnaaes ved tidligt og længe fortsat

Studium. Protectoren meente derimod, den havde sit Udspring fra Hjertet; at naar en Gienstand forenede alle vore Drukker, vore Tilbøieligheder, og Tanker og Ord i den Grad overstrømmende os, den U lærde, i Foredraget derover vilde gjøre det ligesaa godt, som den meest øvede Taler. Hver blev ved sin Mening. Efter nogle Dages Forløb blev Damen, ved hendes Mand's uforsmodentlige Hæftelse, der som Forræder var bragt hen til Tower, styrtet i Fortvivlelse. Den til Dødsangest forfækkede Egtfælle iler til Protectoren, trænger sig giennem alle Bagter, styrter til hans Fødder og bevidner med den meest henrivende Bøttalenhed sin Mand's Ukyldighed. Cromwel beholdt sin urokkelige Alvorlighed indtil den Ulykkelige, udmattet af Smerte, taug. Nu udbredte sig et Smil over hans mørke Ansyn. Han rakte hende Befalingen til hendes Mand's Frigivelse og sagde: „De har beviist, at Hjertets Bøttalenhed langt overgaaer den, som erhverves ved Studium, Deres Mand er fri.“

Ruslands Keiser, Peter den Store, holdt streng Opsigt med Politiet, og det især i hans Indlingsstad St. Petersborg, saa at General-Politiemeesteren havde en meget vanskelig Post, og torde intet ikke være ubemærket, da det var fiøldent at Noget indgik Keiseren. Engang førte Peter i sin Karriol

langs med Molkakanalen og havde Politimesteren Grev Deviere siddende hos sig. Da Keiseren kom til en liden Broe over Kanalen, fandt han Brædderne derpaa saa løse, at man ikke uden Fare kunde gaae derover. Keiseren maatte desaaarsag stige ud med samt Generals Politimesteren, og først lade Brædderne lægge tilrette og sømme fast. Han blev meget opbragt over at Politiet ikke var mere opmærksom paa Gader og Broer, foreholdt Grev Deviere denne Efterladenhed, og, idet han paa Stedet med høistegen Haand giennempryglede ham, sagde han: „Det vil formodentlig gjøre Dig opmærksom paa at lade Gader og Broer holde i tilbørlig Stand samt af og til selv at eftersee saadant.“ Da Broen var istandsat, steg Keiseren igien i Karriolen og sagde gandske naadig til den Giennempryglede: „Sæt Dig ind, Broder!“

Mozarts Medlidenhed blev engang paa Gaden i Wien anraabt af en Person, som havde nydt bedre Dage; og da den store Musicus vidste bedre at samle Sølvtoner end Sølvpenge, saa greb han i sin Lomme, men greb forgievet. Forlegen over denne Pengemangel i saadant et Dieblisk, randt der pludselig Noget i hans Sind, og han bad Manden at gie, medens han gik ind i et Bærtshuus, hvor, efter at have forlangt Blæk og Papiir, han satte sig ned og compo-

nerede en Menuet paa Stedet. Derefter lagde han Paa-
 piret sammen, gik tilbage og gav den Trængende det,
 sigende, han skulde bringe det til en Musikhandler i
 Byen, som nok gav ham Noget, ved at see dets
 Indhold. Dette gjorde Manden, og modtog fem dobb-
 belte Dukater. Denne Omstændighed fortjener at læg-
 ges Mærke til, og Menuetten selv er Anledningen værd.
 Den røber en besynderlig Blanding af Lærdom (som Mo-
 zart maaskee satte en Slags Stoltthed i at lægge for Da-
 gen ved saadan en pludselig Opfordring), tilligemed hiin
 overordentlige naturlige Skønhed, som er saa mærkelig
 i alle hans Værker. Den lærer os tillige, at der er
 Saa, maaskee Ingen, som mangler Evne til at gjøre
 godt, naar han blot har Lyst dertil.

Tre blandt Tydslands Skøn-Nander vare for-
 leden engang i Uenighed om hvad Forskiel der var mellem
 et Lystspil, et Skuespil og et Sørgeespil. De gik da
 hen til den berømte Æsthetiker Engel, og bad ham
 om en Definition paa disse tre Ord. „Mine Herrer,
 — svarede han øieblikkelig — at De ikke veed, hvad
 disse tre Ord vil sige, det er mig et Lystspil, for
 de Tilstedeværende et Skuespil og for Dem selv et
 Sørgeespil.

Spørgsmaal paa Galleriet.

- A. Det klinger smukt; mon Stykket er
 i Prosa eller Tamber?
 B. Sligt, Herre, seer man aldrig her
 for de fordomte Lamper.

(J. Charron.)

